செம்மாதுளை

எஸ். எஸ். தென்னரசு

வானதி பதிப்பகம்

செம்மாதுளை

எஸ். எஸ். தென்னரசு, எம். எல். சி.

வானதி பதிப்பகம்
தி.நகர் · சென்னை-17

முதற் பதிப்பு: செப்டம்பர், 1975:
உரிமை பதிவு.

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 2–50

அச்சிட்டோர்: ஜீவன் பிரஸ், சென்னை-5. (2016)

இந்தக் கதை....

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள பாகனேரி—பட்டமங்கலம் என்ற இரு கள்ளர் நாடுகளின் உறவு முறையைப் பற்றியது. இரு நாட்டினரும் இந்தக் கதையைத் தங்கள் தங்கள் குடும்பக் கதையாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சம்பவங்களால் இருநாட்டினருக்கும் நீண்ட பல ஆண்டுகளாகக் கொள்வினை—கொடுப்பினை கூட இல்லாமல் இருந்து வந்தது. இன்றைய அரசியல் எழுச்சியும், சமூக விழிப்புணர்ச்சியும் இரு சாராரையும் நெருங்க வைத்திருக்கின்றன. ஒரே மொழி, ஒரே வகுப்பு, ஒரே சாதி—இருப்பினும் இரு சாராருக்கும் இடையே கொழுந்துவிட்டெரிந்த சுயமரியாதை உணர்ச்சிதான் இந்தச் சரித்திரத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்து விட்டது.

தென்னரசு

செம்மாதுளை

வாக்குமூலம்

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் கீர்த்தியுடன் வாழ்ந்துவரும் கள்ளர் வகுப்பாரிடையே நடைபெற்ற ஒரு கலவரத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். எப்போதாவது அதை நூல் வடிவாக்க வேண்டுமென்று அன்றே முடிவு செய்தேன். அந்த ஆசையின் தூண்டுதலால் அந்தக் கலகத்தைப்பற்றி, நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற ஊரைச் சார்ந்த எனது நண்பர்கள், அவர்களின் வயோதிகப் பெற்றோர் முதலியோரிடம் விசாரித்தேன். அறிந்தவற்றைச் சொன்னார்கள். குறித்துக் கொண்டேன். இன்னும் கண்கூடாக விளங்கும் சில அழியாச் சின்னங்களைக் காட்டினார்கள். பூரித்துப் போனேன். எழுதுவதற்கு உற்சாகம் பிறந்தது. அதன் பிறகு கள்ளர்கள் பற்றிய நூல்கள் பலவற்றைத் தேடிப் பிடித்துப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அதில் திரு. ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் எழுதிய 'கள்ளர் சரித்திரம்' என்ற நூல் எனக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டது.

திரு. நாட்டார் அவர்கள் அகநானூற்றுச் செய்யுளை முன் வைத்து, வேங்கடமலையில் வசித்தோரும் அஞ்சா நெஞ்சு படைத்தவருமாகிய கள்ளர்கள் 'கள்ளர் பெருமகன் தென்னன்' என்ற பாண்டியனால் தென்னாட்டுக்கு அழைக்கப் பட்டனர் என்றும், படைத் தலைவர்கள், தந்திரிமார் என்று இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர் என்றும் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். கள்ளர்கள் நிறைந்திருந்த நாடுகளில் கள்ளர்களே

தலைவர்களாக இருந்தமையால் அந்த நாடு கள்ளர் நாடு என வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. கள்ளர்களுக்கு நாட்டார் என்னும் பொதுப் பெயர் இன்றும் வழங்கி வருவது இதற்குச் சான்றாகும்.

ஈதர்ஸ்டன் என்பார் எழுதிய 'தென்னிந்திய சாதி வகுப்பு வரலாறு' என்னும் நூலில் வரும் மதுரைக் கள்ளர் நாடுகளில், கதையில் முக்கிய அங்கம் வகிக்கும் பாகனேரி நாடும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இந்த நாடு இப்போது சிவகங்கைக் கோட்டத்தின் வடகிழக்குத் திசையில் காலூன்றி நிற்கிறது.

திரு. எஸ். குமாரசாமி மேல்கொண்டார் அவர்கள் எழுதிய ஒரு செப்புப் பட்டயத்தில் வரும் கள்ளர் நாடுகளில் பட்டமங்கல நாடு இடம் பெற்றிருக்கிறது. பாகனேரிக்கு இந்தக் கதையில் எவ்வளவு பங்குண்டோ அந்த அளவு பங்கு பட்டமங்கலத்திற்கும் உண்டு. இந்த நாடு இப்போது திருப்புத்தூர் கோட்டத்தின் தென் பகுதியாக விளங்கி வருகிறது. அந்தந்த நாடுகள், இயங்கிவரும் முறையைப் பார்த்தால் தங்களுக்கென வகுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகச் சட்டத்திற்கு அவர்கள் தலைவணங்கிச் சேவை புரிகிறார்கள் என்பது தெளிவாகப் புரியும்.

கள்ளர் நாடுகளில் ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் கள்ளர் குலத்தவரில் ஒருவரோ பலரோ தலைவராக இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு அம்பலகாரர் என்று சிறப்புப் பெயர் தரப படும். நாட்டுக் கூட்டங்களில் அந்த அம்பலகாரர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படும். நாட்டுக் கூட்டத்தின் தீர்ப்பு எவராலும் மீற முடியாத சக்திபெற்றதாக விளங் கிற்று. அத்தகைய கட்டுப்பாடு மிக்க ஒரு வகுப்பாரிடையே நடைபெற்ற பெருங் கலவரத்தின் உண்மையான சரித்திரம் தான் இந்நூல். மிகுந்த கவனம் கொண்டு எழுதப்பட்ட பாடப் புத்தகம் என்றுகூடச் சொல்வேன்.

சரித்திரக் கதை எழுதும் போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி பிறக்கிறதோ அந்த அளவுக்குப் பயமும் பிறக்கிறது. அந்த

நேரத்தில், கதையை எழுதும் எழுத்தாளன், ஒரு பொதுச் சொத்தைக் கூடுதல் குறைச்சலின்றி சகோதரர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கும் பஞ்சாயத்தார் நிலையில் நின்று பெரு மூச்சு விடுகிறான். கதையிலே சம்பந்தப்படாதவர்கள், கதையைப் படித்துவிட்டுச் சொல்லழகைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டுவார்கள்; பொருளழகைச் சுட்டிக் காட்டித் தட்டிக் கொடுப்பார்கள். ஆனால், அந்தக் கதையில் வரும் சம்பவங்களுடனோ, அல்லது கதாபாத்திரங்களுடனோ ஈடுபாடுடையவர்கள் எங்காவதிருந்தால், எங்கே குறையிருக்கிறது என்றுதான் பார்ப்பார்கள். இதையெல்லாம் எண்ணித்தான், மிகவும் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு, நடந்ததை நடந்தபடி எழுதத் துணிந்தேன். அதனால் எனக்கு ஒரு பக்கம் சாதகமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது; இன்னொரு பக்கம் பாதகமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நடந்ததை நடந்தபடி எழுதியிருப்பதால் தகராறுக்குக் காரணமானவர்கள் யார், குற்றம் யார் பக்கம், என்பதை வாசகர்களையே தீர்மானித்துக் கொள்ளச் செய்ய முடிந்தது. இது எனக்குச் சாதகமாய்ப் போய் விட்டது. ஆனால், உண்மையைக் கூட்டாமல் குறைக்காமல் சொல்லியிருப்பதால் சில கதாபாத்திரங்கள் என்ன ஆனார்கள் என்பதைத் தெளிவாக விளக்க முடியவில்லை. நாவல் படித்துச் சுவை கண்டோர் இதை ஒரு குறையாகத் தானே கருதுவார்கள். இது எனக்குப் பாதகமல்லவா!

இந்தக் கதை, மருது பாண்டியருக்கும் வெள்ளையருக்கும் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த காலத்தில்—அதாவது இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முன்பு நடந்திருப்பதாக நிகழ்ச்சிகள் நமக்குச் சொல்கின்றன. மிகப்பெரிய யுத்தம் ஒன்று வெள்ளையருக்கும் மறவர் திலகங்களான மருது சகோதரர்களுக்கும் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, பாகனேரியிலு பட்டமங்கலத்திலும் நடை பெற்ற இந்தத் தகராறு ஒரு உள் நாட்டுக் குழப்பமாகவே கருதப்பட்டதால் முக்கியத்துவம் பெறாது போய்விட்டது.

இன்று அரசியல் துறையில் தலைதூக்கி நிற்கும் இரண்டு நாடுகளுக்கிடையே இப்படியொரு வெட்டுக் குத்து அன்று

நடந்திருக்குமா என்று நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை தான். ஆனால் நடந்திருக்கிறது. அதற்குச் சான்றாக 'பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார்', 'குருதி வழிப்பொட்டல்', 'கத்தப்பட்டுச் சிலை' முதலியன இன்றும் சாகாத சாட்சிகளாக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளை நேரில் சென்று பார்க்குந் தோறும் எங்கிருந்தோ வந்து ஒரு புத்துணர்ச்சி நம்மைத் தட்டி யெழுப்பிவிடுகிறது. கண்கள் சிவக்கின்றன; நெஞ்சு கொதிக்கிறது; "ஒரே வகுப்பாரிடையே இப்படியா போரிட்டுக் கொள்வது!" என்று நம்மையும் அறியாமல் சொல்லிவிடத் தோன்றுகிறது.

வாளுக்குவேலி, வைரமுத்தன், ஆதப்பன், கல்யாணி, சுந்தராம்பாள், வடிவாம்பாள்—இவர்கள், கதையைப் படிப்போர் உள்ளங்களில் மறையாத உயிர்ப் படங்களாகி விடுகின்றனர்.

கதாநாயகி கல்யாணி, பவளம் போன்ற தித்திக்கும் முத்துக்களை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கும் செம்மாதுளை போன்றவள். புறத் தோற்றத்தால் உள்ளெண்ணத்தை விளக்கிக் காட்ட அவளுக்கு ஆற்றலில்லை. வினயம் துளியும் இல்லாதவள். விடிந்தால் கண்ணீர் வடிப்பதே அவளுக்குத் தொழிலாகிவிட்டது. அவள் இன்றும் பாகனேரி மங்கையர்க்கு ஒரு தீப ஜோதியாக விளங்குகிறாள். மீளாத் துயரில் சிக்குண்டோர் சாகாப் புகழ்பெற்றுவிடுகிறார்கள். கல்யாணி அதற்கு அத்தாட்சி. வாழ்க அவள் புகழ். அந்தப் புகழ் விளக்கின் கண்ணீர்க் காதையை வரைய எனக்குத் துணை நின்ற எனதருமை நண்பர் பாகனேரி உ. பில்லப்பன் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இனி நீங்கள் தொடரலாம்! அதோ சூரியன் மறைந்துவிட்டான்! சுற்றிலும் இருள் சூழ்ந்துவிட்டது.

அன்பன்,

எஸ். எஸ். தென்னரசு.

கல்யாணியின் கண்ணீர்!

ஊர் உறங்கிவிட்டது. மேகத்தில் மிதந்து வந்த இளநிலவின் குளிர்ந்த ஒளி, தடாகத்தில் சிற்றலையில் பட்டு, மெல்லிய வெள்ளிக் கம்பிகளாக இளகி ஓடுவது போல் தோன்றியது. அகல விரிந்து அறிஞர்களின் இதயங்களுக்கு உதாரணமாக விளங்கிய குளத்தங்கரை ஆலமரத்தில் குடித்தனம் நடத்திய பறவைகளெல்லாம் கண்மூடிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தன. பாகனேரி நாட்டில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய பில்லாத்தா கோயில் அகல் விளக்குகள் கூட அணைந்து விட்டன. அந்த விளக்கின் நெய்த் திரியிலிருந்து கிளம்பிய முறுகல் வாடைமட்டும் தூங்கும் பாகனேரிக்குத் துப்பட்டியாகப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தது. இந்த நாட்டில் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்து வரும் 'சில்' வண்டுகள் வேறு 'கிய்' யென்று கத்திக் கொண்டிருந்தன.

ஊருக்கு அப்பால் ஒரு கல் தொலைவிலிருந்த ஒரு காரை வீட்டின் உச்சி மாடத்தில் மட்டும் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. மஞ்சள் துணியை விரித்தாற் போல் செதுக்கப்பட்ட பாதையொன்று பில்லாத்தா கோயிலிலிருந்து தொடங்கி, அந்தக் காரை வீட்டின் வாசலைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. கும்பினியார் தென்னாட்டை ஆக்ரமிக்க முயற்சி செய்து வந்த காலத்தில், கள்ளர்களின் பரிபாலனத்தில் இருந்து வந்த ஒரு சிற்றூரில் ஒரு கல் தூரத்திற்கு அப்படி ஒரு பாதை அமைக்கப்பட்டிருந்த தென்றால் அந்தக் கோட்டைக்கு உடையவனைச் சாமான்யனென்று சொல்லிவிட முடியுமா?

கழுத்திலே தோல் வளையங்கள் தொங்க, இரண்டு வேட்டை நாய்கள் வாசற்படியில் தலை சாய்த்துக் கிடந்தன. வேலும் அம்பும் தாங்கிய இருவர் அடி அளப்பது

போல் அந்த வீட்டைச் சுற்றிக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். உச்சி மாடத்தில் உலாத்திக் கொண்டிருந்த வாளுக்குவேலித்தேவனின் முகத்தோற்றத்தை, எரிந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சிறு விளக்கு தெளிவாக்கிக்கொண்டிருந்தது. புருவங்களின் நெளிவும், புஜங்களின் விம்மலும், தேவன் ஏதோ தீராக்கோபத்திலிருக்கிறன் என்பதை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தன. தொட்டில் குழந்தைபோல் தூங்கும் பாகனேரியை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்துவிட்டு சினங்கொண்ட புலி போல் மாடத்திலே உலாத்திக் கொண்டிருக்கும் வாளுக்குவேலியைப் பார்த்தால், தலைவன் வந்து விட்டான், இனிப் பயமில்லை யென்று எண்ணித்தான் பாகனேரி இப்படிக் குறட்டைவிட்டுத் தூங்குகிறது என்று தான் எவருக்கும் தோன்றும். உண்மையும் அதுதான். விஜய நகரப் பேரரசின் பிரதிநிதியாக மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னரின் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த மாமல்லன் என்ற மல்யுத்த வீரனை வாளுக்குவேலியின் தம்பி கருத்த ஆதப்பன், வெற்றி கொண்டு விட்டான் என்பதற்காக மதுரை மன்னன் ஏற்பாடு செய்திருந்த பாராட்டு விழாவுக்குப் போய்விட்டு அன்று காலைதான் வாளுக்குவேலி பாகனேரி திரும்பியிருந்தான். தம்பிக்குக் கிடைத்த கீர்த்தியையும், தரப்பட்ட வெள்ளிக் கேடயங்களையும் எண்ணி எண்ணிப் பூரித்துக் கிடந்த அவன் உள்ளத்தில் அன்று இரவு கவலையும் கோபமும் குடியேறிவிட்டன; முகத்திலே இருந்த களிப்பு, கனலாக மாறியிருந்தது 'இப்படை தோற்கின் எப்படை ஜெயிக்கும்?' என்ற வீர வரிகளையே போர்க்குரலாக முழக்கமிட்டுப் பழகிய மறவர் தலைவன், மதுரை விட்டுப் பாகனேரி சேர்ந்த சில நாழிகைகளுக்குள்ளேயே சிந்தை நொந்தான்—சினவிழி பெற்றான் என்றால்...?

அகிலத்தைக் கட்டியாளக்கூடிய வல்லமையிருந்தாலும், அவன் இதயத்தையும் குடைந்து கூடாக்கும் கவலையும் அதே அகிலத்தில் எங்கோ ஒரு புதரில் இருக்கத்தான் செய்கிறது: தீநாக்கைச் சுழற்றிக்கொண்டு நெஞ்

சுக்கு நேராகப் பாய வந்த எத்தனையோ வேங்கைகளை அரண்மனை சிறுவயல் காட்டில் குத்திக் கொன்றிருக்கிறான் வாளுக்குவேலி. பலபேரைக் கொன்று. பல எருதுகளைத் தின்று சுற்றுவட்டாரத்தையே பீதிகொள்ள வைத்திருந்த பதினாறடி வேங்கை யொன்றைத் தம் தம்பியின் உதவியால் இரண்டு மணி நேரம் போரிட்டு வீழ்த்தி, எதிரிகளையும் நிலை கலங்க வைத்திருக்கிறான். ஆனாலும் வாள் கோட்டைத் தலைவன் அன்றைய தினம் சிந்தித்தான்—இதற்குப் புஜபலத்தைப் பிரயோகித்து என்ன பயன் பெற முடியும் என்று சந்தேகித்தான்! அப்படி என்ன கவலையோ தேவனுக்கு?

அதுவரை கல்லாய்ச் சமைந்திருந்த மரங்கள் கொஞ்சம் அசைய ஆரம்பித்தன. குளிர்ந்த காற்று வீசத் தொடங்கியது. தேவன் வழக்கமாகப் போட்டுக் கொள்கிற பச்சைக் கம்பளியைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு நீள அரிவாளுடன் கீழே இறங்கி வந்தான். தேவனின் காலடி ஓசை கேட்டு, கோட்டைக் காவலர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். நாய்கள் வாலாட்டிக்கொண்டு தேவனிடம் ஓடிவந்து குதித்தன.

''டே கவுதாரி!''—தேவன் கவலை தோய்ந்த குரலில் காவல்காரனை அழைத்தான்,

கவுதாரியும், சின்னக் கோழியும் ஓடிவந்து குற்றவாளிகளைப்போலக் கைகட்டி நின்றார்கள். பத்து வருஷ காலமாக விசுவாசத்துடன் கோட்டைக் காவலர்களாகவே வேலைபார்த்து வரும் அவர்கள் இருவருக்கும் தேவன் கொடுத்த பட்டப்பெயர்கள் தான் கவுதாரி என்பதும், சின்னக்கோழி என்பதும்! அவர்களும் அந்தப் பட்டப் பெயர் சொல்லி அழைப்பதையேதான் விரும்பினார்கள். ஏன்? ''இவர்கள் இருவரும் சுறுசுறுப்பானவர்கள். அதனால் தான் அந்தப் பெயர்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்

கிறேன்'' என்று தேவன் அடிக்கடி விருந்தாளிகளிடம் சொல்வதுண்டு. தேவன் மதுரைக்குப் போயிருந்த சமயத் தில் கோட்டையில் ஏதும் திருட்டுப் போய்விட்டதோ என்று அஞ்சிய காவலர்களுக்குப் பயத்தினால் உள்ளம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. மேலும், எப்போதுமே நெற்றி மட்டக்கம்போடு வெளியில் வரும் தேவன் அன்று திருப் பாச்சேத்தி நீண்ட அரிவாளுடன் வாசலுக்கு வந்திருந் தான்.

''ஏண்டா கவுதாரி!''

''எசமான்!''

''இந்த ஓலை எப்ப வந்தது?''

''நேத்திக்கு நடுச் சாமத்துக்கு வந்ததுங்க! ரொம்ப ரகசியமுன்னு சொன்னாங்க. கல்யாணி நாச்சியாரு பேரைச் சொல்லித்தானுங்க ஓலையைக் குடுத்தாரு.''

''வழக்கப்படி ஆளுக்கு அடையாளக் குறி பார்த்துக் கொண்டாயா?''

''கன்னத்திலே ஒரு ஆறாத புண்ணு. கழுத்திலே ஒரு கரும்புள்ளி. அவ்வளவு தானுங்க!''

''பேரு கேட்டாயா?''

கவுதாரி ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் மன்னித்து விடும்படி அவன் விழிகள் கெஞ்சின.

''மடையன்! மடையன்!!'' என்று கடிந்து பல்லைக் கடித்துக்கொண்டே தேவன் மறுபடியும் உச்சி மாடத்திற் குப் போய்விட்டான். இப்போது முன்னைக் காட்டிலும் வேகமாக, புறங்கையைக் 'கட்டிக்கொண்டு நடக்க ஆரம் பித்தான்.

கன்னத்தில் வடு, கழுத்தில் கரும்புள்ளி—இந்த இரண்டு அடையாளங்களும் தேவனைக் குழப்ப ஆரம்பித்தன. நடப்பதும், நிற்பதும் கைகளைப் பிசைவதுமாக இருந்தான். முடிவு காண முடியாத அவனது குழப்பம் ஓலை கொண்டு வந்தவனின் பெயரைக் கேட்டுக்கொள்ளாத காவலர்களின் பேரிலேயே அதிகக் கோபத்தை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தது.

"கவுதாரி!" என்று உச்சி மாடத்திலிருந்தபடியே கூவினான்.

"வந்துட்டேனுங்க!" என்று துடித்துக்கொண்டே உள்ளே ஓடினான் கவுதாரி!

"ஓலை கொண்டு வந்தவன் வாலிபனா, நடுத்தர ஆசாமியா?

"சின்ன மீசை கூட வச்சிருந்தாருங்க!"

தேவனுக்குக் குழப்பம் வளர்ந்தது. அருமைத் தங்கை கல்யாணியின் அழகுருவம் அவன் மனத்திரையில் வந்து நின்றது. தேவன் ஒரு கணம் மெய் மறந்து நின்றான். மூன்றாவது முறையாக ஓலைச் சுருளை விரித்துப் படித்தான்.

அன்புள்ள பெரியண்ணாவுக்கு,

நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு இந்த ஓலையை எழுதத் துணிந்தேன். பட்டமங்கலத்து வைரமுத்தருக்கு வாழ்க்கைப் பட வேண்டுமென்ற எனது ஆசையை நிறைவேற்றி வைத்தீர்கள். தங்கையின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் தமையனைப் பெற்றிருக்கிறது கள்ளர் தேசம் என்று நாட்டவர் பெருமைப்பட்டார்கள். ஆனால் என் தலையில் நானே மண்ணை வாரி இறைத்துக் கொண்டேன் என்பது இப்போதுதான் புரிகிறது. கொட்டும் தேள்களும் கொடிய நாகங்களும் இழையும் மரணக் கிணற்றில் என்னையுமறியாமல் தடுமாறி விழுந்து விட்டேன்.

ஏழைப் பெண்களின் இதயங்களைக் காட்டிலும் எட்டுச் சுவர்களுக்கப்பால் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் செல்வக் குடும்பத்துப் பெண்ணின் இதயம் மெல்லியதாகத்தான் இருக்கிறது. நல்லது கெட்டதுகளை ஆராயும் திறன் பணக்கார உள்ளத்திற்கு அறவே இல்லை அண்ணா. போன வருஷம் கீழ்க்கோட்டைத் திருவிழாவுக்குப் போயிருந்த போதுதான் வைரமுத்தரை நான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். வாட்ட சாட்டமான உருவம். அவரைச்சுற்றி ஒரு வாலிபப் படை. அவரைப்பற்றிச் சிறு பிள்ளையிலிருந்தே நான் கேள்விப்பட்டிருந்த கதைகளெல்லாம் அப்போது என் மனக் களத்தில் அணிவகுத்து நின்றன. செல்வத்தாலும் செங்களத்தில் போராடி ஜெயம் பெற்றதாலும் புகழ் சேர்த்துக் கொண்டவர்களின் தனிப்பட்ட கெட்ட குணங்களை மறைத்து வைப்பதையே பெருந் தொண்டாக நமது தேசம் கருதிக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. அது போலவே வைரமுத்தரின் வீரப் பிரதாபங்களுள் அவருடைய வீம்பும், வெறிக் குணங்களும் புதையுண்டு போயிருந்தன. அஞ்சாத நெஞ்சுடையவர், அபக்கியாதி சிறிதும் பெற்றறியாதவர், அடலேறு வம்சத்தின் முன்னோடி என்றெல்லாம் பாகனேரி நாட்டிலேயே பலர் புகழ்வார்கள் வைரமுத்தரை! அந்தப் புகழ்மாலையின் நறுமணத்தில் மயங்கிப் போனேன்!

நான் மட்டுந்தானா? என்னைப் பார்ப்பதற்கு மாதக் கணக்கில் எதிர்பார்த்து இருந்தவரைப் போலல்லவா அவர் விழிகள் என்மீது மொய்த்துக்கிடந்தன! நடந்து கொண்டே அவர் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தார்; நான் நின்று கொண்டே தலைகுனிந்து குனிந்து நிமிர்ந்தேன். நமது வண்டியில் கட்டியிருந்த முன் திரையில் எழுதப் பட்டிருந்த நமது வீட்டு விலாசம் என்னை வாளுக்கு வேலியின் தங்கச்சி என்று அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தது. அந்த ஒருநாள் சந்திப்பு என் வாழ்வையே கருக்கி விடும் என்பதை நான் எப்படி உணரமுடியும்?

சமமான அந்தஸ்து, இணையுள்ள ஆள்கட்டு என்று எண்ணித்தான் நீங்களும் ஒப்புதல் தெரிவித்தீர்கள். ஆனால், பழி தீர்த்துக் கொள்ளத்தான் பட்டமங்கலத்தார் பாச வலை வீசினார். பாகனேரியில் பெண்ணெடுத்தார் என்பது இப்போதுதானே புரிகிறது!

நான் கொலு வைத்து விளையாடிய காலத்திலேயே 'கல்யாணி மீது யாரும் சுடு சொல் வீசக் கூடாது' என்று கட்டளை பிறப்பித்திருந்தீர்கள். அனல் மூச்சுப் பட்டாலும் வெந்து போகும் அனிச்சம்பூ போன்ற என் மனம் இப்போது பட்டமங்கலத்தில், படும் துயரத்தைப் பார்த்தால் உங்களது வைர நெஞ்சு எப்படிக் கொதிக்கும் என்பதை என்னால் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்க முடியவில்லை. கூந்தலைப் பிய்ப்பதும், குமட்டில் இடிப்பதும், கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளுவதும் இங்கே தினசரிக் கூத்தாகி விட்டன.

வாய்க்கு ருசியாகச் சமைக்கத் தெரிவில்லையாம் எனக்கு. ''வாளுக்கு வேலி தங்கைதானே—கூழுக் காய்ச்சித்தானே பழக்கப்பட்டிருப்பாய்! நாலுவகைக் கறி சமைத்து நல்ல கஞ்சி குடித்திருந்தால் தெரியும்'' என்று இடித்துப் பேசுகிறார். எப்படிச் சகிப்பேன் இதையெல்லாம்? முடியுமா என்னால்? பாற்சோறும், பழச்சாறும் நாங்கள் போடும் பிச்சை உணவு என்று பதில் சொன்னால் கணவனை எதிர்த்துப் பேசுகிறாள் என்று சமுதாயம் பழிக்கும்.''

—இந்த இடத்தில் படிக்கும்போது தேவனின் கண்கள் கொதித்தன. முகத்தைச் சுழித்து ஏறிட்டுப் பார்த்தான். கொந்தளித்துக் கிடந்த அவனது மனத்தின் அலை ஓசை, சிவந்து குருவி ரத்தமாகியிருந்த அவனது விழிகளில் பிரதிபலித்தது. ஒருகணம் சிலையாக நின்றான். பின் ஓலையைத் தொடர்ந்தான்:

''ஏதோ ஒரு ரகசியத்தை மனதில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டுதான் வைரமுத்தர் நம் வீட்டில் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றே எனக்குப் படுகிறது. இல்லாவிட்டால் பாகனேரி மஞ்சுவிரட்டைப் பற்றியே ஏன் அவர் அடிக்கடி கிண்டிக் காட்ட வேண்டும். அதில் என்னதான் நடந்ததோ ? சிறுமி நான்! நமது தொழில் வம்புச் சண்டைக்கு வருவதுதான் என்கிறார். ஏச்சையும் பேச்சையும் தாங்க முடியாமல் வீட்டின் எங்காவது ஒரு மூலையில் அழுது கொண்டிருந்தால் ஓடி வந்து மிதிக்கிறார்; கிள்ளுகிறார் !

இப்படித்தான் போன வெள்ளிக்கிழமை ஒரு தகராறு நடந்தது. ''என்னை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பேசுங்கள்; என் அண்ணனைப் பேசாதீர்கள்'' என்று என்னையும் அறியாமல் சொல்லிவிட்டேன். அவ்வளவுதான்! பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கையிலிருந்த திறவுகோலை எறிந்தார். என் கன்னத்தில் ஒரு ரத்தக் காயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த வடு இன்னும் காயவில்லை.''

இப்போது தேவனுக்குச் சந்தேகம் தீர்ந்துவிட்டது. கன்னத்தில் வடு என்று கவுதாரி சொன்னது அவனை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. கல்யாணிதான் ஆண் வேடத்தில் வந்திருக்கிறாள் என்று தேவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அன்று இரவு முழுவதும் அவன் தூங்கவில்லை. எப்படித் தூங்குவான் ? ஊசிமுனை யளவு கவுரவத்திற்கு மாசு ஏற்பட்டாலும் எண்ணி எண்ணி உடலை வருத்திக் கொள்ளும் கள்ளர் குலத்தின் தீபச் சுடராக விளங்கிய வாளுக்கு வேலி, தன் தங்கைக்குத் தீராத மனவேதனை என்பதை அறிந்த பிறகு, அவன் மனம் துயில் கொள்ள எப்படித் துணியும் ?

இரவு விழிப்பும், இடைவிடாத சிந்தனையும் தேவன் முகத்தில் எண்ணெய் படியச் செய்தன. ஓலையைச் சுருட்டி இடுப்பில் செருகிக்கொண்டு உலாத்த ஆரம்பித்தான். பாகனேரிக்கும் பட்டமங்கலத்திற்கும் பலமுறை போய்த் திரும்பும் தொலைவு, அன்று இரவு தேவன் உலாத்தியிருக்கிறான். நேரம் போனதே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. எண்ணமெல்லாம், கல்யாணியின் துயரை எப்படித் தீர்ப்பது என்பதிலேயே பின்னிக் கிடந்தன. வாளுக்கு வேலியின் பழக்கமான குணம், வைரமுத்தனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிடத் தூண்டியது. ஆனால் கல்யாணியின் விதவைக் கோலம், சினந்து திரளும் அவனது தசைக் கட்டிகளைச் சாந்தப் படுத்தியது. பாவம், எந்த முடிவும் காணாமல் அயர்ந்து போய், கயிற்றுக் கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

'கட்டுச் சண்டைக்காக' தேவன் வளர்த்து வந்த வெள்ளைச் சேவல் கூவியது! விடியப்போகிறது என்று அப்போதுதான் தெரிந்துகொண்டான் தேவன்.

சிடுசிடுத்த முகத்தோடு கீழே இறங்கி வந்தான். களைப்பும் கோபமும் இருமுனைத் தாக்குதல் நடத்தி, தேவனின் முகப்பொலிவையே மாற்றி வைத்திருந்தன. கவுதாரியும், சின்னக் கோழியும் அப்போதுதான் தோட்டத்துப் பக்கமாய் போய்விட்டு, முகப்புக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். தேவன் இறங்கி வந்ததைக் கண்டதும் கவுதாரி அவனருகில் வந்து இன்னொரு ஓலைச் சுருளைக் கொடுத்தான்.

கேள்விக் குறிகள் முற்றுகையிட்ட முகத்தோடு தேவன் அந்த ஓலையைப் பிரித்தான். கல்யாணியை வைரமுத்தன் அங்கஹீனம் செய்து விடுவானோ என்ற கவலை தான் வாளுக்கு வேலிக்கு! ஆனால் ஓலையில் என்ன எழுதப்பட்டிருந்தது ?

மதிப்பிற்குரிய மைத்துனருக்கு வைரமுத்தன் எழுதியது. இவடம் க்ஷேமம். அவடம் க்ஷேமமறிய மிக்க ஆவல். இப்பவும் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை எங்களூரில் நடக்க இருக்கும் புரவியெடுப்புத் திரு விழாவுக்கு வந்து சேரவேண்டியது. கல்யாணியும் தங்களைப் பார்க்க மிகுந்த ஆவல் உள்ளவளாயிருக் கிறாள்.

இப்படிக்கு,
வைரமுத்தன்,
பட்டமங்கலம்.

தேவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனால், எங்கோ தனக்கு விரோதமாக, சதி மூளைவிட்டிருக்கிறது என்று மட் டும் அவன் முடிவு செய்து கொண்டான். கல்யாணியின் திருமணத்தன்று பட்டமங்கலம் போனவன், மறுமுறை போவதற்குப் பல சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தும் தேவன் தட் டிக் கழித்துவிட்டான். இந்த முறை அவனால் தட்டிக் கழித்துவிட முடியுமா?

பச்சைக்கொடி கிழிந்தது!

வைரமுத்தனைத் தெரியாவிட்டாலும் அந்தப் பகுதி யில் அவனுடைய மஞ்சு விரட்டுக் காளையைப் பார்க்காத வர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். அவ்வளவு பிரசித்திபெற்ற மூர்க்கத்தனமான காளை. தை மாதம் மூன்றாம் தேதி திருப் பத்தூரை அடுத்திருக்கும் சிறுவயலில் ஆரம்பமாகும் மஞ்சு விரட்டிலிருந்து, ஆனி மாதம் பாகனேரியில் நடை பெறும் மஞ்சு விரட்டுவரை ஒன்றுவிடாமல் கலந்து கொண்டு பிடிபடாமல் பலரைக் குத்திக் காயப்படுத்தி "குடல் பிடுங்கி" என்று பேர் பெற்றுவிட்டது வைரமுத் தனின் கருமயிலைக் காளை. 'தொழு' திறக்குமுன்பு மஞ்சு விரட்டுக்கு வந்திருப்போர் அத்தனை பேரும் பட்டமங்கலத்

துக் கருமயிலே வந்திருகிறதாவென்று விசாரித்து நேரில் போய்ப் பார்க்காதிருக்க மாட்டார்கள். ஒரு சிலர் அந்தக் காளை மீதுள்ள பற்றுதல் காரணமாக, 'மேலோகத்து ரிஷப வாகனமோ' என்று புகழ்ந்து தங்களையுமறியாமல் கை யெடுத்துக் கும்பிட்டு விடுவார்கள். ரத்தினம் போன்ற குங்குமப் பொட்டு—கொம்பைச் சுற்றிச் சாயத் துண்டு—மணப் பெண்ணுக்குக் கட்டுவதுபோல நெற்றிப் பட்டயம்—எகிப்து நாட்டுக் கோபுரத்தைப் போன்ற திமில்—சிவாஜியின் ஏறெடுத்த பார்வை—அப்பப்பா! இரும்புக் குண்டு உருண்டோடுவதைப் போன்ற அந்த மாட்டினுடைய ஓட்டம், தெற்குச் சீமையில் மறக்க முடியாத சரித்திரக் குறிப்பாயிருக்கிறது. அந்த மாட்டைத் தட்டிக் கொடுத்து, கண்ணுக்குக் கண்ணுகப் பாதுகாத்து வந்தான் வைரமுத்தன் என்கிறபோது, அந்தக் காளையினுல் அவனுக்கு ஏன் புகழ் கிடைத்திருக்காது! ஆம்! அந்த வீரக் காளை வைரமுத்தனுடைய நெஞ்சு உரத்திற்கு எடைக் கல்லாக விளங்கியது.

வைரமுத்தன் கைக்கு அந்தக் காளை வந்ததிலிருந்து எந்த மஞ்சு விரட்டிலும் அதன்மீது எவரும் கை போட்டதில்லை என்று சொல்லுவார்கள். ஏன், வைரமுத்தனே பல இடங்களில் சவால் விட்டிருக்கிருன்.

தமிழ் நாட்டில் ஒரு மஞ்சு விரட்டில் பிரகடனப் படுத்துகிற ஒரு அறிக்கை தமிழ்நாடு முழுதும் தெரிவிக்கப் பட்டு விட்டதாக அர்த்தமாம்! ஏனென்ருல் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த அத்தனை வாலிபர்களும் மஞ்சு விரட்டில் கலந்து கொள்வார்களாம்! அதனுல்தான் வைரமுத்தன் சிருவயல் மஞ்சு விரட்டில் நெஞ்சுரத்தோடு ஒரு தகவலை வெளியிட்டான். தன்னுடைய காளையைப் பிடிப்பதற்குத் தமிழ் நாட்டில் ஆளில்லை என்பதற்கு அறிகுறியாக இனி மேற்கொண்டு காளையின் இரு கொம்புகளுக்கிடையே பச்சைக் கொடி கட்டிப் பறக்க விடப்படும் என்று தண்டோ

ராப் போட்டான். அதன்படி பட்டமங்கலம் கருமயிலை பச்சைக்கொடி கட்டி, பல்லாயிரக் கணக்கான வாலிபர்களின் ஊடே ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. வரட்டும் பார்க்கிறேன் என்று கச்சை கட்டி நின்றோர்கூட காளையின் கம்பீரத்தைப் பார்த்து, அவர்களையும் அறியாமல் சந்தோஷ ஆரவாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். காளை, வெற்றியோடு களம் தாண்டிக் கண்மாய்கள் கடந்து பட்டமங்கலம் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

வாளுக்குவேலி மஞ்சு விரட்டுக்கு வராமலில்லை—வந்திருந்தான் தட்டு வண்டியில்; வைர ஊசி என்று பலரால் அழைக்கப்பட்ட பந்தய மாடுகளைப் பூட்டிக்கொண்டு சிறுவயலுக்கு வந்திருந்தான். வைரமுத்தனின் காளை பச்சைக்கொடி கட்டி வரப்போவதும் அவனுக்குத் தெரியும். தமிழ் நாட்டு வாலிபர்களைத் துடிப்புள்ள அந்தக் காளை துச்சமென மதித்து வருவதையும் அவன் நெடுநாட்களாக அறிவான். ஆனாலும் என்ன செய்வது! சிலம்பாட்டத்தில் கை பிசகி நரம்பு விலகி முட்டைத்தோல் போர்த்திய கையோடு வாளுக்கு வேலி மஞ்சுவிரட்டுக்கு வந்திருந்தான். தண்டோராச் செய்தியைக் கேட்டான்; துடித்தான். தேவனுடைய வாழ்நாளில் கண்டிராத அவமானமென்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான்; நொண்டிக் கையோடுகூட 'பார்க்கிறேன் ஒரு கை'யென்று பத்தடி தூரம் தாவி ஓடி வந்தான். அருமைத் தம்பி கரியான் என்ற கருத்த ஆதப்பன் வழி மறித்து அண்ணனை மீட்டிப் பார்த்தான். அதுவரை தம்பியின் சொல்லைத் தட்டியதே கிடையாது. ஆனால் அன்று அவன் சொல்லையும் மீறி மாடு வரும் திக்கை நோக்கிக் கிளம்புவதற்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான் தேவன்.

மனிதனுடைய இதயம் எப்படியோ அன்புக்கு மட்டும் கட்டுப்பட்டுவிடுகிறது. சக்தியற்றவர்கள்கூட, தன்னை அவமானப்படுத்தும் சவாலுக்குப் பதில் கூறத் துணிந்து

விடுகிறார்கள். ஆனால், நல்ல எண்ணத்தோடு கூடிய அன்புச் சவால், தோள் தட்டிக் கிளம்புவோரையும், வாள் தூக்கி வரிப் புலிகளாக மாறுவோரையும், சாந்தப்படுத்தும் 'மாய' சக்தி அன்பிடம் தானிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அறிமுக மாகாத ஒரு பெண் குறுக்கிட்டு தேவனைத் தடுத்தவுடன் அவன் தன் முயற்சியைக் கைவிடுவானா? ஆம், சினந்து கிளம்பிய தேவன் வாளுக்குவேலியை அவனுடைய வண்டிக்குப் பக்கத்தில், வண்டியை அமர்த்திக்கொண்டிருந்த ஒரு இளம் பெண் குறுக்கிட்டு, கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்ட தற்காகச் சாந்தம் பெற்று மாட்டைப் பிடிக்க வேண்டு மென்ற வைராக்கிய எண்ணத்தை ஒத்தி வைத்தான். சூழ்ந்து நின்றவர்களுக்கு இந்தச் சம்பவம் பெருத்த வியப்பைக் கொடுத்தது.

முன்பின் பார்த்திராத அந்தப் பெண் யார்? அவனுக்கே தெரியாது. ஒரு அழகான பெண்—அதுவும் நாடறிந்த வாளுக்குவேலியை நெருங்கி மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளு கிறாளே என்ன காரணம்? இந்தச் சந்தேகம் தேவன் இதயத்தையும் குழப்பிக்கொண்டிருந்தது. தமிழ் நாட்டுத் தாய்மார்களுக்குள்ள பொதுவான இரக்க சிந்தை என்று முடிவு கட்டுவதற்கும் தேவனுக்கு மனம் வரவில்லை. எங்கோ பழகிய ஒரு வாசனை அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. கடந்துபோன நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து பார்த்தான் தேவன். பக்கத்தில் நின்ற வண்டியைப் பார்த்தான் பேர்பெற்ற திருப்புத்தூர் வில் வண்டி அது. வண்டித் திரைகளைப் பார்த் தான். நீலப்பட்டுத் துணியில் "மாதவன் துணை" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. புரியவில்லை தேவனுக்கு.

அந்தப் பெண் தன்னையும் அறியாமல் உந்தப்பட்ட உணர்ச்சியின் செயலாக எப்படியோ தேவனைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டோம் என்ற பெருமிதத்தோடும், அதே நேரத்தில் வெட்கத்தோடும் வண்டிக்குள் அமர்ந்து திரை

களை அவிழ்த்துவிட்டாள். ஆனாலும், அவளுடைய பளிங்கு விழிகள் இடைவெளியின் வழியாகத் தேவனையே வட்டமிட்டன என்பதை அவன் அறியவில்லை. களங்கமில்லாத வீர உள்ளம்!

சிறுவயலில் தை மாதம் ஆரம்பித்த வேட்கை, தேவனின் உள்ளத்தில் தினந்தோறும் கூடுகட்டிக் கொண்டேயிருந்தது. ஆனி மாதம் பிறந்ததும் பட்டமங்கலத்துக் கருமயிலைக்கு, பாகனேரி மஞ்சு விரட்டுக்கு வரும்படி பாக்கு வைத்தான். தமிழ் நாட்டில் அது ஒரு முறை. மாடுகூட அழைத்தால் தான் வரும்! அதன்படி வைரமுத்தன் பாகனேரி மஞ்சு விரட்டுக்கு வந்திருந்து, பச்சைக் கொடியுடனேயே காளையை அவிழ்த்துவிட்டான். காளை, மைதானத்தின் ஓரம் வருகின்ற வரையில் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு அமைதிபெற்று, மஞ்சு விரட்டு கோரிக்கைகளில் பங்கு பெற்றான், வைரமுத்தன். எந்த மஞ்சு விரட்டுக்குப் போனாலும் வைரமுத்தன் பத்து சதை துண்டு, மணிக்கொத்து, நெற்றிப்பட்டயம் இவைகளுக்குக் குறையாமல் கொண்டுவருவான். மாடு பிடித்துப் பேர் பெற்றவர்களில் அவனும் ஒருவன். அந்த வெற்றி பாகனேரி யிலும் அவனுக்குக் கிடைத்தது. மாலை ஆறு மணிக்குத் தன்னுடைய மாட்டின் பிடிக் கயிற்றைச் சுற்றிக் கழுத்திலே போட்டுக்கொண்டு, மஞ்சு விரட்டில் கிடைத்த துண்டு களைத் தலையில் சுற்றியபடி பட்டமங்கலம் திரும்பினான். அங்கே அவனுக்கு ஒரு சோகச் செய்தி காத்திருந்தது!

பத்து ஆண்டுகளாக வைரமுத்தனுடைய கீர்த்தியைப் பாடி வந்த கருமயிலைக் காளை, பாகனேரி மஞ்சு விரட்டில் ஊருக்குக் கடைசியில் பிடிபட்டு விட்டதாகப் பட்டமங்கலத் தின் முகப்பிலேயே அறிந்தான். அவன் முகத்தில் ஈயாட வில்லை. ஒரே குழந்தையைச் சாகக் கொடுத்தவனைப்போல்

ஓடோடி வந்தான் வீட்டுக்கு! தாயார் மாணிக்கவல்லி தாங் கொணுத் துயரத்தில் சிக்கித் தவித்துக்கொண்டிருந்தாள். வீட்டின் வாசற்படியில் சொட்டுச் சொட்டாக ரத்தம் வடிந் திருந்தது. வீரன் வந்து விட்டானு என்று கேட்டுக்கொண்டு வைரமுத்தன் உள்ளே நுழைந்தான். பேச முடியாத நிலை யில் விக்கலுக்கும் விம்மலுக்குமிடையே அந்த வயோதிகத் தாய், மாட்டுக் கொட்டத்தைக் கை நீட்டிக் காண்பித் தாள். தாங்க முடியுமா அவனுல்! அவனுடைய வீரன், மணி யிழந்து, ஒளிவீசும் நெற்றிப் பட்டயம் இழந்து, பச்சைக் கொடியையும் இழந்து, கருநாகத்தைப் போன்ற வாலையும் அல்லவா இழந்து வந்திருக்கிறுன்! எப்படித் தாங்குவான் வைரமுத்தன்? கால்வாய்ச் சண்டைகளுக்கே கழுத்தைத் துண்டித்துவிடக் கிளம்பும் முன் கோபி, தன்னுடைய கண்ணின் கருவிழி புண்ணுக்கப்பட்டு வந்துள்ளதென்ருல் சகிப்பானு கள்ளர்குல வாலிபன்! ஆனுல், சகித்துக்கொண் டான்; நீதிக்குக் கட்டுப்பட்ட தமிழ் மறவர் குலத்தில் பிறந்தவனல்லவா அவன்!

வானுக்குவேலியினுடைய வேட்கை அடங்கியது. காளையைப் பிடித்தோம் என்ற வெற்றிச் செய்தியை வைர முத்தனுக்குத் தெரிவித்தான். வாலிபப் பட்டாளத்தையே ஏளனம் செய்து வந்த அந்தக் காளையினுடைய வாலை அடிக்கடி பார்த்துப் பார்த்து வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தான். வாலைப் பார்க்கும்போது எல்லாம் இன்னெரு உருவம் அவன் மனக் கண்முன் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தது. "யார் அந்தப் பெண்? பலபேர் முன்னிலையில், சிறுவயல் பொட்டலில் எப்படித் துணிந்து என்னைத் தடுத்தாள்? ஒரு வேளை கல்யாணிக்குத் தெரிந்தவளோ?"—இப்படி யெல்லாம் தேவன் நினைத்தான். முடிவு காணமுடியாத அவனுடைய ஏக்கத்தை, காளையை மடக்கிவிட்டோம் என்ற மகிழ்ச்சி மறைத்துவிட்டது.

இந்தச் சம்பவங்கள் நடைபெற்ற மறு ஆண்டுதான் தங்கை கல்யாணியின் விருப்பத்திற்கிணங்க அவளை அதே வைரமுத்தனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். அழகான மனைவி என்றுகூடப் பாராமல் தன்னுடைய அந்தஸ்துக்கு இழுக்கு ஏற்பட்டதை மறைப்பதற்காகத் தமிழ் நாட்டுக் கள்ளர் குலத்தில் எத்தனையோ அமுத வல்லிகளை அலங்கோலம் செய்திருக்கிறார்கள். பாவம் கல்யாணி! வாளுக்குவேலி காளையைப் பிடித்ததோடுமட்டு மல்லாமல், வாலையும் அறுத்துமல்லவா கேவலப்படுத்தி விட்டான் என்று 'எண்ணித்தான் வைரமுத்தன் புது நிலவு கல்யாணியின் இளமையை அவளுடைய கண்ணீரிலேயே கரைக்க நினைத்தானோ என்னவோ! இல்லாவிட்டால் காரண மில்லாமல் கல்யாணியிடம் அடிக்கடி பாகனேரி மஞ்சு விரட்டைப் பற்றியே பேசி அவளுடைய தெளிந்த உள்ளத் தைச் சல்லடையாக்க ஏன் முயற்சிக்க வேண்டும்!

போனா மச்சான்!

வாளுக்குவேலியும் அவன் தம்பி கருத்த ஆடப்பனும் பட்டமங்கலம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களோடு உறவினர் சிலரும் வந்திருந்தார்கள். மைத்துனன் வீட்டார் மரியாதைக் குறைவாக நினைத்து விடக்கூடாது என்பதற் காகத் தங்கைக்குப் பட்டுப் புடவை—மைத்துனனுக்குச் சரிகை வேஷ்டி;—பர்மாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மரவகைச் சாமான்கள்—சேத்துக்கரை சங்குமாலை; கொம்பு திருகிய செம்மறிக்கடா இவைகளோடு போயிருந்தான் வாளுக்குவேலி!

பாகனேரிக்கும் பட்டமங்கலத்திற்கும் ஏழு கல் தூரம் தான். பிற்பகல் உணவுக்குப் பிறகு, வண்டி கட்டிப் புறப் பட்ட வாளுக்குவேலி அந்தி சாய்வதற்குள் பட்டமங்கலம் சேர்ந்தான். நேராக மைத்துனன் வீட்டுக்குப் போகாமல்

அழைப்பு வரட்டும்; அதன் பிறகு போகலாமென்று நினைத்து ஊர் ஓரத்தில் ஒரு கண்மாய்க் கரையில் இறங்கியிருந்தான்.

அந்தி சாய்ந்து நிலம் மறையும்வரை, வைரமுத்தனிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. ஆதப்பன் எப்போதுமே அவசரக்காரன்—துடிப்பான். தோள்களைத் தட்டுவான். அங்குமிங்கும் நடப்பான். பல்லைக் கடிப்பான். இந்தக் கோபம் அன்றும் வந்துவிட்டது அவனுக்கு. வாளுக்குவேலியின் பக்கம் வந்தான். "என்னண்ணு! இன்னும் ஒருவரையும் காணும்? ஒருவேளை அழைப்பாக வந்த ஓலை போலியாக இருக்குமோ? வந்து நாலு நாழிகையாகிவிட்டது. தப்புக் கொம்புச் சத்தம் எதுவும் கேட்கவில்லையே"—ஆதப்பன் வழக்கம்போல் வார்த்தைகளை அடுக்கினுன்.

வீரத்தையும் விவேகத்தையும் உள்ளடக்கி அமைதியோடு, "பொறு தம்பி, அவர்களுக்கு எவ்வளவு வேலையோ; புரவி எடுப்பு என்றால் சாமான்யமா? அதுவும் வைரமுத்தர் பட்டமங்கல நாட்டில் நாட்டமானவர். மெதுவாகத் தானே கவனிக்க வேண்டும்"—என்று சாந்தப்படுத்தினுன் வேலி.

ஆதப்பன் அடங்கவில்லை: "அப்படி என்ன நாம் கடைகெட்டுப் போனோம்? சம்பந்தப்புரமென்றால் சாமான்யமா?"

"மிக வேண்டியவர்களிடம் சாதாரணமாக நடந்து கொள்வது, தமிழ் நாட்டிற்கு ஒருதனிப் பண்பாகி விட்டது. அடிக்கடி, நமது வெள்ளைப்பரங்கி வாத்தியார் சொல்வாரே, சோழன் வைத்த விருந்தில், யாருக்கோ ஒரு அரசருக்கு, பந்தியில் இடமில்லை என்பதற்காகச் சாப்பிட உட்கார்ந்திருந்த ஒளவையாரை மன்னன் எழுந்திருக்கச் சொல்லிவிட்டான் என்று. அதைக்கூடவா மறந்து

விட்டாய்! ஔவையார் அதை அவமானமாகக் கருத வில்லையே! அதுமாதிரிதான் வைரமுத்தர், நம்மிடத்திலும் நடந்து கொண்டிருக்கிறார் தம்பி.....''—வாளுக்குவேலி பின் பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஆதப்பனைக் காண வில்லை: கண்மாய்க் கரையின் இறக்கத்தில் யாரோ ஒரு முகம் தெரியாத ஆசாமியுடன் ஆதப்பன் பேசிக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டான், தனக்குத்தானே சிரித்துக் கொண்டு உள்ளன்போடு 'மூர்க்கன், மூர்க்கன்' என்று முனங்கினான் வாளுக்குவேலி. அதற்குள்ளாக ஆதப்பன் வேலியின் பக்கத்தில் வந்துவிட்டான்.

''என்ன ஆதப்பா! யாரவன்? சொக்கநாத புரத்துப் பெரிய கருப்பன் மாதிரியல்லவா இருக்கிறது''—வாளுக்கு வேலி ஆவலோடு கேட்டான்.

''பெரிய கருப்பனுமில்லை, சின்னக்கருப்பனுமில்லை! அப்போதே சொன்னேன், அவசரக்காரனென்றீர்கள். என்ன ஆகிவிட்டது தெரியுமா?''—ஆதப்பன் கனல் கக்கினான்,

''ஏன் ஆத்திரப்படுகிறாய்? எவன் என்ன செய்துவிட முடியும் நம்மை? வீட்டிலே காயும் புலித் தோல்களைப் பார்த்தால்கூட எதிரி கலங்கிச் செத்துவிடுவானே! நடந்ததைச் சொல்''—வேலி மெதுவாகக் கேட்டான்.

''என்ன இருக்கிறது? விருந்துக்கு அழைத்து, நம் முகத்திலே கரிபூச நினைத்தாராம் வைரமுத்தர்! பட்ட மங்கலம் நாடே 'ஜே, ஜே'ப் போடுகிறது. வேட்டு முழக்கம், ஊரைக் கிடுகிடுக்க வைக்கிறது. இல்லமெல்லாம் விருந்தாளிகள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். வைரமுத்தர் வீட்டில் உலையே வைக்கவில்லையாம்! நெஞ்சு வேகிறது''—ஆதப்பன் கர்ஜித்தான்.

''கல்யாணி என்ன ஆனாள்?''—அப்போதுகூட கல்யாணி யின் கவலைதான் வாளுக்குவேலிக்கு.

ஆதப்பனுக்குக் கவலையும் துக்கமும் மேலிட்டுக் கண்கள் சிவந்து, "கல்யாணி! அவள்தான் இந்தச் சோகச் செய்தியைச் சொல்லியனுப்பி யிருக்கிறாள். அவளால் துன்பத்தைத் தாங்க முடியவில்லையாம்..." ஆதப்பன் சொல்லி முடிக்கவில்லை; வாளுக்கு வேலியின் முகம் சேரன் செங்குட்டுவனின் முகத்தைப் போல், ஈச்சங்காய் நிறம் பெற்றது. இதயத்தில் இடி இடித்தது. கண்களினின்று மின்னற் கொடிகள் பறந்தன. வேலித் தேவன் ஒன்றும் பேசவில்லை; அவனுடைய அமைதிக்குறி, அடுத்து வீச விருக்கும் பெரும் புயலுக்கு முன் அறிவிப்பாகயிருந்தது.

"ஆதப்பா வண்டியைப் பூட்டு" என்று சொல்லிக் கொண்டே வேலி எழுந்தான். பட்டமங்கலத்து வீதியையே கூர்மையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆதப்பன், வேலியின் பக்கம் திரும்பி, "கல்யாணி?" என்றான்.

"கல்யாணியா? ஏன் அவள் புருஷன் வீட்டில் இருக்கிறாள்."

வேலியின் இந்தச் சாதாரணமான பதில் ஆதப்பனைச் சித்திரவதை செய்தது. கல்யாணியின் தலை பிளவுகள் பாய்ந்து ரத்தம் அதிலிருந்து வடிவது போன்ற நினைவுச் சித்திரங்கள் ஆதப்பனின் மனதில் தோன்றி மறைந்தன. கலங்கிய கண்களைக் கசக்கி விட்டுக் கொண்டான். ஆனால் குமுறிக்கொண்டிருந்த நெஞ்சைக் குளுமைப்படுத்த அவனால் முடியவில்லை.

ஃ ஃ ஃ

"காளையை மடக்கினார்கள்! வாலையும் அறுத்தார்கள்! அவர்களைப் பழி வாங்காது விடுவதா? பைத்தியக்காரர்கள்! பட்டமங்கலத்தான் பாவை மோகத்தால் தான் கல்யாணியைத் திருமணம் செய்துகொண்டதாக நினைக்கிறார்கள்"—இந்தப் பேச்சுத்தான் வைர முத்தனுக்

குக் கொஞ்ச காலமாக ஒரு சூத்திரமாகவே இருந்து வந்தது. கல்யாணியின் அழகு முகத்தைக்கூட அவன் அன்போடு பார்த்ததில்லை. ஊரெல்லாம் வர்ணிக்கும் அவளுடைய அடக்கத்தைப் பற்றி! ஆனால் உரிமைப்பட்ட வைர முத்தன் அவளை உதறித் தள்ளினன்; வற்றக் காய்ச்சிய பாலில் வாசனைத் திரவியங்கள் போட்டு வாஞ்சையோடு கொண்டுவந்து கொடுப்பாள். அதை நாய்க்கு வைத்துப் பரிசோதிப்பான். வனிதை நெஞ்சுருகுவாள்! வைரமுத்தன் உள்ளத்தை இரும்பாக்கிக் கொள்வான். என்றைக்காவது கல்யாணி மஞ்சட் குளித்து மலர் சூடிவிட்டால் முத்தன் அன்று முழுவதும் வீட்டுக்கே வரமாட்டான்; நோய்வாய்ப் பட்டுக் கிடக்கும் அவனது காலையைக்கூட அன்று மறந்து விடுவான்; மனைவியின் முகத்திலே சந்தோஷத்தைப் பார்ப்ப தென்றால் அவனுக்கு அவ்வளவு கசப்பு.

சர்வவல்லமை படைத்த சாம்ராஜ்யாதிபதிகளைக் கூடச் சபலம் எளிதில் வசப்படுத்திவிடுகிறது. ஆனால், வைர முத்தனை வசப்படுத்திய சபலம் முடிவில் சக்தியற்றுப் போய்விட்டது—பலமுறை! திடீரென்று எப்போதாவது கல்யாணியின் வனப்பைப்பற்றி வைரமுத்தன் யோசிப் பான். தன்னைப் பாக்யசாலி என்கிறார்களே அது கல்யா ணிக்குக் கணவனாக இருப்பதால் தானே என்று மூச்சு விடுவான். நிலாக் காலத்தில் அவளையறியாமல் பலமுறை கல்யாணியைத் தொட்டுப் பழகியிருக்கிறான். கன்னத்தைத் தடவித் தடவி இன்புற்றிருக்கிறான், அவளுடைய வழு வழுப்பான முகத்தைத் தடவிச் சுவைபெறும்போது, குயி லின் குரல்போன்ற இனிய பாடலை, இசைத்துறையில் ஞானம் பெற்ற ரசிகன் கண்களை மூடிக்கொண்டு ரசிப்பது போல் வைரமுத்தன் கண்களை அறைகுறையாக மூடிக் கொண்டு விடுவான். ஆனால் அந்த இன்பம் நீடிப்பதில்லை, கட்டுத் துறையில் வேதனைப்பட்டுக் கிடக்கும் அவனது காளை திடீரென்று 'அம்மா' என்று கத்தி விடும், முத்தன் உள்ளமும் மாறிவிடும்! வெடுக்கென்று கல்யாணியை

விட்டு ஓடிவிடுவான். அப்போதெல்லாம் அவளுக்கு இந்தக் காளையைக் கொன்று விடலாமா என்றுகூடத் தோன்றி விடும்! பாவம்! மற்றொரு சமயம் இனி எப்போது வாய்க் கப்போகிறது என்று ஏங்கித் தவிப்பாள்! கணவன் தொட்டு மகிழ்ந்த கன்னத்தைத் தடவிப் பார்ப்பாள்! அதில் ஒரு இன்பம் அவளுக்கு! இந்தத் தனிச்சிறப்பைத் தமிழ்ப்பெண் களிடம் தானே பார்க்க முடிகிறது! உடலுக்கும் உள்ளத் திற்கும் தொடர்புப்படுத்தி வாழ்க்கைக்கே இலக்கணம் வகுத்தது தமிழகம்தானே! அதனால்தான் தமிழ்ப்பெண், கணவனிடம் உயிரை வைக்கிறாள். மஞ்சள் கயிற்றில் வாழ்க்கையை எதிர்பார்க்கிறாள்.

ஃ ஃ ஃ

மண் குதிரையின் அணி வகுப்பு மைதானம் சேர்ந் தது. திருவிழாவுக்கு வந்திருக்கும் பாகனேரி மைத்துனர் களை அவமானப்படுத்த நெடு நாட்களாகத் திட்டம் வகுத் திருந்த வைரமுத்தன் அன்று அந்தப் பணியைத் தீர்த்து விட நினைத்தான். வாளுக்கு வேலியை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து சாப்பாடு இல்லை யென்று சொல்லிவிட வேண்டு மென்பது அவனது திட்டம். ஆனால், அந்த ஆசையில் தீ வைத்தாற்போல் அவனுடைய பண்ணைக்காரன் ஓடி வந்து, "பாகனியாரு கோபமாய்ப் போய்ட்டாருங்க" என் றான்; வைரமுத்தனின் ஏமாற்றம் வெறி உருவெடுத்தது. 'கல்யாணி' என்று கத்தினான். பதில் இல்லை. "ஏண்டி வைரமுத்தனை உங்க வீட்டுக் கிள்ளுக்கீரையினு நெனைச் சுக்கிட்டியா?" என்று பொரிந்துகொண்டே கொல்லைப் பக்கமாகப் போய்ப்பார்த்தான். வீடு வெள்ளை இரவு போல் நிசப்தமாக இருந்தது. எங்கே அவள்?

மனக் கவலை பிணியாக மாறி அந்த மாந்தளிர்மேனியை வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. கம்பளியால் உடம்பை மூடிக் கொண்டு கோயில் வீட்டுக்குள் படுத்துக் கிடந்தாள். விண்

னுக்கும் மண்ணுக்கும் உயர்ந்த வீரனுனும் தமிழர் இல்லங்களில் கோயில் வீட்டுக்குள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய மாட்டார்கள். கணவனுல் துன்புறுத்தப்படுவோருக்கும் மாமியாரின் சீற்றத்துக்கு ஆளாகும் பூங்கொடிகளுக்கும் அந்தக் கோயில் வீடுகள் தமிழகத்தில் அடைக்கலம் கொடுத்துக் காப்பாற்றியிருக்கின்றன. வெண்கலக் குத்து விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும். அதன் முடியில் மரிக் கொழுந்து மாலையைச் சுற்றியிருப்பார்கள். சந்தனம், வெற்றிலை பாக்கு குங்குமம் இவையெல்லாம் எப்போதும் ஒரு தட்டில் வைத்திருப்பார்கள். சரியாகவோ தவருகவோ அந்த அறையைத்தான் தமிழர்கள் பன்னெடுங்காலமாகக் கோயில்வீடு என்றும் அதுதான் அந்த வீட்டிலேயே புனித மான இடம் என்றும் கூறி வந்தார்கள்.

கல்யாணி அந்த அறைக்குள்தான் முடங்கிக் கிடந் தாள். "அண்ணன் இருவரும் வருவர். அத்தான் அன்புடன் பழகுவார்" என்று எண்ணிக் கிடந்த தாமரைக்குள நெஞ்சத்தை வைரமுத்தன் கலங்கடித்து விட்டான். குளம் கலங்கி அதற்கு அழகு சேர்த்துக் கொண்டிருந்த தாம ரைக் கொடிகளும் நைந்து போயிருந்தன. அவளுடைய விக்கல் சத்தம், தேடிக்கொண்டிருந்த வைரமுத்தனைக் கோயில் வீட்டுக்கு இழுத்து வந்தது.

"என்னடி நாடகம் நடத்துகிருய்? சீமான்கள் வருகைக் காக சிங்காரமெல்லாம் பலமாக இருக்கிறதோ! பசிக்குப் பனம்பழத்தைக் கூடச் சாப்பிடுவான். ஆனுல் பழிவாங்க நினைத்தால் சும்மா விடமாட்டான் வைரமுத்தன்! பாகனிப் பயல்களிடம் இதை மறந்திட வேண்டாமென்று சொல்லி விடு. விருந்தாம்! வரவேற்பாம்! ஆசாமிகள் இருந்திருந் தால் என்ன செய்திருப்பேன் தெரியுமா? கோயிலிலே பட் டைச் சாதம் வாங்கிக் கொடுத்து ஊர் சிரிக்க வைத்திருப் பேன்."

வைரமுத்தனின் இந்த வீம்புப்பேச்சை, கல்யாணி முகத்தை மூடிக்கொண்டே கேட்டுச்சகித்தாள். வலையில் அகப்பட்ட கலைமான் தானே அவள்! கொம்பில்லாத மானும் கௌரவத்தைத் துறந்த மனிதர்களும் எப்படியும் தப்பித்து விடலாம்! மானமும் மரியாதையும்தானே அவளுக்குப் பேச்சும் மூச்சும்! கணவனின் வேட்டு முழக்கத்திற் கெல்லாம் அவள் கண்மூடி மௌனியாகவே இருந்தாள்.

''ஏண்டி உனக்குத்தாண்டி சொல்கிறேன்; ஊருக்கா பிரசங்கம் செய்யறேன்னு நெனைச்சே!'' என்று எரிந்து விழுந்துகொண்டே கல்யாணி மூடியிருந்த போர்வையைத் தூக்கி எறிந்தான். அந்தக் கம்பளிப் போர்வை அந்தக் கோயில் வீட்டுக்குள் எரிந்து கொண்டிருந்த குத்து விளக்கைப் போர்த்திக் கொண்டது, விளக்கு அணைந்தது. முல்லையை மறைக்க மூடிய இருளுக்கு வகையுண்டு. முல்லையின் மணத்தை மறைக்க முடியுமா? கோயில் வீடு இருண்டு விட்டது: ஆனால் கல்யாணி சூடியிருந்த முல்லைப்பூ வாடை இரவோடு இரவாக கலந்து வீடு முழுவதும் பரவியது.

''நல்ல நாள் பெரிய நாளைக்குக் கூடவா இப்படிக் குதிக்க வேண்டும்! அடுத்த வீடு, எதிர்த்த வீடுகளிலெல்லாம் இப்படியா நடக்கிறது!'' என்று அன்பொழுக பணிவுகொஞ்ச, படுத்துக்கொண்டே கேட்டாள் கல்யாணி.

பதிலில்லை.

கல்யாணி வைரமுத்தன் நின்ற இடத்தைக் கைகளால் தடவிப் பார்த்தாள். அவன் இல்லை.

இதயத்தில் பொங்கியெழும் ஆத்திரம் பழி கொள்ளாமல் போவதில்லை. உடும்பைப் பதம்பார்க்க முடியாவிட்டாலும் ஒணானையாவது சந்தித்து விட்டுத்தான் போகப் பார்க்கிறது. வைரமுத்தன் வஞ்சந் தீர்த்துக் கொண்டான்

என்ற ஆத்திரம் தேவனை நிலைக்கொள்ளச் செய்யவில்லை. ஒழுங்காக ஓடிய மாடுகளை ஓங்கி அடிக்க வைத்தது. திருகி நிற்கும் மீசைக் கொத்தின் கொழுந்தை மேலும் மேலும் முறுக்கிவிடத் தூண்டியது. பட்டமங்கலத்தில் ஆதப்பன் துடித்தபோது— விட்டேனு பார் என்று வீறு கொண்டு எழுந்தபோது—பெருந்தன்மை சில நேரங்களில் கோழை என்ற பட்டத்தையும் சூட்டிவிடக் கூடும் என அவன் தர்க்கம் செய்தபோது—அமைதி அமைதி என்று சாந்தப்படுத்திக் கொண்டு வந்த தேவன் இப்போது கொதித்துப் போயிருந்தான். "விருந்துக்கு வருந்தியழைத்தபின் வீடு தேடிப் போனவர்களை 'வா' என்று அழைக்க நாதியில்லையே! தேவன் காலத்தில் தேவனுக்கே இந்த அபகீர்த்தி! கேவலம் அவன் பிணத்தை என் ஒட்டுச் செடிக்கு உரமாகப் போட்டால்தான் என் மனம் ஆறும்"—என்று வேலித்தேவன் பலமுறை தன்னையுமறியாமல் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கர்ஜித்திருக்கிறான். பாகனேரிக்கும் பட்டமங்கலத்திற்கும் இடையிலே கொஞ்ச தூரம்தான் என்றாலும் அதற்குள் ஐந்நாறு தடவை தேவனுக்கு மதம் பிடித்திருக்கிறது. ஆனால் வழக்கம் போல தேவனைத் தடுத்து நிற்கும் கல்யாணியின் அன்பு முகம் அன்றும் அவனது தாங்கொணாக் கோபத்திற்குக் கல்லணை போட்டு விட்டது. மருமகன் பிறப்பான். வேலும் வில்லும் கற்றுக் கொடுத்து அவனை வீரனாக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அன்று வரை கூட வேலித்தேவனின் மனதைவிட்டு அகலவில்லை என்றால் ஆசையின் எதிரே கௌரவம் எந்த மூலைக்கு?

அந்தி சாய்ந்துவிட்டது. வேலியும் ஆதப்பனும் பாகனேரிக்குள் நுழையும்போது விளக்கு வைத்தாகி விட்டது. கவுதாரியும் சின்னக்கோழியும் காவற்சட்டைகள் மாட்டிக் கொண்டு வாசற் சிப்பாய்களாக நின்றார்கள்.

யானைக்கு இழைக்கிற கொடுமையும் அரசனுக்குக் கொடுக்கும் தொல்லையும் பொதி சுமக்காது போகாது' என்பார்கள். தேவனுக்குச் செய்யப்படும் இடையூறுகளும் அப்படித்தான். கன்னத்தில் குழிவிழ கக்கை போட்டுச் சிரித்துத்தான் பேசுவான். ஆனால், அந்தக் கன்னக்குழி எதிரே இருப்போனுக்குத் தோண்டப்படும் புதைக்குழி என்பது அவனுக்கு மட்டும்தான் தெரியும். வேண்டாதவர் களிடம் பேசும்போது வலிய வலியச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொள்வதும் உற்ற துணைவர்களோடு பேசும்போது உரிமை காட்டிப் பாய்வதும் தேவனுக்குக் கைகண்ட நடைமுறை நளினமாகி விட்டது. கள்ளர் நாட்டுப் பெரும் புள்ளி களுக்குக்கூட இது புரிவதில்லை. சிரித்துப் பேசிவிட்டான் வேலி என்றால் அவர்களுக்குச் சிரசு கனத்துவிடும். வெட்டிக் கித்தாப்புகளைச் சுற்றியுள்ள குடிமக்களிடம் அள்ளித் தெளிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். எதையும் ரசிக்கும் ஏழைக் குடியானவர்களுக்கு உச்சி குளிர்ந்துவிடும். "நம்ம அய்யாவுக்கு வாளுக்கு வேலியார் தயவுகூட இருக் கிறதே?" என்று ஒருவரை ஒருவர் கிள்ளிப் பேச ஆரம் பித்து விடுவார்கள்.

இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் தேவன் எவருக்கும் புரியாத புதிராக இருந்தான். கொலையும், களவும், குடுமி பிடிச் சண்டையும் அந்த நாட்களில் அதிகமானாலும், தேவன் அவைகளில்கூட தரம் பார்த்துத்தான் மோதிப் பார்ப்பான். பாகனேரி நாடு அவனை அந்த நிலைக்குக் கோபுரத்தில் ஏற்றி வைத்துவிட்டது. இவ்வளவு செல் வாக்கைச் சம்பாதித்து வைத்திருந்த அதே தேவன்தான் — இத்தனை கெடுபிடிகளுக்கும் மையப் புள்ளியாக வாழ்ந்த அதே தேவன்தான், தங்கை நெற்றிக் குங்குமம் அழிக்கப் பட்டுவிடுமே என்பதற்காக—வாசமலர் அவளுக்குப் பாவப் பொருளாகிப் போய்விடுமே என்பதற்காக—அவளுடைய பிறவி அவளுக்கே பெருஞ் சுமையாக வந்துவிடுமே என்ப தற்காக வைரமுத்தன் இழைத்த தீச்செயலை ஜீரணித்து

அதை யானைக் கர்வமாக நெஞ்சில் ஒரு மூலையில் கட்டிப் போட்டுவிட்டான். அண்ணன்மார் இருவரையும் இவ்வளவு தூரம் தன் கணவன் கேவலப்படுத்தியும் அதை யெல்லாம் இதயத்தில் தாங்கிக்கொண்டே குடும்பம் நடத்துகிறாள் தன் சகோதரி என்பதிலே வாளுக்குவேலிக்கு ஒரு திருப்தி. தனிமையிலிருக்கும்போது அவன் விடும் பெருமூச்சு கல்யாணியின் இல்லறத்தைப் பற்றியதாகத் தானிருக்கும்.

இயலாமையை ஒப்புக்கொள்ளும் கட்டத்திலும், இன்ப நினைவின் இறுதி அத்தியாயத்திலும்தான் பெருமூச்சு சாத்தியமென்றால் தேவன் விட்ட பெருமூச்சுகளுக்கு ஒரு போதும் இயலாமை காரணமாக இருந்தது இல்லை. எல்லாம் தங்கச்சியின் வாழ்க்கை இன்பத்தை நினைத்து பெருமிதங்கொண்ட நீள் மூச்சாகத்தானிருக்க வேண்டும். இப்படிச் சிலநாள்! ஆனால் ஆதப்பன் கோபம் அடங்கவே இல்லை.

திருக்கோஷ்டியூர் சுந்தராம்பாள்

திருக்கோஷ்டியூர் பாகனேரிக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு பிரசித்தி பெற்ற விஷ்ணுஸ்தலம். சிங்கப்பெருமாள் சத்துருவைச் சம்காரம் செய்த இடம் என்பார்கள் ஒரு சிலர். நாராயணமூர்த்தி மாடோட்டி வேடத்தில் வந்து நிற்க இடம் கேட்டு, பின் இருக்க இடம் கேட்டு, முடிவில் படுக்க இடம் கேட்டுப் பள்ளிகொண்டு பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும் புண்ணிய க்ஷேத்திரம் என்பர் வேறு சிலர். இப்படிப் பல கதைகளுண்டு. திருக்கோஷ்டியூரைப் பற்றி. இராமானுஜாச்சாரியார் சரித்திரத்திலிருந்து, இங்கிலாந்து வணிக ராஜாக்களை விரட்டியடித்த வீரர் மருது பாண்டியர் வரலாறுவரை திருக்கோஷ்டியூர் பல நூல்களில் இடம் பெற்றிருக்கிறது.

ஊர் கவர்ச்சி மிகுந்தது. அரண்மனைபோல் அழகான கோயில். கோபுரத்தின் உச்சியில் தங்கக் கலசம்; மதிலோ

ரத்தில் வில்வமரங்கள்; கோயிலைச்சுற்றி நான்கு வசந்த வீதிகள்; ஏராளமான பொருட் செலவில் எழில் மேவும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளோடு செய்யப்பட்ட சித்திரத் தேர்; அது மருது பாண்டியர்களால் செய்து வைக்கப்பட்டது; தெற்கு ரத வீதியில், சிவகங்கைச் சீமையின் ராணி வேலு நாச்சியார், வெள்ளையர் படையை எதிர்ப்பதற்கு அமைத்துக் கொண்ட கற்சாந்துக் கட்டிடம்; அதைப் போலவே கீழ ரத வீதியில் ஓர் அந்தப்புரம்; ஆலயத்தில் நடைபெற வேண்டிய ஆறுகால பூசைக்கு அன்றலர்ந்த மலர்கள் உடனுக்குடன் தேவைப்படும் என்பதற்காகக் கவனத்தோடு கண்காணிக்கப்பட்ட நந்தவனங்கள்! கோயிலுக்கு எதிரே ஒரு பச்சைத் (நிறம்) தண்ணீர்க் குளம். திருப்பாற்கடல் என்று அதற்குப் பெயர். அதையொட்டி ஒருகல் மண்டபம்! தீர்த்த மண்டபம் என்பர் அதை. அந்தச் சிங்காரச் சிற்றூரி லிருந்து கூப்பிடு தூரத்திலிருப்பதுதான் தாசி சுந்தராம் பாளின் மாதவ மாளிகை. திருக்கோஷ்டியூர் கோயில் மூல விக்ரகத்திற்கு மாதவன் என்றும் ஒரு செல்லப் பெயர் உண்டு என்பதால்தான் சுந்தரி அவளுடைய மாளிகைக்கு மாதவமாளிகை என்று பெயர் வைத்திருந்ததாகச் சொல்லு கிறார்கள்.

ஆள் மட்டத்திற்கு அழகான சுற்றுச் சுவர். சுவரின் உட்புறத்தில் மைசூர் பூச்செடிகள். மாலை வேளையில் காற்றாட இருக்கத் தென்னங் கீற்றுக் கொட்டகை— கொல்லைப் பக்கத்தில்! சின்ன நீர்த் தடாகம், அதில் எப்போதும் இரண்டு சிங்கார வெள்ளை வாத்துக்கள்; ஆடவரின் கண்பட்டால் அரைக் கணத்தில் கல்லாவர் என்பார்களே தேவலோகக் கன்னியரைப்பற்றி, அவர்களைப் போலவேதான் சுந்தரியும் தன்னந்தனியளாய் அந்த மாளிகையில் ஏகாந்த வாழ்வை நடத்திக்கொண்டிருந்தாள்;

தேவதாசியா? அவள் புன்னகையைக் குத்தகைக்கு விடுபவளாயிற்றே, பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் தானே

அவளுடைய மின்னல் விழிகள் பரிவு காட்டும்—என்று மற்றவர்கள் மத்தியில் 'பரிசுத்த' நாடகம் நடத்திக் காட்டி விட்டு, பகலவன் அழகர்மலைச் சரிவுக்குப் போய்விட்டானு? பாவையவள் முத்துமீனு காத்திருப்பாளே என்று துடிக்கும் பகல் யோக்யர்கள் அப்போது திருக்கோஷ்டியூரில் மலிந் திருந்தும் அவர்களில் எவரும் சுந்தராம்பாளைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. பேச என்ன இருக்கிறது? பேசினுல் அவளது அடக்கத்தைப் பற்றிப் பேசவேண்டும்; அவளுடைய தயாள சிந்தையைப்பற்றிப் பேசவேண்டும்; சேற்றில் முளைத்த செந்தாமரை என்று புகழவேண்டும்! நாற்றம் பிடித்த நடத்தைகளில் நாமத்தைப் பறிகொடுத்திருந்தால் தானே நாலுபேர் அவளைப் பற்றிப் பேசமுடியும்! காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி மாலையில் மலர்ந்து தோன்றும் குணமுடைய பருவத்தின் எழுச்சியைக்கூட அடக்கி அடக்கி அயர்வு பெறும் நிலை பெற்றவள் சுந்தரி. 'பேச்சுப் பெட்டி' களின் வாய்வீச்சுக்கு அவள் ஏன் பலியாகப் போகிருள்! ஊரிலே உள்ள மற்றப் பெரிய மனிதர்களுக்குக் கிடைத்த அந்தஸ்து அவளுக்கும் கிடைத்தது. மிட்டா மிராசு களுக்குத் தரப்பட்ட மரியாதையைப்போல், மிரட்டி வாழும் முரடர்களுக்குக் காட்டப்படும் பயபக்தியைப் போல், உள்ளூர் வாசிகள் சுந்தரிக்கும்தான் கௌரவம் கொடுத்தார்கள். ஊருக்குள் ஒரு சடங்கு என்றுலும், மெழுகுச் சீலை போர்த்தி முன்திரை பின்திரை போட்ட வில் வண்டியில் வந்து மெல்லிய முக்காடுடன் அவள் இறங்கிப் போவதே ஒரு அலாதியாகத்தானே இருந்தது.

சந்தனக்கல் நெற்றியிலிருக்கும் ஜவ்வாதுப் பொட்டும், அந்தியில் மலர்ந்த அடுக்கு மல்லிகைப் பூவும் கடைவீதி மக்களுக்குச் சுந்தரியின் வரவு கூறி 'பராக்' சொல்லும் முன்னேடிகளாக இருந்தன. அவளுடைய வண்டி கடை வீதி வழியாகப் போகிறதென்றுல் தராசு பிடித்திருக்கும் கைகள்கூட வலிவிழந்து சோர்ந்துவிடும். குலத்திலே தாசி தான் என்றுலும் இவ்வளவு கீர்த்தியை எப்படித்தான்

சம்பாதித்தாளோ? வசதி பெற்ருேர்கூட வளமான எண்ணப் பஞ்சத்தால், சாவதற் கென்றே பிறந்தவர்களாகி விடுகிருர்கள்; நுண்ணறிவு கொண்டவர்களும் ஊமைத் தனத்தால் 'என்ன மனிதர் இவர்' என்ற பட்டத்தைப் பெற்றுவிடுகிருர்கள். ஆனல் சுந்தரி? செல்வமும் நிறைந் திருந்தது! அவளிடம், செல்வாக்கும் வளர்ந்திருந்தது! பட் டயமில்லேயே தவிர திருக்கோஷ்டியூருக்கு அவள் பட்டத் தரசியேதான்! ஆனல் அவள் முகத்திலே அடிக்கடி ஒரு சோகக் குறி தென்படுகிறதே ஏன் என்பதை மட்டும் யாரும் கவனிக்கவில்லே.

* * *

அன்றைய தினம் சுந்தரி முகங்குளிரக் காணப்பட்டாள். அவள் உடுத்திய நீல வர்ணப் புடவை மேகத்தைக் கிழித்துப் புடவையாக்கியது போலிருந்தது. தேக்குமர ஊஞ்சலிலே ரத்தினக் கம்பளம் விரித்திருந்தது. உத்திரத்தில் இணைக்கப் பட்டிருந்த ஊஞ்சல் சங்கிலியை நீண்ட பூச்சரம் இறுகப் பின்னிக் கிடந்தது. சந்தனக் கிண்ணம், பன்னீர்ச் செம்பு, வெற்றிலேப் பெட்டி இவை மூன்றும் ஒரு வெள்ளித் தட்டில் அலங்காரமாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. உதடுகளில் இளங்காவி படிய, உலர்ந்த கூந்தலேக் கோதியபடி அந்தச் சலவைக்கல் கூடத்தில் உலாத்திக் கொண்டிருந்தாள் சுந்தரி. வீடு தேடிவரும் ஜமீன்தார்கள், தனவணிகச் சீமான் களுக்குக்கூட சுந்தரி இப்படிப்பட்ட விமரிசையான வரவேற்பு ஏற்பாடுகளேச் செய்யமாட்டாள். அன்று அவளுடைய மாதவ மாளிகை அவ்வளவு சிறப்பாக அலங் கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சுந்தரி, ஜன்னல் வழியாகத் தெரு வைப் பார்ப்பதும், பின் முகத்தைச் சுழிப்பதுமாகவே இருந்தாள். "இந்தப் பாட்டி எப்போதும் இப்படித்தான். போனேம் வந்தோம் என்று எந்தக் காரியத்தையும் முடிப்ப தில்லே. ஆளேத் தவிக்கவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதிலே இந்தக் கிழம் கட்டைகளுக்கு என்னதான் சுகம் இருக் கிறதோ, சனியன்!" என்று பொடு பொடுக்க ஆரம்

பித்தாள். அப்போது சமையல்காரி சிலம்பி உள்ளே வந்தாள்.

"பசுவம் பாலே என்ன செய்யறது மகளே!" என்று பரிவாகக் கேட்டாள். ஏழைகளுக்கு வசதியுள்ள இடத்தில் வேலே கிடைப்பதே கடினம். அப்படிக் கிடைத்து விட்டாலும் எசமானர்களின் முகபாவமறிந்து பேசும் முகஸ்துதிக் கலேயில் அவர்கள் எப்படித் தேற முடியும்!

ஏக்கம் பிடித்த உள்ளமும், எதிர்பார்த்து ஏமாந்த விழிகளும் சுந்தரியை உருமாற்றி இரண்டு நாழிகைக்கு மேலாகிவிட்டது. அந்த வேளேயில் வந்த அவளுடைய அன்பிற்குரிய வேலேக்காரி சிலம்பி மீது, கடித்துத் தின்னும் பாவனேயில் பேசினுள். யாருக்கோ பிரியமாக வாங்கிவரச் சொன்ன பாலே, "அடுப்பில் ஊற்றித் தொலே" என்று அதிர்வேட்டுப் போட்டதுபோல் பதில் சொல்லி அனுப்பினுள். நெஞ்சு நிறைந்த ஆசை, சற்று நேரம் தாழ்த்தி நிறைவேறுவதைக்கூட மனித ஜாதி பொறுப்பதில்லே. வலிமைக் குறைவால் ஏற்படும் தோல்விக்குப் போலிக் காரணங்களேச் சொல்லி மனச் சாந்தி பெற்றுக் கொள்கிருர்கள்; எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி பெறச் சக்தியிருந்தும் முறையான செயல் முறைகளேப் பின்பற்ருததால் ஏற்படும் தோல்விக்குச் சாந்தி சொல்லிக் கொள்ள மறுத்து விடுகிருர்கள். மாருக, பாய்கிருர்கள்: பல்லேக் கடிக்கிருர்கள்; நேத்திரம் கொதிக்கிறது; நெஞ்சு நெருப்பாகி விடுகிறது.

போன கிழவி வரவில்லேயே என்று பொறுமினுள் சுந்தரி. அந்தி சிவந்து அம்புலியும் வந்துவிட்டதே என்ற கவலே அவளுக்கு. நேரம் செல்லச் செல்ல நம்பிக்கை பிரிந்துகொண்டு வந்தது. சிலம்பியைக் கூப்பிட்டுப் புதிய சமையல் எதுவும் செய்யவேண்டாம் என்று சொல்வதற்காகச் சமையலறைக்குப் போனுள். அங்கே பால் முறுகி நெய் வாடை மூக்கைத் துளேத்தது.

"என்னடி பாலைப் பொங்கவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறுயா?" என்ருள் சுந்தரி.

"இல்லையே! பாலை அடுப்பிலே தானே கொட்டியிருக்கேன்" என்ருள் சிலம்பி.

"சிலம்பி!" என்று கத்திஞள் சுந்தரி.

"நீங்க தானே சொன்னீங்க!" என்ருள் அந்தச் சூதறியாச் சேவகி.

சுந்தரிக்குச் சிரிப்பதா அழுவதா என்று தெரியவில்லை. தலையிலடித்துக்கொண்டு கூடத்திற்கு நடந்தாள். அப்போது வாசலில் செருப்புச் சத்தம் கேட்டது. சுந்தரி கவனித்தாள். முகப்புக் கதவை யாரோ தட்டிஞர்கள். சுந்தரியைப் பின் தொடர்ந்த சிலம்பி முகப்புக் கதவைத் திறந்தாள். வெள்ளைக்கார உடையில் இரண்டு தமிழர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்,

"என்னவேண்டும் உங்களுக்கு? எங்கே இருந்து வருகிறீர்கள்?"—சிலம்பி கேட்டாள்.

"சுந்தரியம்மாளைப் பார்க்க வேண்டும்" என்ருன் ஒருவன்.

அதற்குள் இன்ஞெருவன், "இல்லை அந்த அம்மாளைக் கையோடு கூட்டிப் போகவேண்டும்" என்ருன்.

சிலம்பி சுந்தரியைப் பார்த்தாள். சுந்தரி அந்த ஆசாமிகளைப் பார்த்தாள்.

"நாங்கள் வெள்ளைக்காரக் கர்னல் துரையினுடைய ஆட்கள். அவர் மருது சகோதரர்களைப் பிடிப்பதற்குக் காட்டாம்பூருக்குப் பக்கத்தில் முகாமடித்திருக்கிருர். அவர்......அவர்......!"

''பைத்தியத்தை எப்படிப் படைத் தலைவராக அனுப்பினார்கள் ?''—சுந்தரி கிண்டலும் கோபமும் கலந்த குரலில் கேட்டாள்.

''பைத்தியமா ? இல்லை இல்லை! பழரசம் சாப்பிட்டா துரைக்கு......''

''......பைத்தியம் பிடித்துவிடுமோ ?''

''உங்க மாதிரி யாராவது பக்கத்திலேயே இருக்கணும். அது எங்க துரைக்கு பழக்கமாகிப் போச்சு; ஊர் ஊருக்கு இதுதான் எங்களுக்கு வேலை.''

இப்படி அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே இரண்டு முரட்டுக் கரங்கள் அந்த இரண்டுபேருடைய புரடிகளையும் அழுத்திப் பிடித்தது. வெள்ளைக்காரர்களின் வேலைக்காரர்களைக் காட்டிலும் சுந்தரிதான் அதிகம் பயந்தவள். போனவர்களைக் காணவில்லையே என்று அந்தப் பொல்லாத வெள்ளைத் துரையே வந்து விட்டானோ என்று துடித்துப் போனாள். யார் அந்த மூன்றாவது ஆசாமி என்று கூடப் பார்க்காமல் முகத்தை மூடிக்கொண்டே மாடத்திற்கு ஓடிவிட்டாள்; கீழே அந்த முரட்டு உருவம் வெள்ளைக்காரனின் எடுபிடிகளை மிரட்ட ஆரம்பித்தது.

''ஏண்டா நீங்களும் தமிழர்கள்தானா ?''

''ஆமாங்க! என்ன இப்படி கேட்டுப்புட்டீங்க ? எங்கப்பாதான் இராமநாதபுரம் சேனாபதிப்பிள்ளை! அவுங்கப்பாதான் இருக்காரே அவுருதான் எங்க துரைக்கி குதிரையெல்லாம் கொள்முதல் பண்ணிக்கிட்டு வர்ர வர்ணக்குமாரு பிள்ளை''—அவர்களில் ஒருவன் இப்படி அளந்து கொண்டே போனான்.

''துரோகந்தான் செய்யத் துணிந்தீர்கள்; கொஞ்சம் வீரமாகவாவது துரோகம் செய்யக்கூடாதா? மறத்தி வயிற்

றிலே பிறந்து இப்படி மானக் கேடான காரியம் செய்ய எப்படித்தான் உங்கள் மனந் துணிந்ததோ?'' என்றார் மூன்றாவது பேர்வழி.

எப்படியோ அந்த எடுபிடிகளுக்குச் சுணை தட்டி விட்டது. ''ஏய்யா என்ன நெனைச்சுக்கிட்டே! கர்னல் துரைக்கிட்டே வேலை பார்க்கிறோம்! நெஞ்சிலே இருக்கட்டும்! வாடா போகலாம், போயி துரைக்கிட்டே சொல்லிப் பார்ப்போம்'' என்று துள்ளிக் குதித்தான் ஒருவன்.

''போங்கடா! முறைகெட்ட காரியங்களைச் செய்தா முதுகுத்தோலை உரித்திடுவேன் என்று வாளுக்குவேலி சொன்னான் என்று உங்கள் துரையிடம் சொல்லுங்கள்! போங்கள் திரும்பிப் பார்க்காதீர்கள்!''

''வாளுக்குவேலி! ஐயய்யோ பாகனேரித் தேவன்!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே பயந்து ஓடினார்கள் பரங்கியரின் பாதந் தாங்கிகள்.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்ட சுந்தரி, வாத்தைப்போல் படிக்குப்படி நிதானித்து, மாடத்திலிருந்து மெதுவாக இறங்கி வந்தாள்; அவள் முகத்தைக் கவ்வியிருந்த பயம் நீங்கவில்லை. தேவன் அதற்குள் அவனுக வீட்டுக்குள் போய் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து விட்டான்.

அச்சமும் அயர்வும் பின்தொடர, ''நமஸ்காரம்'' என்றாள் குழைவோடு.

தேவன் மெதுவாகச் சிரித்தான்.

''சாயந்திரத்திலிருந்தே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.''

"மணிமுத்தாற்றில் வெள்ளம் போகிறது. அதனால் தான் தாமதமாகி விட்டது" என்று பதில் சொல்லிக் கொண்டே ஏதோ யோசித்த வண்ணமிருந்தான் வாளுக்கு வேலி. சுந்தரியைப் பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். நேரில் பார்த்ததில்லை; ஆனால், அன்று சுந்தரியைப் பார்த்ததும் எங்கோ பார்த்திருக்கிறோம் என்று யோசித்தான். சுந்தரியே தொடர்ந்தாள்.

"என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? களைப்பாக இருப்பீர்கள். தேனீர் கொண்டு வரட்டுமா?"

"களைப்பொன்றுமில்லை......நீங்கள் இதற்குமுன் என்னைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?"

"பார்த்திருக்கிறேன், இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால்."

"பாகனேரித் திருவிழாவுக்கு வந்திருப்பீர்கள், இல்லையா ?"

"இல்லை! எனக்கும் வயது இருபத்தி மூன்றாகிவிட்டது. இதுவரை நான் பாகனேரியைப் பார்த்ததே இல்லை. அங்கே இருக்கிற தேவதையைக்கூட வரதையான தெய்வமென்று சொல்லுவார்கள்."

தேவனுக்குச் சந்தேகம் தீரவில்லை. மறுபடியும் முகட்டை அண்ணாந்து பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

சுந்தரி ஓய்வு நேரங்களில் தமிழ் ஏடுகளைப் படித்திருந்தவள். ஓரளவு சிந்திக்கும் திறன் பெற்றவள். ஜாடை பேசுவதில் கைதேர்ந்தவள்.

"ஆண்கள் ஏராளமான விஷயங்களில் ஆவலைக் காட்டுகிறார்கள். அதனால்தான் ஒன்றுகூட அவர்களுக்கு நினை

வுக்கு வருவதில்லை; பெண்கள் அப்படியில்லை; மனதுக்குப் பிடித்ததில் ஊன்றிக் கவனம் செலுத்துவார்கள்; அதையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். வேண்டாததற்கும் தெரியாததற்கும் அவர்கள் மனதில் இடமே கொடுப்பதில்லை''— சுந்தரி ஆடவர்களிடம் இப்படி மனதுவிட்டுப் பேசி மூன்று வருஷங்களுக்கு மேலாகிவிட்டன. பிறரிடம் பிரியம் காட்டுவதற்கே பயந்துபோய், பட்டுத்துணிக்குள்ளேயே மூடிக் கிடந்தவளல்லவா அவள்? அதே போலத்தான் தேவனும். இளம் பெண்களிடம் அவன் நெருங்கிப் பழகியதே இல்லை; அவனைச் சுற்றிப் பரவிக்கிடந்த செல்வாக்கு, அவனுக்குப் பயம் காட்டிக்கொண்டே இருந்தது; முறையாகச் சம்பாதித்த புகழை இழந்துவிட மனமில்லாது, உள்ளத்திலே மூண்டெழும் ஆசைகளை வெதும்ப வைப்போரில் தேவனும் ஒருவன். அதனால்தான் சுந்தரியின் பருவப் பனி மண்டலத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவித்தான். சிவகங்கைச் சீமையில் சுந்தரியின் அழைப்பு யாருக்கும் கிடைத்ததில்லை; யாரையும் அவள் பொருட்படுத்தியதில்லை. விரக்தி ஏற்பட்டவளைப் போல அவள் காணப்பட்டாலும், அவளுக்கென்ன உள்ள அந்தஸ்தை விட்டுக்கொடுக்கவில்லை.

இருவருக்குமிடையே சிறிது மௌனம் நிலவியது; விழி இரண்டு நிலம் நோக்கும்போது எதிர் விழிகள் எழில் நோக்கின.

''வந்ததிலிருந்து நான் யோசித்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். என்னால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை.''

''நான் சொல்லட்டுமா'' என்று சொல்லி, ஜன்னல் திரையை நீக்கிவிட்டு, கோயில் கோபுரத்தில் ஏற்றப் பட்டிருந்த விளக்கெண்ணெய் தீபத்திற்கு ஒரு நமஸ்காரம் போட்டாள். சுந்தரி ஜன்னல் திரையை நீக்கியபோது தேவனுக்கு ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது. ஜன்னல்

திரையில் 'மாதவன் துணை' என்று எழுதப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தான். எண்ணங்களை மூன்று வருஷங்களுக்கு முந்திய காலத்திற்குப் பின்னோக்கி இழுத்தான். அடுத்த கணம் சுந்தரி பக்கம் திரும்பினான். "நீங்கள்தானே சிறு வயல் மஞ்சு விரட்டில் என்னைத் தடுத்தீர்கள் ?"

"இல்லையே! மஞ்சு விரட்டு என்றால் எனக்குப் பயமாயிற்றே!" என்று சிரித்துக்கொண்டே பதில் சொன்னாள் சுந்தரி.

உண்மையை ஒப்புக்கொள்வதைக் காட்டிலும் உண்மையை மறைக்க அவள் காட்டிய கண்ணுடிச் சிரிப்பு தேவனைத் திருப்திப்படுத்தியது. நெடு நாட்களாகத் தனக்குத்தானே போட்டுக்கொண்ட விடு கதைக்கு விடை கிடைத்து விட்டது எனறு மனச்சாந்தி பெற்றான்.

"சுந்தரி!"

பதில் பேசவில்லை சுந்தரி. ஜன்னலுக்குப் பக்கத்தில் நின்று பெருமூச்சு விட்டாள். தன்னைப் பற்றி அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்ததெல்லாம் பஞ்சு பஞ்சாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

தேவன் சுந்தரியின் பக்கம் திரும்பி உட்கார்ந்தான். அவள் ஜன்னலை விட்டு விலகவில்லை. நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவனுடைய வீரம் அவளுக்கு எதிரே வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தது.

"சுந்தரி!" என்று மறுபடியும் அழைத்தான். அவனுடைய குரலிலே கனிவு இருந்தது; அளவு கடந்த ஆசை புரண்டோடி வந்தது.

சுந்தரி தன் மென் கரத்தால் செந்தாமரை முகத்தை மூடிக்கொண்டாள். மருதாணிச் சாறு கட்டி, முயல் ரத்

தத்தைக் காட்டிலும் சிவப்பேறியிருந்த அவளுடைய வில்லை நகங்கள் ரத்தினம் பதித்தாற் போலிருந்தன. தேவன் நடுக்கத்துடன் எழுந்து சென்று மூடியிருந்த பொற்கரத்தை எடுத்தான். கண்மையும் கண்ணீரும் கலந்து முகத்திலே கரி நீரைப் பூசியிருந்தன. முன் பின் பழகியிராத தேவனுக்கு எதிரே அவள் ஏன் அழுகிருள்? இரண்டறக் கலந்து விட்டவளைப் போல் நடந்து கொள்கிருளே. தேவனும் தொட்டுப் பழகி, தோளோடு சேர்த்துக்கொள்கிருனே என்ற சந்தேகமும் வியப்பும், ஒளிந்து நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேலைக்காரி சிலம்பியை மூக்கில் விரல் வைக்கத் தூண்டின.

"புரியவில்லை சுந்தரி, வலிய அழைத்தாய் வந்தேன். பொறுமிப் பொறுமி அழுகிருயே! கண்ணீரைக் காணவா காட்டாற்று வெள்ளத்தையும் கடந்து வந்தேன்! கதையென்ன நடந்தது? சொல்லு, களைந்தெறிகிறேன் ஆபத்தை. கோட்டையைப் போல் வீடு, கோமகளைப்போல் வ ழ்வு! நாட்டையாளும் ராணி போல் அழகு! உனக்கென்ன துக்கம்!" —தேவன் அவளைத் தோளில் சாய்த்துக் கொண்டே ஊஞ்சலுக்கு வந்து அமர்ந்தான். அவன் மடியில் அந்த இளங்கொடி சாய்ந்து கிடந்தாள்.

"சுந்தரி!"

"இ...ம்!"

"கொஞ்ச நேரத்திற்குள் என் குலையையே துடிக்க வைத்து விட்டாயே!"

"துயரத்தைச் சொல்லிச் சுமையை இறக்கிக்கொள்ள எனக்கு யார் இருக்கிருர்கள்! மூன்று வருஷங்களாகத் தேடித் தேடிப் பார்த்தேன். தோற்றமிருக்கிறவர்களுக்குத் துணிவு இல்லை. துணிவு பெற்றவர்கள் கூன் குருடர்களாக இருக்கிருர்கள்" என்று பேசிக்கொண்டே தன் முகத்தைத்

தேவன் மடியில் புதைத்துக் கொண்டாள். தேவன் அவள் முகத்தைத் திருப்பினுன். ஜவ்வாது இளகி நெற்றி முழுக்க ஓடியிருந்தது.

''உன்னைப்பற்றி இந்த ஊரார் என்னதான் நினைக்கிருர்கள்?''

''நல்லவள். கேட்கும்போதெல்லாம் நன்கொடை தருவாள் என்று நினைக்கிருர்கள்!''

''நல்லவள் என்ற பட்டம்தானே பெண்களுக்குத் தேவை. அதைப் பெறமுடியாமல் எத்தனை பெண்கள் சருகாகிப் போயிருக்கிருர்கள்!''

''நல்லவள் என்ற பெயர் போதுமா? வாழ்க்கை வேண்டாமா! கெட்ட நடத்தைக்காரர்கள் கூட மற்றவர்களிடம் நல்ல பெயர் வாங்கிவிடலாம். ஆனுல், வாழ்க்கை என்பது நம்மை நாமே சோதித்து அனுபவித்து முடிவு கண்டு கொள்வதாயிற்றே''— சுந்தரி பேசும்போது தொண்டை அடைத்து அடைத்துத் திறந்தது.

''நீதான் வாழப் பிறந்தவள், உன்னிடம் தான் உலகம் மண்டியிட்டுக் கிடக்கிறது என்று நினைத்தேன். பார்க்கப் போனுல் நீ எதையோ பறிகொடுத்து ஏமாந்து போயிருக்கிறவள் போலல்லவா தோன்றுகிறது''—தேவன் அவளுடைய கூந்தலைக் கோதிக் கொண்டே பேசினுன். அப்போது சுந்தரியின் முகம் கீழ்த்திசை அடிவானம்போல் அரைச் சிவப்பேறி பளிங்கு போலிருந்தது. பெண்கள் அழும்போது சிரித்தால், மகிழ்ந்தால், புன்னகை செய்தால் முகத்திற்கு எழில் கூடிவிடுகிறது. உதட்டிலே பிறக்கும் சிரிப்புக்கு முகத்தை மாற்றும் சக்தியில்லை. உள்ளத்திலே பிறக்கும் சிரிப்புக்குத்தான் அது உண்டு.

''சுந்தரி! சொல் சுந்தரி! உனக்குத் தீங்கிழைத்தவர்கள் யார்? உன் வாழ்க்கையை அலங்கோலப்படுத்தியவர்கள்

எங்கிருக்கிருர்கள்? அவர்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிருர் களா?''

''குறைவில்லாமல் வாழ்கிருர்கள். குழந்தை குட்டி களோடு வாழ்கிருர்கள்.''—சுந்தரிக்கு மறுபடியும் கண் கலங்க ஆரம்பித்தது.

''அழாதே சுந்தரி! ஏன் அழவேண்டும்? என்ன வந்து விட்டது இப்போது?''

''என்னுடைய கண்ணீர், என் துயரத்தைப் புரிந்து கொண்டவர்களுக்கு வேகமான நீர்வீழ்ச்சியாகப்படாதா என்று தான் அழுகிறேன். பெண்களுக்கு இலவசமாகக் கிடைக்கும் ஆறுதல், கண்ணீர் ஒன்றுதானே!''

''ஆமாம், துக்கமும் கண்ணீரும்தான் எங்கேயும் மலி வாகக் கிடைக்கும் என்பார்கள். ஆனுலும் உன்னைப்போல் அழுகிறவர்களை நான் இதுவரை பார்த்ததே இல்லை!''

''உண்மைதான். பாயும் புலியைப் பார்த்திருப்பீர்கள். படமெடுத்தாடும் நாகத்தைப் பார்த்திருப்பீர்கள். நினைத்து நினைத்து அழும் மணிப் புருவை எங்கே பார்த்தி ருக்கப் போகிறீர்கள்!''

தேவன் மிரட்டிப் பழக்கப்பட்டவன். எதிர்ப் பேச்சுப் பேசத் தெரியாத குழந்தைகளைத்தான் அவனுக்குக் கொஞ் சத் தெரியும். தூர்ப்பலாவின் சர்க்கரைச் சுளைபோன்ற வார்த்தைகளைப் பொழிந்து கொண்டே இருக்கும் சுந்தரி யின் பேச்சுக்கு அவனுல் சரியாகப் பதில் சொல்ல முடிய வில்லை.

''சுந்தரி, கண்ணீரைத் துடை. கதையைச் சொல்லு. களைய முடியுமா துயரத்தை என்று பார்க் கிறேன்.''

''கதை! என் கதையையா கேட்கிறீர்கள்? வேண் டாம் துரையே! புதைகுழியைத் தோண்டினுல் எலும்

புத் துண்டுகள்தானே கிடைக்கும். அதனல் பிரயோஜனம்?''

''உன் கதையை நான் தெரிந்து கொள்வதிலே உனக்கென்ன மனக் கஷ்டம்? என்னை நீ அன்னியன் என்று நினைக்கிருய்!''

''இல்லை! இல்லை! போன கதை போகட்டும், புதிய கதை தயாரிப்போம் என்கிறேன்! அதற்குள் கோபமா?''

''புதிய கதை! புலியடித்துப் பொழுது போக்கும் இந்தப் பொல்லாத கள்ளன், கிளியொத்த சுந்தரியோடு எப்படித் தான் எழுத முடியும் புதிய கதையை!''

''புதிய கதை எழுதப் புலியடிக்கும் புகழ் வீரரைத் தான் நான் எதிர்பார்த்திருந்தேன். மையிருட்டு வந்தவுடன் மாடத்துப் பாலைக் குடித்துவிட்டு ஓடும் பூனைமனிதர்களால்தானே என் வாழ்வு சூன்யமாகி விட்டது!''

''இன்னும் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டே இருக்கிருயே சுந்தரி!''—தேவன் சற்றுக் கொஞ்சலாகவே கேட்டான்.

சுந்தரி மெதுவாக எழுந்தாள். நீலப் புடவையைச் சரிசெய்து கொண்டாள். மெல்ல நடந்தாள். அந்த அன்ன நடை, தேவனுக்கு அன்பழைப்பு விட்டது. பின் தொடர்ந்தான். கொல்லைப்புறத்தில் கொடி முல்லைப் பந்தலுக்கடியிலிருந்த சலவைக்கல் மேடையில் அமரும்படி தேவனுக்கு ஜாடை காட்டினுள்.

தேவன் உட்கார்ந்தான். சிலம்பி, வெள்ளித்தட்டில் துளிர் வெற்றிலையையும், சீவிய கொட்டைப் பாக்குச் சீவலையும் கொண்டுவந்து வைத்தாள். அவளுடைய நிழல் மறைந்தது. சுந்தரி தேவன் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள். உலர்ந்து

போன உதடுகளுக்கு, இரண்டு துளிர் வெற்றிலைகளைப் போட்டு இளங்காவி பூசிக்கொண்டாள்.

''சுந்தரி!''

''இ...ம்!'' சுந்தரியின் தொனியில் புதுப் பெண்ணின் தனித்தன்மை பிரதிபலித்தது. எப்படித்தான் சுந்தரிக்கு அது ஏற்பட்டது என்று தேவனுக்குப் புரியவில்லை. புதிய வீணையின் இனிய சாயலில் மெய்மறக்கும் கலாரசிகனைப் போல் சொக்கிப் போனுன் தேவன். பொழுது புலர்ந்ததும் காம்பை அறுத்துக் கொள்ளப் போகும் நாளைய மலர்கள், பாதி மலர்ந்து புது மணத்தைச் 'சுடச்சுட'த் தெளித்துக் கொண்டிருந்தன. மோகன ராஜ்ஜியத்தின் மாணிக்கச் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந்த சுந்தரி, கூந்தலை அள்ளிச் சேர்த்து முன் பக்கமாகப் போட்டுக் கொண்டாள். தேவன் அவள் உதட்டின் அசைவையே ஒவ்வொரு கணமும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

''அதோ தெரிகிறதே வீடு, அதுதான் எங்களுக்குப் பூர்வீகமான வீடு'' என்று சொல்லி, தேவனின் கையாலேயே அந்த வீட்டுக்குக் குறி வைத்துக் காண்பித்தாள்.

''குட்டிச் சுவர்போல் தெரிகிறதே!''

''ஆமாம், குட்டிச் சுவர்தான். அந்தக் குட்டிச் சுவரின் ஒவ்வொரு செங்கல்லும் ஓராயிரம் கதைகள் சொல்லும். அத்தான், இந்தக் குட்டிச் சுவர், பல வீடுகளைக் குட்டிச் சுவராக்கிவிட்டுக் கடைசியாகத்தான் குட்டிச்சுவராகியிருக்கிறது.''

''என்ன சுந்தரி, கதைக்குள் கதையா? உன் கதை என்னவென்முல் உன் பாட்டி கதையை ஆரம்பித்து விட்டாயே!''

''பாட்டி கதையல்ல தலைவரே, என் அன்னையின் சரித்திரம்!''

''தாயாரையா இப்படிப் பேசுகிறாய் ?''

''எப்படிப் பேசுகிறேன்! தொழில் நன்றாக நடந்தது. எழில் மாடத்தில் வாழ்ந்தார்கள் என்கிறேன். குறையொன்றும் சொல்லவில்லையே!''

''இ...ம்! சொல்லு!''

''பர்வதம் என்றால் பத்துப் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன் எங்கும் அடிபட்ட பெயர். என் தாயாருக்கு நான் மூத்தவள். எனக்கு இளையவள் ஒருத்தி. அவள் பெயர் வடிவாம்பாள். அன்னை பர்வதத்தம்மாள் கண்களை மூடிய போது இலட்ச ரூபாய் அளவில் எங்களுக்குப் பொதுச் சொத்து இருந்தது. வடிவு வயது பெறாதிருந்ததால் குடும்பத்தின் மேற்பார்வையை நானே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவளாக இருந்தேன். ஒரே சமையல், ஒற்றுமையாகத் தானிருந்தோம். ஒரே கண்ணாடியில் முகம் பார்த்துக் கொள்வதையும், ஒரே சாந்துக் கிண்ணத்துப் பொட்டையே இருவரும் நெற்றிக்கு வைத்துக்கொள்வதையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசப்பட்டார்கள் எங்கள் உறவினர்கள்.

புலமை பெற்ற ஒக்கூரை உங்களுக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன். அந்த ஊரில் பிறந்தவர்தான் அவர். என் வாழ்க்கைக்குத் தொடக்க விழா நடத்தியவரைத்தான் சொல்லுகிறேன். பெயர்...முருகப்பர். நான் சின்னவளாக இருந்தபோது என் கன்னத்தைக் கிள்ளி மகிழ்ந்தார். பருவமடைந்த பிறகு புருஷனாகவே வந்துவிட்டார். தாசிக்கு ஏது புருஷன் என்பீர்கள். என் விஷயத்தில் அந்தப் பொதுவான பழமொழி பொய்த்துவிட்டது. பதினாறு வயதிலிருந்து இருபத்திரெண்டு வயதுவரை அவர் என் பக்கத்திலேயே இருந்தார். என்பாலுள்ள அன்பு குறை

யுமே, ஆசை அழியுமே என்பதற்காக அவர் சுயஜாதியில் திருமணம் செய்துகொள்ளாதிருந்தார். நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார் வகுப்பில் இதை ஒரு தியாகம் என்றே பலரும் கருதினுர்கள்.

இளம் பெண்ணையும், பெண்ணோடு வரும் பெரும் பொருளையும் இழப்பது, துறப்பது தியாகம்தானே! புத்தருக்குத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டால், அவர் புரட்சிப் போக்கை நிறுத்திக்கொண்டு, புவியாளும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வார் என்றுதானே அவர் தகப்பனுர் சுத்தோதனர் எண்ணினுர். அந்தக் கதிதான் முருகப்பனுக்கும்! பெரிய இடத்தில் கலியாணம் செய்து வைத்துவிட்டால் முருகப்பர் திருக்கோஷ்டியூருக்குப் போகமாட்டார் என்று அவர் தந்தை திட்டமிட்டார். புத்தர் திருமணத்தை நடத்திய பிறகும் புரட்சியை வளர்த்தார். முருகப்பர் திருமணத்திற்கே ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. என் வாழ்வு சுந்தரியிடம்தான் என்று சொல்லிவிட்டார். அப்போது தங்கை வடிவாம்பாள் பருவமடைந்த புதிது. தாசி வீட்டில் பிறந்துவிட்டாலும், என்னுடைய கண்டிப்பான கண்காணிப்பில் இருந்ததால் வடிவாம்பாள் ஆடவர் முகத்தைத் தொழில் கண்ணோட்டத்தோடு பார்ப்பதற்குப் பழகவில்லை. பண்ணையார் வீட்டுப் பெண்ணைப்போல், அதோ இருக்கிறதே அந்தக் கீற்றுச் சவுக்கைக்குள்ளேயே இருந்தாள். மேலத் தெரு மின்மினி, மூலை மாடி சத்தியபாமா... இவர்களுக்கெல்லாம்கூட வடிவாம்பாளின் அந்தப்புரம் பிடிக்கவே இல்லை. என்ன செய்வது! அன்னையின் காலத்தோடு குலத்தொழில் அழிந்து போகட்டும் என்று எண்ணியதால் மற்றவர்கள் விரோதத்தை மட்டுமல்ல, உற்றவர்கள் எதிர்ப்பையும் சேகரித்துக் கொண்டேன்.

திருக்கோஷ்டியூர், குன்றக்குடி, விராலிமலை போன்ற ஊர்களில், தாசி வீட்டில் ஒரு பெண் பருவமடைந்திருக்கிருள் என்ருல், நாடகத்தில் சிறப்பாக நடித்தவரைப்பற்றி

நாடகம் பார்த்துவிட்டுப் போகிறவர்கள் தெருவெல்லாம் பேசிக்கொண்டு போவதைப் போலவே அந்தப் புதுப் பெண்ணைப்பற்றிப் பணக்கார வாலிபர்கள் பேசிக் கொள்வதுண்டு. அந்த வீட்டில் ஒரு புதிய சீமான் வரும்வரை பேச்சு ஓயாது. ஒழியாது; அது பிரச்சினையாகிவிடும். வடிவாம்பாள், வாலிபர்கள் மத்தியில் பிரச்சினையாகத்தான் மாறிவிட்டாள். என்னுடைய அடக்கமும், மௌனமும் சேர்ந்து தேடி வைத்திருந்த மரியாதை. என் வீட்டுக் கதவை மற்றவர்கள் தட்டவிடாமல் பாது காத்தது.

கொடைக்கானல் மலைச்சரிவில் முருகப்பருக்கு ஒரு பழத்தோட்டமிருந்தது. நானும் அவரும் அதைப்பார்த்து வருவதற்காக ஒருமுறை போயிருந்தோம். வடிவாம்பாளையும் உடன் அழைத்தேன். "அத்தான் இருக்கிறார்; எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது" என்றாள். அந்தப் பதில் ஒருவகையில் மகிழ்ச்சியைத்தான் தந்தது. தாசி வீட்டு யுவதி வெட்கத்தைப் பற்றிப் பேசுவதென்றால் எளிதில் எதிர்பார்க்கக் கூடியதா? வடிவாம்பாள் பேசினாள் அப்படி. சிலம்பியை அவளுக்குத் துணையாக வைத்துவிட்டு நாங்கள் மலைக்குப் போனோம். எந்தச் சிலம்பியை? இப்போது இருக்கிறாளே இந்தச் சிலம்பியைத்தான். நாங்கள் திரும்பி வருவதற்கு ஒருவாரம் பிடித்தது. ஆனால், போனபோது இருந்த சுகம் வரும்போது இல்லை. அந்தக் குளிர் நிலத்துச் சீதோஷ்ணம் என் உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லை; லேசான காய்ச்சலோடு ஊருக்குத் திரும்பினோம். காய்ச்சல் எனக்கு மட்டுந்தான். அவருக்கு அல்ல.

ஊர் திரும்பி இரண்டு நாளாயிற்று. என் உடல் நலிவு கண்டு வடிவு, கலங்கினாள். ஆறுதல் சொன்னேன். செத்துவிடமாட்டேன், சஞ்சலப்படாதே என்றேன். ஆனால், நாளுக்கு நாள் உடல்நிலை எனக்கு அச்சத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தது. எலும்பும் தோலுமாய்ப் போய்விட்

டேன்; மீண்டும் பிழைத்து எழுவேன் என்ற நம்பிக்கை போய்விட்டது.

சோகத்தால் முருகப்பரின் முகம் வீங்கிவிட்டது; பொறுமினர். கண்களைத் துடைப்பதும், மூக்கைத் துடைப்பதுமாகவே இருந்தார்.

ஒருநாள் அவர் என் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தார்; அவரோடு பேசக்கூட எனக்கு சக்தி இல்லை. திக்கித் திணறிச் சில வார்த்தைகள் பேசினேன்.

"அத்தான், தாசி வயிற்றில் பிறந்த என்னைத் தாரமாக ஏற்றுக்கொண்டீர்கள். மனதார வரவேற்கிறேன். உங்கள் மனங்கோணுமல் இறுகாறும் நடந்து கொண்டேன்: இனி எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை அத்தான். உங்கள் மனைவி ஒரு கைமாறு செய்யப் போகிருள். எத்தகைய சபலத்தாலும் உடைத்துவிட முடியாத வகையில் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டுதான் இன்று உங்களிடம் வெளியிடத் துணிந்தேன். இந்தச் சுந்தரி, முருகப்பரின் மனைவியாகவே இது வரை வாழ்ந்தாள். அவளுடைய ஆசை, முருகப்பர் சாகும்வரை காலஞ்சென்ற பர்வதத்தம்மாளின், மருமகளுகவே இருக்கவேண்டுமென்பது தான். அதற்காகவாவது என் முடிவை மறுக்காதீர்கள் அத்தான். புத்தம் புதிய மலர். பூரிப்பால் ஒளியிடும் வண்ணச்சிலை மேனி—வடிவைத்தான் சொல்லுகிறேன். அத்தான். அவளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உங்களுடைய பொற்பாதங்களை என்னுடைய கண்ணீரால் நனைத்துக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்; இன்று முதல் அவள் உங்கள் மனைவியாக இருக்கட்டும். என் ஜீவன் மறையுமுன் தங்கை வடிவு, வாழ்க்கை நடத்துவதை நான் பார்த்து விடவேண்டும்" என்று முருகப்பரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேன். முருகப்பர் வாய்விட்டு அழுதார்.

"நீ சாகமாட்டாய் சுந்தரி. கலங்காதே! கெடு மனங் கொண்டோருக்குத் துன்பம் வரும்போதுதான் அது

வலிமை பெறுகிறது. உன்னைச் சுடும் துன்பத்திற்கு வலி வேது சுந்தரி?'' என்று எனக்குச் சமாதானம் சொன்னார் முருகப்பர்.

என் மனம் சாந்தி பெறவில்லை. வடிவாம்பாளை அழைத்தேன். அருகில் வந்தாள். அன்றுதான் அவள் முதல் முறையாக முருகப்பருக்கு எதிரே நின்றாள். ''அத்தானைப் பார் வடிவு!'' என்றேன். அவள் தலையைத் தொங்கப் போட்டாள். ''வெட்கப்படாதே வடிவு. இனி எதுக்கு வெட்கம்? இருந்தது போதும்'' என்று சொன்னேன். அவள் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. தேள் கொட்டிய் குடத்திலிருந்து தண்ணீர் கசிவதுபோல் வடிவாம்பாளின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கசிந்தது. மெத்தக் கடினப்பட்டு படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு வடிவாம்பாளின் கைகளைப் பிடித்து முருகப்பரின் கையில் கொடுத்தேன். மூன்று பேரின் கண்ணீரும் அன்று சங்கமமாகியது.

வடிவு வாழ்வைத் தொடங்கினாள். என் வாழ்வைத் தொடங்கி வைத்த அதே முருகப்பர், என் தங்கையின் வாழ்வையும் தொடங்கி வைத்தார். எங்கள் குடும்ப ஒற்றுமையைக் கண்டு திருக்கோஷ்டியூரே பெருமிதம் கொண்டது.

ஒரு மாதம் கழிந்தது.

இரவு நேரங்களில் நான் இருமிக்கொண்டே இருப்பேன். முருகப்பரும் வடிவாம்பாளும் என் பக்கத்திலேயே இருந்துவிட்டு, நான் தூங்கிய பிறகு படுக்கையறைக்குப் போவார்கள். சில நாட்களில் எனக்குத் தூக்கமே வருவதில்லை. இவர்கள் காத்திருக்கிறார்களே என்பதற்காகத் தூங்குவதுபோல பாவனை செய்வேன். நான் தூங்கி விட்டதாக எண்ணி இவர்கள் படுக்கையறைக்குப் போவார்கள்

எனக்காக இரண்டு இள இதயங்கள் ஏன் வதங்க வேண்டும்? இப்படியே இரண்டு மாதங்கள் ஓடிவிட்டன. நான் சாகவு மில்லை: பிழைக்கவுமில்லை:

ஒரு நாள் முருகப்பர் என்னிடம் வந்து "பிரசித்தி பெற்ற நாட்டு வைத்தியர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். சிவ கங்கை ராணி வேலு நாச்சியாரிடம் நற்சாட்சிப் பத்திரம் பெற்றவர்; ஜமீன்தார் குடும்பங்களுக்குச் சேவை செய்கிறவர். அவரை வரவழைத்திருக்கிறேன். குணமாகி விடும்" என்றார். எந்த வைத்தியமும் இனி பலிக்காது என்பதே எனது தீர்க்கமான முடிவாக இருந்தது: ஆகவே யார் வந்தாலும் முடிவு ஒன்று தான் என்ற எண்ணத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் மௌனம் சாதித்தேன். வந்த வைத்தியர் தொண்ணூறு நாட்களுக்கு மருந்து சாப்பிட வேண்டுமென்றார். நான் மறுத்தாலும் முருகப்பர் விட்டால்தானே! ஒவ்வொரு நாளும் வைத்தியரோடு வருவதும் போவது மாக இருந்தார் முருகப்பர்: ஒரு நாள் அவரிடம்; எங்கே வடிவு என்று கேட்டேன். அவளுக்குத் தலைவலி என்றார் முருகப்பர், அதிலிருந்து ஒரு வாரம் வடிவு வரவே இல்லை: எட்டாவது நாளன்று வழக்கம்போல் முருகப்பர் வைத்திய ரோடு வந்தார். வடிவு வரவில்லையே என்று கேட்டேன், நாளைக்கு அழைத்து வருகிறேன் என்றார்: ஆனால் மறுநாள்? முருகப்பர் கூட வரவில்லை: வைத்தியர் மட்டுந்தான் வந்தார்: முருகப்பரும், வடிவும் வரவில்லையா என்று வைத்தி யரிடம் கெட்டேன்: அவர்கள் ஒக்கூருக்கு நாடகம் பார்க்கப் போவதற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றார் வைத்தியர்: என்னைக் காட்டிலும் வடிவு பேறு பெற்றவளாகி விட்டாள் என்று நான் பெருமைப்பட்டேன்: இத்தனை வருஷ காலமாக முருகப்பரின் சொந்த ஊருக்குப் போக எனக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பு அவளுக்குக் கிடைத்தது என்பதற்காக என்னால் மகிழாமல் இருக்க முடியவில்லை:

நாடகம் பார்க்கப்போன அவர்கள் மறு நாள் பகல் திரும்பிவிட்டதாகச் சிலம்பி சொல்லத்தான் எனக்குத் தெரியும். வந்தவர்கள் என்னை வந்து பார்க்கவில்லை; வைத்தியர் தான் வந்து போனார்.

புதிய வைத்தியரிடம் சிகிச்சை பெறத் தொடங்கி ஐம்பது நாட்களுக்குப் பிறகு, உடம்பில் அங்கங்கே தேங்கி நின்ற அசுத்த ரத்தம் ஊர்வது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. வறண்டு கிடந்த தொண்டையில் ஈரம் தங்கியது. யார் வந்து என்னைப் பார்க்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை, தேவைப்படும்போது சிலம்பியைக் கூப்பிடவாவது தொண்டை வந்ததே என்ற திருப்திதான் எனக்கு.

என் பேச்சுக் குரல் அவர்களுக்கு நாராசமாகப் பட்டிருக்கும் போலிருக்கிறது. ஏனென்றால். அவர்கள் முகப்பிலேயே இருந்தார்கள்; முகத்தைக்கூட அவர்கள் காட்ட விரும்பவில்லை.

ஒரு நாள் இரவு எல்லோரும் படுத்தபிறகு சிலம்பியைக் கூப்பிட்டு விஷயங்களை விசாரித்தேன். முருகப்பர் மீதும், வடிவாம்பாள் மீதும் எனக்குக் கோபம் பறக்கும் படியான சில சம்பவங்களைச் சொன்னாள். அவளுக்கென்ன தெரியும்! பாவம் உலகத்தில், கற்றோரில் நல்லவர்கள் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே யிருக்கும் களங்கமில்லாத உள்ளம் கல்லாத பெரும்பான்மையினருக்கு இருக்கிறது. சிலம்பி அதற்கு உதாரணம். அவளுக்கு என்மீதுள்ள பாசத்தால் உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னாள். அப்போது வைத்தியர் வந்து விட்டார். சிலம்பி பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள்; ஆனால் வைத்தியர் பேச்சை ஆரம்பித்ததும், சிலம்பி விட்ட இடத்திலிருந்து தொடங்குவது போலிருந்தது. "சுந்தரி வடிவாம்பாளுக்கும் முருகப்பருக்கும் தனிக்குடித்தனம் நடத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கும் போலிருக்

கிறது'' என்று தொடர்ந்தார். எனக்குச் சுளீர் என்று பட்டது: என் கண்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் என் காது களுக்கும் ஸ்பரிச உணர்ச்சிகளுக்கும் விருந்தாளியாக இருந்த முருகப்பர் பிரிந்துபோக விரும்புகிறார் என்ற சேதி என்னுடைய அங்கத்தை யெல்லாம் தீயில்போட்டு வாட்டி வேகவைத்தது: "வைத்தியரே, அவர்கள் ஏன் போகவேண்டும்? ஊருக்குள்ளே எங்களுக்கு இன்னொரு வீடு இருக்கிறது: நானே அந்த வீட்டுக்குப்போய் விடு கிறேன்: அவர்கள் தாராளமாக இந்தப் பங்களாவில் குடியிருக்கட்டும'' என்று சொன்னேன்.

வைத்தியர் மறுநாள் வரும்போது "அவர்கள் அந்த வீட்டுக்குப் போகிறார்களாம்'' என்றார். "அதிலும் எனக்குத் தகராறு இல்லை. தாராளமாகப் போயிருக் கட்டும்: ஆனால், வடிவாம்பாளுக்கு மட்டும் ஒன்று சொல் லுங்கள்: முருகப்பரை அவள் வசப்படுத்திக் கொண்டு விட்டதாக எண்ணுவாள். அது தவறு: நான்தான் முருகப்பரை அவளுக்குக் கொடுத்தேன் என்பதை மட்டும் அவளுக்குச் சொல்லிவிடுங்கள்'' என்றேன்:

நல்ல நாள் பார்த்து வடிவாம்பாளும் முருகப்பரும் நாகபாசத்தார் தெருவிலுள்ள பழைய வீட்டிற்குக் குடி போய் விட்டார்கள்: நாகபாசத்தார் தெரு என்பது ஒரு தெருவின் பெயரா என்பீர்கள்: ஆம், தெருவின் பெயர் தான். தேவதாசிகள் இருக்கும் பகுதிக்கு அந்தப் பெயரைத் தான் ஜமீன்தார்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். தேவஸ்தான வரவு செலவுக் கணக்கில்கூட இந்தப் பெயர்தான் குறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பெயரை மாற்ற யாரும் இன்னும் தயாராகவில்லை.

சுந்தரி கதையை முடிக்கவில்லை: அப்போது சிலம்பி வந்தாள். அவள் எதற்காக வருகிறாள் என்பதை அறிந்து கொண்ட சுந்தரி, "சாப்பிடத்தானே! இலையைப் போடு!

இல்லே, இல்லே! வெள்ளித் தட்டைக் கழுவி வை! தடுக்கை எடுத்து விரி! போ!'' என்று சொல்லியனுப்பினாள். சுந்தரியின் சோகக் கதையை கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வாளுக்குவேலி இடையிடையே பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தான். நெடுநேரம் அவன் பேசாதிருந்ததால் அவன் தொண்டை அடைத்திருந்தது. இரண்டு முறை செருமிக் கொண்டு கதையைத் தொடர்ந்து கேட்கத் தயாராஞன். சுந்தரி தொடர்ந்தாள் :

''அதோ மங்கலாக ஒரு கூந்தப்பனே மட்டும் தெரிகிறதே, அது, வடிவாம்பாள் வீட்டுக் கொல்லேயில் இருக்கிற மரம்தான். என் அன்னே சிறுமியாக இருந்தபோது அந்த மரமும் நன்ருக இருந்ததாம். மரங்களேப்போல் மனிதர்களுக்கும் முதுமை தட்டாதிருக்குமாஞல் உலகத்தில் என்னென்ன அனர்த்தங்கள் விளேயுமோ?

ஒற்றுமையாக வாழலாம். உலகத்திற்கு அது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கட்டும் என்றுதான் எண்ணினேன் அந்த ஆசை செத்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆகின்றன. என்னிடம் எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தாரோ அவ்வளவு அன்பை அவள்மீதும் வைத்திருந்தார். வீட்டில் புழங்குவதற்கு வெள்ளியிலேயே பாத்திரங்கள் செய்து கொடுத்தார். அவள் பெயரால் கோயிலிலே உள்ள அம்மனுக்கு வைரத்தோடு வாங்கிக் கொடுத்தார். அவளுடைய வீம்புக்காக, எனக்கு என்னென்ன சாமான்கள் வாங்கிக் கொடுத்தாரோ அத்தனேயும் அவளுக்கும் வாங்கிக் கொடுத்தார். தாசி விரும்பும் பொருளேயும் சொரிந்தார். ஒரு குடும்பப் பெண் எதிர்பார்க்கும் அன்பையும் வழங்கிஞர். ஆஞலும் வஞ்சிக்கப்பட்டாரே! அந்தக் கதையை நினேக்கும்போதுதான் இந்த உலகத்தை ஏன் கடல் கொண்டுபோய் விடக்கூடாது என்று தோன்றுகிறது.

முருகப்பர், அவர் தந்தைக்கு ஒரே மகன். நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார் குடும்பங்களில் ஒரே குழந்தை

என்ருல் அந்தக் குழந்தை மீதுதான் பெற்ருேர்கள் உயிரையே வைத்திருப்பார்களே! அவர் தந்தை எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தார், முருகப்பரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லி. முருகப்பர் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. அவருடைய தகப்பனுருக்கு ஒரு யோசனை தென் பட்டது. முருகப்பருக்குப் பணம் கொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டார். அப்போதாவது தன் மகன் வீட்டிலேயே விளக் கேற்றி வைக்க ஒரு வணிகர் குலத் திலகவதியைக் கொண்டு வந்து விடமாட்டாளு என்ற சபலம்தான் அவர் தந்தைக்கு!

முருகப்பருக்குப் பணமுடை தட்டிவிட்டது. செலவு செய்த கரம் செல்வமின்றித் தவித்தது. வலக்கரத்தில் இருந்த வைர மோதிரத்தை இடக் கரம் கழற்றியது. இடக்கரத்துத் தங்க மோதிரத்தை வலக்கரம் கழற்றியது. மோதிரங்கள் கைமாறின. கழுத்துச் சங்கிலியும் இடுப்புச் சங்கிலியும் வட்டிக் கடையின் வசீகரப் பொருள்களாகி விட்டன.

தகப்பனுர் அவர்மீது காட்டிய கோபமும் கசப்பும், முருகப்பருக்கு வடிவாம்பாள்மீது மோகத்தை வளர்த்தது. கிழமை ஒரு தடவை ஒக்கூருக்குப் போவதையும் நிறுத்தி விட்டார். அல்லும் பகலும் வடிவாம்பாள் சன்னதியிலேயே முகாமடித்தார். ஒவ்வொரு முறையும் ஊரிலிருந்து வரும் போதெல்லாம் புதுப் புதுப் பொருள்களை எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து இச்சையைப் பூர்த்திசெய்து கொண்டிருந்த உள்ளம், வெறுங்கையோடு கூடிய நிரந்தர விருந்தாளியான பிறகு அவரை எப்படி விரும்பும்? விரும்பக் கூடாது என்று சொல்ல மாட்டேன். வடிவாம்பாளின் நெஞ்சு அப்படிப் பழகிப்போன நெஞ்சு என்று சொல்கிறேன்.

பொருளைக் கொட்டிப் புத்தியைப் படித்துக் கொண்ட வர்களும், நிறையப் படித்துப் புத்திசாலிகளானவர்களும் எதிரியின் முகரேகையில் ஒரு கோடு மாறியிருந்தாலும்

அவர்களுடைய குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு விடுகிருர்கள் அதிலும் தாசியின் எண்ணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவா முருகப்பருக்கு நேரம் பிடிக்கப் போகிறது! ஒன்ன கிழமை யன்று வருகிறேன் என்று வழக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறவர். கடைசி முறையாக ஒருநாள். "போய் வருகிறேன் வடிவு" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனுர். இதுவரை இந்த ஊருக்கு வரவேயில்லே. ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாயிற்று அவர் இங்கு வந்துபோய்!". சுந்தரி இந்தக் கட்டத்திற்கு வந்தபோது வாளுக்குவேலித்தேவன் ஒரு குறுக்குக் கேள்வியைப் போட்டான்.

"இப்போது முருகப்பர் என்ன ஆனுர்?" வேலித்தேவன் கேட்டான்.

"அவர் இப்போது புத்தி சுவாதீனமில்லாதிருப்பதாகக் கேள்வி!"

தேவன் அனுதாபத்தோடு ஒரு பெரு மூச்சை விட்டான். அதோடு. "வடிவு கதி என்ஞயிற்று?" என்றும் கேட்டான். "அவள்தானே! இருக்கிருள், தனுக்கும் மினுக்கும் குறைய வில்லே. இப்போது, வேறு யாரோ வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிருர்கள். பட்டமங்கலமாம்! கள்ளர் வீட்டைச் சேர்ந்தவராம். அவர் பெயர் வைரமுத்து என்று சிலம்பி சொன்ஞள்" என்று சுந்தரி சொன்ஞள். அப்போது, சிலம்பி வந்து "சாப்பாடு பரிமாறியாச்சு" என்ருள். தேவன் ஒரு கணம் சிலேயாகி உயிர் பெற்ருன்.

"நீங்களும் கள்ளர்தானே! பட்டமங்கலத்து வைரமுத்தரை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே!" என்று கூறிஞள் சுந்தரி.

"தெரியும்! பழக்கமில்லே" என்று எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு பதில் சொல்லி விட்டான் தேவன்.

இருவரும் எழுந்து உள்ளே போனார்கள். தேவனுக்குச் சுந்தரி சாப்பாடு பரிமாறினாள். தேவனின் எண்ணமெல்லாம் சிதறிச் கிடந்ததால் சாப்பாட்டைச் சுவைத்துச் சாப்பிட முடியவில்லை அவனால். மென்று கொண்டே இருந்தான்;

''சுவையில்லையா சாப்பாட்டில்! வைத்த கறி வைத்தபடி இருக்கிறதே!''—சுந்தரியின் குரலில் நிலாம்பரி ராகம் கலந்திருந்தது;

சில பெரிய மனிதர்கள் எவ்வளவு பெரிய மனத்தாங்கல்களையும் மறைத்துக்கொண்டு விடுகிறார்கள். வேறு சிலர் சின்னக் காரியங்களைக்கூட விரிவாக்கி மனதை அலட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். அன்பு ததும்பப் பேசி, ஆசை பொங்க நடந்து கொள்ளும் சுந்தரியிடம் அவனுடைய மனக்கவலையைக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. பிரியமாகப் பேசினான். நெடுநாள் பழக்கப்பட்டவனைப்போல நடந்து கொண்டான்.

இத்தனை காலமும் இல்லாமல் திடீரென்று தன்னை அழைத்துவரச் செய்து விருந்து நடத்துவது ஏன் என்று தான் முதலில் அவனுக்குப் புரியாமலிருந்தது. ஆனால், சுந்தரியின் கதையைக் கேட்டபிறகு ஒருவாறு அவன் தெரிந்துகொண்டான். வெகு நாட்களுக்கு முன்பு அரும்பு விட்ட எண்ணத்தை அடக்கி அடக்கி, யோசித்து யோசித்து, பின் துணிந்து, இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்கிறாள் சுந்தரி என்பது மட்டும் தேவனுக்குத் தெளிவாக விளங்கி விட்டது- புருஷன் துணையிருந்தபோதும் பவ்யமாக வாழ்ந்தாள்; புருஷன் கைவிட்ட பிறகும் அந்த இடைவெளியில் களங்கம் பூசிக்கொள்ளவில்லை. இனி வேறொருவரோடு வாழ்ந்தாலும் ஊர் தூற்றாது என்ற நம்பிக்கை அவளைத் தைரியசாலியாக்கி வைத்திருந்தது. இல்லாவிட்டால் சந்தனப் பொட்டுக்காரர்களும், ஜரிகை வேட்டி ஆசாமி

களும் மிராசுதார்கள்—முதலியார்கள் என்ற பட்டத்திற்குள் மறைந்து கொண்டு குட்டிராஜ்யம் நடத்தும் திருக்கோஷ்டியூரில், சுந்தரி சமமான அந்தஸ்தை எப்படிப் பெற்றிருக்கமுடியும் ? ஊரிலே ஒரு காரியமென்றால் சுந்தரியின் கையொப்பமும் அல்லவா முக்கியமாகத் தேவைப் பட்டது!

ஊர் நித்திரை கொண்டது. ராஜகோபுரத்து எண்ணெய் விளக்கு அணைந்துவிட்டது. கொஞ்சும் புறவும் பஞ்சவர்ணக்கிளியும் ஒரே கூட்டில் அடைந்ததுபோல் தேவனும் சுந்தரியும் ஒரே தலையணையில் தலைசாய்த்தார்கள்; மெல்லிய திரை போன்ற கொசுவலை தொங்கவிடப்பட்ட மெத்தையில் அவர்கள் துயில்கொண்டது கண்ணாடிப் பாத்திரத்திற்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மாம்பழமும், ஆப்பிளும் போலத் தோன்றிற்று.

இருட்டிய பிறகு தேவன் வந்தான். இன்ப நிலவில் பேசிக் கொண்டிருந்தான். இரவு முழுவதும் அங்கேயே தங்கினான்—இது மனித ஜாதியைப் பொறுத்த மட்டில் சாதாரணமான சம்பவங்கள்தான். ஆனால், தேவனைப் பொறுத்தவரையில்—சுந்தரியைப் பொறுத்தவரையில் எளிதில் நடந்துவிடக் கூடியது அல்ல. கண்ணாரக் கண்டேன் என்று சொன்னால்கூட திருக்கோஷ்டியூரில் யாரும் நம்பவே மாட்டார்கள். தேவனை வரவேற்கத்தக்க அந்தஸ்து சுந்தரிக்கு உண்டு. சுந்தரி விரும்பத்தக்க அந்தஸ்து தேவனுக்கும் உண்டு. ஆனால் தேவன் வருவானா ? சுந்தரி ஒப்புக் கொள்வாளா ? அதைத்தான் ஊரார் நினைப்பார்கள்! கொஞ்சநாள் அப்படித்தான் நினைத்தார்கள்! முருகப்பர் இருந்த இடத்தைத் தேவன் முற்றுகையிட்டான். ராஜா இல்லாத கோட்டைபோல் இருந்த சுந்தரியின் உள்ளத்துக் கோட்டைவாசல் தானாகத் திறந்துகொண்டது. கொலுவிருந்தான் தேவன்.

காலை அரும்பியது; கதிரொளி கோபுரத்துக் கலசத்தைப் பகல் விளக்காக்கியது. கசங்கிய மல்லிகையும், உதிர்ந்த

ரோஜா இதழ்களும் கட்டிலுக்கடியில் பரவிக் கிடந்தன. கொசுவலையின் ஒரு பகுதி தூக்கிவிடப்பட்டிருந்தது. தேவன் படுக்கையில் இல்லை. புரண்டு படுக்கும்போது விழித்துப் பார்த்த சுந்தரிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. பாதி ராத்திரியிலேயே போய்விட்டான் என்று நினைப்பதற்கில்லை. தலையணையின் வலப்பக்கத்தில் தேவன் தலை பதிந்திருந்த இடம் அதுவரை மேவாமல் இருந்தது. சோம்பல் நீக்க முகத்தைத் தேய்த்தாள். கன்னத்தில் ஈரம் தட்டுப்பட்டது. தானாகச் சிரித்துக் கொண்டாள். புதிய வாழ்வு தொடங்கிவிட்டதாக அவள் நினைத்தாள்! புளியங்கொம்பைப் பிடித்திருப்பதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள். ஊரில் அவளுக்கிருந்த மரியாதை ஒருபடி ஏறிவிடும் என்று கணக்கிட்டு வைத்தாள். இரவின் இன்பமும், உள்ளத்தின் பரிபூரண மலர்ச்சியும், அவளுடைய முகத்திற்கு ஒரு புதிய பொலிவைத் தந்திருந்தன. முகப்புக்கு நடந்தாள். அவள் அணிந்திருந்த வெள்ளிக் கொலுசு, குழந்தைகளின் கிலுகிலுப்பை நாதத்தை எழுப்பியது. கைவளைச் சத்தம் கர்ணாடக சங்கீதத்தை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

தேவன் ஊஞ்சலில் இருந்தான். அவன் மடியில் ஓர் ஓலைச் சுருள் கிடந்தது. எதிரே காவல்காரக் கவுதாரி கைகட்டி நின்றான். சுந்தரி அருகில் நின்றுகொண்டு சிக்கலாகிக் கிடந்த கூந்தலுக்குள் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பூச்செண்டை விடுவிக்கும் திருப்பணியில் முனைந்தாள். பதம் குறையாத அவளது ஊசி விழிகள் அந்த ஓலைக்குக் குறி வைத்தன.

அண்ணாவுக்கு,

தங்கை கல்யாணி தாங்கொணாத் துயரத்தோடு பாகனேரி சேர்ந்தாள். இனியும் பொறுக்க எனக்குத் துளியும் விருப்பமில்லை.

அன்புத்தம்பி,
கருத்த ஆதப்பன்.

சுந்தரி பார்த்தும் பார்க்காதவள் போல், ''நீராகாரம் கொண்டு வரட்டுமா ?''

''இல்லை சுந்தரி, இப்போது என் வயிறு எதையும் ஏற்காது. வருத்தப்படாதே; அடுத்த வாரம் வருகிறேன்.''

''ஏன், தவறென்ன நடந்தது! சொல்லுங்கள், திருத்திக் கொள்கிறேன். கோபிக்காதீர்கள்'' என்று கவலையோடு பதில் சொன்னாள் சுந்தரி.

''ஐயோ! உன்னையா சொன்னேன்; குடும்பத்திலே ஒரு தகராறு. அது களபலியில்தான் போய் நிற்கும் போலிருக்கிறது! தம்பி துடிக்கிறான். நான் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டு வருகிறேன்: ஆனால், என்னையும் நெருப்பாக்கிவிட நினைக்கிறார்கள்.''

''யாரவன், கானகத்துச் சிங்கத்தைக் கண் சிமிட்டி அழைப்பவன் ?''

''அவனா ?......அதுவும் ஒரு புலிதான் சுந்தரி. சிங்கம் வலிமையுள்ள மிருகமானாலும் புலி அதற்குப் பயந்ததாகச் சரித்திரம் இல்லையே! வெள்ளிக்கிழமை என்னை எதிர்பார்.''

''மறந்துவிட மாட்டீர்களே!''

''நானா ? என் மீசை என் கௌரவத்திற்கு அடையாளமென்றால், என் கண்கள் உன் நினைவுக் குறிகள் சுந்தரி. மறவன் வாக்கு கல்லின்மேல் உளி வெட்டுக்கள்;''

தேவன் புறப்பட்டான். அவன் வண்டி மறையும்வரை ஜன்னல் திரை ஒரு பக்கம் விலகியே இருந்தது.

பொன்னி கழுத்தில் தாலி !

வைரமுத்தனின் மாடு நாளுக்கு நாள் மெலிந்து கொண்டே போனது; தீனி செல்லவில்லை. அசை போடவும் சக்தியில்லை. அதைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கலங்கினான் வைரமுத்தன். வைத்தியர்களே வகையற்றுப் போய், ஏவல், சூன்யம் என்று கதைத்தார்கள். பலவீனப்பட்ட நெஞ்சு எதையும் ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறது. மாட்டு வைத்தியர்களைத் தேடி அலைந்த வைரமுத்தன் மந்திரவாதிகளைத் தேட ஆரம்பித்தான். அலைச்சல்தான் மிச்சமாயிற்று. நோய்வாய்ப்பட்டு இருபதாவது நாள், காளை இறந்துவிட்டது. ஊரில் ஒரு பெரிய மனிதர் இறந்தால் எவ்வளவு அனுதாபம் பிறக்குமோ அந்த அளவுக்கு அன்று பட்டமங்கலம் சோகமாகக் காட்சி தந்தது. வைரமுத்தன் தேம்பித் தேம்பி அழுதான். உறவினர்களும் நண்பர்களும் அவனைச் சமாதானப்படுத்திய முறையைப் பார்த்தாலே முத்தன் அந்தக் காளைமீது எவ்வளவு பற்று வைத்திருந்தான் என்பது தெரிந்துவிடும். மொத்தத்தில் வைரமுத்தன் இல்லத்தில் குறிப்பிடத் தகுந்த ஒரு ஜீவன் மறைந்துவிட்டதாகவே ஊரார் கருதினார்கள்.

அயர்ந்து, மறந்து, தன் கணவன் தன்பால் அன்பு காட்டும்போது 'அம்மா' என்று குரல் எழுப்பிக் கொழுநனின் கோபத்திற்குத் தூபமிட்ட காளை, கண்ணை மூடி விட்டது என்று கல்யாணி அலட்சியமாக இருந்துவிடவில்லை. அவள் இளகிய சுபாவமுடையவள். விஷப் பூச்சிகளைக் கொன்றால்கூட தனக்குப் புண்ணியம் கிடைக்காது, புருஷனின் அருள் கிடைக்காது என்று அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்பவள். காளை இறந்துவிட்டது என்றதும் அவளுந்தான் துக்கப்பட்டாள். வைரமுத்தன் சொல்லாமலே, தினசரி அந்த மாடு கட்டியிருந்த கொட்டடியில் விளக்கேற்றி வைத்தாள். ஐந்தாண்டுக் காலமாக அந்த வீட்டுக்கே ஒரு அம்சத்தைத் தேடித் தந்து கொண்டிருந்த

காளை இறந்ததும் இல்லம், பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்று முடிந்த மைதானம் போல் 'வெறிச்' சென்றிருந்தது. அந்தக் காளைதான் கல்யாணியின் வாழ்க்கையை அலங் கோலம் செய்தது என்றாலும், அந்தக் காளைதான் அவளுக் கும் அவனுக்கும் இடையே ஓடிய நெருப்பாறாக இருந்தா லும் அவள் காளையின் பிரிவை எண்ணிப் பெரிதும் துக்கித் தாள். புருஷன் வருத்தப்பட்டால் பெண்ஜாதியும் வருத் தப்படவேண்டும் என்ற பழைய சம்பிரதாயத்தின் அடிப் படையில் அவள் கண்ணீர் வடிக்கவில்லை. உணர்ந்து வருந் தினாள். பெருந்துயர் கொடுத்தோரையும் பேணிக் காக்கும் தமிழகத்துப் பெண்மை கல்யாணியைக் கண் கலங்க வைத்தது.

வைரமுத்தன் இப்போது அதிகமாக வீட்டுக்கு வருவ தில்லை. காளை இருந்தபோது இல்லத்தில் சிறிது நேரம் தங்குவதுண்டு; அதன் முதுகைத் தடவிக் கொடுப்ப துண்டு. அது இறந்த பிறகு ஊரின் பொதுச் சவுக்கை தான் அவனுக்குப்பொழுது போக்குமிடமாகப் போய் விட்டது. அந்தக் காலத்தில் பட்டமங்கலத்து நாட்டா ருக்கும், திருக்கோஷ்டியூர் கோயிலுக்கும் நெருங்கிய உறவு இருந்து வந்தது. அந்த உறவு 'சிரஞ்சீவி' வரம் பெற்றது என்பார்கள். திருக்கோஷ்டியூர் கோயிலிலே தேர், திருவிழா என்றால் பட்டமங்கலத்தார் ஒப்புதலும் ஒத்துழைப்பும் இன்றியமையாதனவாகி விட்டன. தேரோட்டத்திற்குக் காப்புக் கட்டி விட்டால் அதிலி ருந்து பத்து நாட்களுக்குப் பட்டமங்கலத்து நாட்டார் திருக்கோஷ்டியூருக்குப் போவதும் வருவதுமாகத் தானிருப் பார்கள். அந்த வருஷத்தில் வைரமுத்தனுக்கும் அப்படி ஒருநிலைமை ஏற்பட்டது. அம்பலகாரப் பட்டம் பெற்றவர் களுக்குத் துணைபுரியப் போன பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வாலிபர்களில் வைரமுத்தனும் ஒருவனாகி விட் டான். தேரோட்டத்திற்கு நாட்டாண்மை செய்யும் நேரங்கள் தவிர, பாக்கி நேரங்களில் அம்பலகாரர்கள்

அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த இடங்களில் பேச்சுக் கச்சேரி நடத்துவது வழக்கம். தாயம் ஆடுவார்கள். தரையைத் தோண்டி 'மாஜுப்புள்ளி' விளையாடுவார்கள். கிழடு தட்டிய பழுத்த 'அம்பலகாரர்கள் கேலி முறை கொண்டாடி 'அன்றொரு நாள் கொலுவிருந்த' ஐம்பது வயது தாசிகள் வீட்டில் கொட்டமடிப்பது முண்டு. வைரமுத்தன் இளைஞன். திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்த புதிய பாலகனைப் போல் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். திருக் கோஷ்டியூர் சிறிய ஊர்—சிங்காரிகளின் வாசஸ்தலம்! ஆனால், உளுத்துப் போன சம்பிரதாயக் கொள்கைகள் அங்கு மலிந்து கிடந்தன. கோயிலும் அதை யொட்டிய தேவதாசிகளும்தான் அந்த ஊருக்கு ஜீவநாடிகள்.

வைரமுத்தன் ஓய்வு நேரத்தில், நாட்டார்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த சத்திரத்தில் தங்கினான். கோயிலிலே கொத்து வேலை செய்தோரையும், வெள்ளித் தீவட்டி பிடிக்கும் மிராசு பெற்றிருந்தவர்களையும் துணைக்கு வைத்துக்கொண்டு பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பான். சில நேரங்களில் பிரபல மஞ்சு விரட்டைப் பற்றிப்பேச ஆரம்பித்து விடுவான். கொத்தனார்கள் முகங் கோணாமல் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அன்று கோயிலிலே எட்டாந் திருநாள். சிவகங்கை ஜமீன்தார் மண்டகப்படி. வெண்கலத்தில் செய்த வெட்டுங் குதிரை வாகனத்தில் 'சாமி' வெளிவீதியில் பவனி வரும். அன்றைய திருநாள் தான் சிறப்பானது. விருந்தினர்களெல் லாம் அன்றே திருகோஷ்டியூருக்கு வந்து விடுவார்கள்.

நவரத்தினம்பிள்ளை அந்த ஊரிலேயே ஒரு பிரபலஸ்தர். வாழ்ந்து கெட்டவர். ஜமீன்தார்களின் தோளில் தொங் கிச் செவியைக் கடிக்கத் திட்டமிட்டுக் குப்புறக் கவிழ்ந்த வர். ஆனாலும் பழைய பெருங்காயக் கிண்ணம் போல அவருக்கு ஊரில் கொஞ்சம் செல்வாக்கிருந்தது. ஒழிந்த

வேளைகளில் சத்திரத்துக்கு வருவார். வைரமுத்தனோடு பேசுவார்; அவனோடு உலாத்தப் போவார். நவரத்தினம் பிள்ளைக்கு வடிவாம்பாள் வீட்டில் எப்போதும் வரவேற்புண்டு. அழைப்பில்லாமல் போவார், சாப்பிடுவார், அங்கேயே தூங்குவார். மாலையில் தேனீர் குடித்து விட்டு வீடு திரும்புவார். அப்படி என்ன அவருக்குச் செல்வாக்கு? முருகப்பரின் வருகை தடைப்பட்ட பிறகு, ஜமீன்தார்கள் வடிவாம்பாள் வீட்டுக்கு 'தரிசனம்' தந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இடைவேளையில் வடிவாம்பாளின் வீட்டை வாடிக்கையாக்கிக் கொண்டவர் பிள்ளை.

எட்டாந் திருவிழா அன்று வடிவாம்பாள் வீட்டுக்கு ஏராளமான விருந்தினர்கள் வந்திருந்தார்கள். குன்றக்குடி, விராலிமலை, நாட்டரசன் கோட்டை, இளையாத்தங்குடி, திருக்கோகர்ணம் முதலிய ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் அந்த ஊர் திருவிழாக்களில் தவறாது கலந்து கொள்பவர்கள்.

நவரத்தினம் பிள்ளை வடிவாம்பாள் வீட்டுக்கு வந்தார். ஒரே விருந்தாளிகள் கூட்டம். குழந்தை குட்டிகளின் அட்டகாசம் தலைதூக்கி நின்றது.

"வடிவு!"—பிள்ளை கூப்பிட்டார்.

"யாரது? மாமாவா?" என்று மாடியிலிருந்தபடியே கேட்டுக்கொண்டு இறங்கி வந்தாள் வடிவு.

"என்ன ஆளைக் காணோம்?" என்று அவளே பேச்சை தொடங்கினாள்'

"பொழுது விடிஞ்சா கோயில் பக்கம் போயிடுறேன். ராத்திரிக்குத்தானே வீட்டுக்கு வர முடியறது" என்றார் பிள்ளை.

''எப்படி மாமா? நீங்க ஒரே இடத்திலே இருக்கீங்க! உங்களுக்கு அது பிடிக்காதே!''

''பிடிக்காதுதான். என்னபண்ணித் தொலேயிறது! வேலேக்குப் போகாட்டி நாட்டார் கோபிச்சுக்கிருங்க. அப்புறம் மிராசுக்கு ஆபத்து வந்திடும்; அதுக்காகவாவது போகணுமே! ஆனு ஒண்ணு! பொழுது போக்க ஒரு பிள்ளேயாண்டான் கிடைச்சாரு. தங்கப்புள்ளே. நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவருதான். நாட்டமானவருங்கூட.

''அது யாரு மாமா? புதுசா இருக்குது? வீரக்காளே வைரமுத்தரைச் சொல்றீங்களாக்கும்!''

''அதெப்படித் தெரியும் ஒனக்கு! பட்டம் வேறே புதுசாச் சொல்றியே!''

''பேர் பெத்த மஞ்சி விரட்டுக்காளே வச்சிருந்தாரே அவரைத்தானே மாமா சொல்றீங்க!...அவரைப்பத்திக் கேள்விப்பட்டிருக்கேன். ஆளேப் பார்த்தது கிடையாது மாமா!. நீங்க அப்படி மனுஷர்களேயெல்லாமா விருந்துக்குச் கூட்டிக்கிட்டு வர்றீங்க!''

''பைத்தியக்காரப் பொண்ணு இருக்கியே; நானு மாட்டேங்கிறேன். உங்க அக்காளுக்குத் தெரிஞ்சா என்னேக் கோவிச்சுக்குவாளேன்னு பார்த்தேன். நீ ஒத்துக்கும்போது எனக்கென்ன கண்ணு!''

''நம்ப வீட்டுக்கு வர்ரதுக்கு அக்காளென்ன, தங்கச்சி என்ன! அவுங்களும் நம்பளுந்தான் ஒருத்தர் வீட்டிலே ஒருத்தர் கை நனேச்சுக்கிறதில்லேன்னு போச்சே! இனி யாருக்குப் பயம் மாமா? யாரும் யாருக்கும் படியளக்கல்லே!''—என்று வடிவு வார்த்தைகளேக் கொட்டினுள்.

பிள்ளே இருக்கிருரே, அவர் ஊசி நுழையும் இடத்தில் ஒட்டகத்தை நுழைக்கப் பார்க்கும் பலே ஆசாமி. ஆளின்

அசைவிலும் நெளிவிலும் அர்த்தம் பிரித்துப் பார்ப்பதில் கைதேர்ந்தவர். வடிவாம்பாள் இவ்வளவு சர்க்ரையாகப் பேசியதைக் கண்டால் சும்மா விடுவாரா? அன்று மாலேயே அந்தி சாய்ந்ததும் வைரமுத்தனை வடிவாம்பாள் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாக்கி விட்டார். தேரோட்டத்தன்று சமைப்பதற்கென வைத்திருந்த வெள்ளை முயல் அன்று இரவே மரண தண்டனை பெற்றது. அன்று மாலைவரை உரித்தாகக் கவனிக்கப்பட்ட உறவினர்கள்கூட வைரமுத்தனின் வருகைக்குப் பிறகு ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்டவர்களைப் போலானார்கள். ''ஏ தென்றலே நீ தெற்கே போகிறாயா அங்கே சந்தனக்கட்டையை விறகாக்கிச் சோறு பொங்குவார்களே. அந்த அழகிய பொதிய மலைத் தலைவனாகிய பாண்டியனிடம், நான் வைத்த அன்பினால் என் கைவளை நழுவி விழுந்துவிட்டதெனச் சொல்!'' என ஏங்கிக்கிடந்த பாண்டிக் குமரிப்போல வாழ்ந்து வந்த வடிவாம்பாளின் இல்லத்திற்குப் பிரசித்திபெற்ற கள்ளர் செல்வன் வந்துவிட்ட பிறகு அவளுக்கு உறவினர்கள் என்ன அவ்வளவு பெரியதாகி விடப் போகிறார்கள்!

வைரமுத்தனுக்கு ராஜ உபச்சாரம் நடத்தினாள். வீட்டில் வதங்கும் செண்பக மலரைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. காந்திமதி முகத்துடைய கல்யாணியின் கண்ணீர், வைரமுத்தனுக்கு வடிவாம்பாள் தெளிக்கும் வாசனை நீர்த்துளிகளாகப் பட்டன.

தேர் நிலைக் குத்தியது. திருவிழாவும் அழகாக முடிந்தது. ஆனால், வைரமுத்தன் வடிவாம்பாள் வீட்டுக்கு நிரந்தர விருந்தாளியாகி விட்டான். பிள்ளை போட்ட முடிச்சு அல்லவா? வடிவாம்பாள் வீடு என்று திருக்கோஷ்டியூரிலே வழங்கி வந்த சொல் இரண்டு மாத காலத்திற்குள், 'அம்பலகாரர் வீடு' என்று மாறிவிட்டது. அவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்று விட்டான் முத்தன். திருக்கோஷ்டியூர் பஞ்சாயத்துகளில்கூட உரிமையோடு கலந்துகொண்டு நடுநிலை நின்று முடிவு கூற ஆரம்பித்தான்.

ஒரு நாள் பட்டமங்கலத்திலிருந்து அவனுக்கு ஆள் வந்தது. பண்ணைக்காரப் பெருச்சாளிதான் வந்தான். தனக்கு உடல்நிலை சரியில்லையென்றும் இரண்டு நாட்களுக்குப் பாகனேரியில் தங்கியிருந்துவிட்டு வரப்போவதாகவும், அதற்கு முத்தனிடம் அனுமதி கேட்டு வரும்படி கல்யாணி பெருச்சாளியிடம் சொல்லியனுப்பியிருந்தாள்,

"தேவிக்கு ஊர் நோக்கம்வந்து விட்டதாக்கும்! பெருச்சாளி! காலையிலே நான் வருவதாகச் சொல்!" என்று சொல்லியனுப்பினான் வைரமுத்தன்.

முத்தனின் இந்தப் பதில் கல்யாணியை எல்லையற்ற இன்பத்திலாழ்த்தியது: "அத்தானுக்கு அன்பு வந்து விட்டது; அதனால்தான் நான் பாகனேரிக்குப் போவதை அவர் விரும்பவில்லை" என்று எண்ணி எண்ணிப் பூரித்தாள் கல்யாணி. நல்ல ஆடவன் தனக்கு வாய்த்திருக்கும் மனையாளை நேர்மையான எதிர்க்கட்சியாக எண்ணி அவள் கூறும் குறைகளைத் தானே திருத்திக் கொள்கிறான். நல்ல மனைவி புருஷனை மகிழ்வித்துத் தானும் மகிழ்கிறாள்; அது தான் வாழ்வின் இன்பம் என்றும் முடிவுகட்டி விடுகிறாள். வைரமுத்தன் கல்யாணியை எதிர்க்கட்சியாகக் கருதவில்லை: எடுபிடி வேலைக்காக எங்கோ ஒரு தீவிலிருந்து கொண்டு வந்த இயந்திரமாகவே கருதினான். ஆனால் கல்யாணி புருஷன் வருகிறான் என மகிழ்ந்து, சீவி முடித்து சித்திரப் பொட்டிட்டுச் சிரித்த முகம் சேகரித்துக் காத்திருந்தாள். வந்தான் முத்தன். 'அத்தான்' என்றாள், இதமாகப் பேசுவான் என்று எண்ணி. பேசவா செய்தான் முத்தன். இல்லை. பெரம்பெடுத்தான். பெருங் கோபம் கொண்டு சுழற்றினான். பெண்ணணங்கு துடித்தாள். துவண்டாள், "அத்தான்! அத்தான்!" என்று கதறினாள். வதைத்ததோடு விட்டானா முத்தன்! வாய்ச்சொல்லும் வீசி விட்டான்!

"ஊரிலே யாரடி நேசன்?" என்றும் கேட்டு விட்டான்.

பொறுப்பாளா தமிழச்சி! கொதித்தாள்! "போதும் அத்தான் போதும்! இந்தப் பொல்லாத கண்கள் பொறுக்கித் தந்த புருஷன் வாசித்தளித்த பட்டம் போதும்! புருஷன் வெறுத்தால் பிரிந்திருப்பாள் மறத்தி; ஆனால் புறம் பாய்ந்து வாழமாட்டாள்; கண்காணாத் தூரத்தில் பூத்து மலர்ந்து, புதுமணம் வீசி, பின் கருகிச்சாகும் காட்டு முல்லையைப் போன்றவள் தமிழ்ப் பெண். கணவன் விழித்திருக்கக் கண்மூடி பூவாடைக் காரியாகப் புதைக் குழி சென்றால் புவனம் அவளைப் பூஜிக்கும்; ஆனால், கணவனுக்குப் பின் அவள் வாழ்ந்தால், செத்தவன் கட்டிய தாலிக் கயிறு அவளுக்குத் தூக்குக் கயிறாகும்! கேவலமாகப் பேசாதீர்கள். வைரம்பாய்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவள்! பாதுகாப்பில்லாத தோட்டத்தில் பளிங்கு விழிமானை விட்டுப் போனதைப் போல போய்விட்டீர்கள்; மேலைவான் சிவந்ததும் மயானத்திற்குப் போய்விட்டு, காலைவான் சிவந்ததும் உயிர்பெற்று வருவதுபோல் இருக்கிறது என் வாழ்க்கை; எத்தனை நாளைக்கு இந்த இருட்டறைக் குடித்தனம்!" கல்யாணி கெஞ்சினாள்; இத்தனை காலமும் அவளுடைய உதடுகள்தான் ரோஜாப்பூவை ஒட்டி வைத்தது போல இருந்தன. ஆனால், அன்று அவளுடைய கண்களுக்குப் பதில் இரண்டு செவ்வரளி மொட்டுகளைத் தைத்து வைத்ததுபோலத் தோன்றிற்று. முகத்தை மூடிக்கொண்டே கண்களைத் தேய்த்துத் தேய்த்து ரத்தத்தைப் போல சிவக்கடித்துக் கொண்டாள்; தூயவள் தேம்பலை முத்தன் எப்படிச் சக்தியுள்ளதென்று ஒப்புக்கொள்வான்; தமிழ் நாடு அவனை ஆண் பிள்ளை என்று மதிக்காது போய்விட்டால் என்ன செய்வது! அதற்காகவாவது கல்யாணியின் அழுகையை அலட்சியப் படுத்த வேண்டுமல்லவா! 'விர்! என்று வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டான்; அவனுக்குத்தான் இருக்கிறதே ஒரு பொது ஸ்தாபனம் சவுக்கை! இந்த நாட்களில் பூங்காக்கள், வாசகசாலைகள் பயன்படுவது போலத்தான் அந்த நாட்களில் கள்ளர் நாட்டில் சவுக்கைகள் பயன்பட்டன. மனைவியை அடித்துத் துன்புறுத்தி

விட்டு வருபவர்கள்—மாதாவைத் திட்டி மடியிருக்கும் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவருபவர்கள்—சித்தியின் கொடுமைக்கு ஆளானவர்கள்—இவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் ஊரின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் சவுக்கைதான் புக்கிடம் கொடுத்து உதவியிருக்கிறது. வைரமுத்தனும் விளக்கு வைக்கும்வரை சவுக்கையிலிருந்துவிட்டு இருட்டானதும் வீட்டுக்குப் போனான். பண்ணைக்காரப் பெருச்சாளி வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

''ஏண்டா பெருச்சாளி, வெளியாத்தூரிலே கூத்தாமே போகலையா ?''

''போகணும் எசமா, கஞ்சி குடிச்சுட்டுப் போகலாம்னு பார்த்தேன், நாச்சியாரைக் காணமே''—கள்ளர் நாட்டில் வீட்டுக் குடையவரின் மனைவியை நாச்சியார் என்றுதான் கௌரவமாகச் சொல்லுவார்கள்.

''மகாராணி எங்கே போயிட்டாங்க ?'' என்று கிண்டலாகக் கேட்டுக் கொண்டே வீட்டுக்குள் புகுந்து எல்லா இடங்களிலும் தேடினான் வைரமுத்தன். கோயில் வீடு, கொல்லைப்புரம் எல்லாம் தேடினான். தூர்ந்து போய்க் கிடக்கும் கிணற்றில் கூட இறங்கிப் பார்த்தான். தூக்கிட்டுக் கொண்டாளோ என சமையலறைக்குள் சென்று பார்த்தான். நிலைப்படியில் அடுப்புக் கரியினால் ஐந்து வரிகள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

> **வாழ்க்கைப் பட்டேன்; வதைப்பட்டேன்; வளம் கண்டேனில்லை! வருகிறேன். உங்களுடைய நினைவாக என் உடம்பெல்லாம் கசையடித் தழும்புகள் இருக்கின்றன. அதுபோதும் அத்தான் ! விடை கொடுங்கள் !**

—இந்த வாசகத்தை இரண்டு முறை படித்துப் பார்த்தான் வைரமுத்தன். மூன்றாவது முறை படிக்கும்போது

அவன் தொண்டை கம்மியது. வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டான். அவன் திரும்பிய திசை, மாட்டுக் கொட்டம். வழக்கம்போல் அவன் குணம் மாறிவிட்டது. 'தொலைந்தது சனியன்! விட்டது பீடை' என்று கணக்குத் தீர்த்தவனைப் போல தானாகப் பேசிக்கொண்டு முற்றத்திற்கு வந்தான். வெளிக் கதவு தாளிடப்பட்டிருந்ததால் சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு அவனுடைய நாய் காலால் கதவைச் சுரண்டியது அவன் காதில் பட்டது. உள்ளத்திற்கும் உடலசைவுக்கும் தொடர்பில்லாதவனைப் போல உட்கார்ந்திருந்த வைரமுத்தன், தன்னையுமறியாமல் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்துவிட்டு மறுபடியும் அதே இடத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். உள்ளே புகுந்த நாய் ஓடோடி வந்து மடியிலே விழுந்து புரண்டது.

"சீ! பொன்னி; போ! போ!" என்று அடித்துத் துரத்தினான் முத்தன். பொன்னி போகவில்லை. அவன் காலடியில் படுத்துவிட்டது. அப்போது முத்தன் காலில் ஈரம் தட்டியது. விளக்கினடியில் போய்ப் பார்த்தான். காலெல்லாம் ரத்தம். ரத்தம் எப்படி வந்தது? அவனுக்கே புரியவில்லை. விளக்கை பொன்னி கிடந்த இடத்துக்கு எடுத்துப் போனான், வீடு வருகிறவரை நிலைத்திருந்த பொன்னியின் உயிர் அந்தக் கணநேரத்தில் பிரிந்துவிட்டது. அது செத்துக் கிடந்த காட்சி வீரனையும் குலை நடுங்க வைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதன் காதுகள் இரண்டும் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தன. வால் நறுக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் கழுத்தில் கல்யாணியின் தாலி இறுகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. திடீர்த் தாக்குதல் தீரனையும் திகிலடையச் செய்துவிடுமல்லவா! எதிர்பார்த்தது நடந்து விட்டதைப் போல் தலையை அசைத்துக்கொண்டு பொன்னியின் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து விட்டான்.

முத்தன் சித்தம் !

ஓலை கிடைத்ததும் சுந்தரியின் வீட்டிலிருந்து இளம் பிறைன் வாளுக்குவேலி; மான் வேகம் மழை வேகமாகப் பாகனேரி சேர்ந்தான். கொடியிறங்கிய கோட்டைபோல் பொலிவிழந்து கிடந்தது அவன் வீடு. காலடி ஓசைகேட்டு வாசலுக்கு வந்தான் ஆதப்பன்; தேவன் சிறுத்தையைப் போல் ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தான்.

''அண்ணை! இனிப் பொறுக்கமாட்டான் ஆதப்பன்; 'இம்' என்று சொல்லுங்கள் இமைப் போதில் அவன் சிர சைக் கொய்து வருகிறேன். தங்கையைப் பார்க்க முடிய வில்லை அண்ணை! தங்கச்சிலைபோல் அனுப்பினேம். தகடு தகடாய்ப் பெயர்த்து அனுப்பியிருக்கிறான் கொடியவன்.''— ஆதப்பன் அனலாகக் கொதித்தான்; அரைக் கணமும் தாம தியேன் என்று முழங்கினான்.

''பொறு தம்பீ! கல்யாணியைக் கூப்பிடு, கதையைக் கேட்போம்! காலம் வரும்போது தலையைக் கொய்ய உன்னைத்தானே அனுப்புவேன். என் கரத்தால் அவன் சிரசை ஒருபோதும் கொய்யமாட்டேன். என் கரம் புலி யடிக்கும் கரம்''

வாளுக்குவேலி தம்பியைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டு கல்யாணியின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கல்யாணி வரவில்லை. உள்ளிருந்து, கல்யாணியின் உடன் வந்த நாய்தான் வந்தது. தேவன் எழுந்து உள் கட்டுக்குப் போனான். அங்கே கல்யாணி தூணில் சாய்ந்தபடி விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள். தேவன் அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். கல்யாணிதானு என்று அவனுக்குச் சந்தேகம். முகமெல்லாம் கோடு கோடாய் ரத்தக் கட்டு கள். முதுகிலே கயிறு பின்னியதைப்போல் பிரம்படி; கூடாது இனி எனக் குப்பை மேட்டுக்குத் தூக்கியெறியப்

பட்ட ஈயப் பாத்திரத்தைப்போல அவள் மேனி அடிபட்டுக் கன்னிப்போயிருந்தது.

தேவன் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கல்யாணியை விட்டு அகன்றான். அண்ணனின் வாயசைவை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் ஆதப்பன்.

"ஆதப்பா!"

"தயாராகத்தானிருக்கிறேன்!"

"கூடவந்த நாய் எங்கே?"

"கொல்லைப் பக்கம் போயிருக்கிறது!"

"இழுத்து வா. அதை!"

ஆதப்பன் பொன்னி என்ற அந்த நாயைக் கயிற்றைப் பிடித்து இழுத்து வந்தான்.

"கல்யாணியைக் கூப்பிடு!"—தேவன் சிலைபேசுவது போல் உடம்பை அசைக்காமல் பேசிக்கொண்டு வந்தான்.

கண்ணீரோடு கல்யாணி அருகில் வந்தாள்.

"ஆதப்பா கல்யாணியின் கழுத்தில் கிடக்கும் தாலியைக் கழற்று!"

"அண்ணா!"—கத்தினாள் கல்யாணி.

"கல்யாணி! எனக்குத் தெரியும் எல்லாம். மூடு வாயை! நீ வாழ்ந்தது போதும்!"

ஆதப்பன் தாலியை அவிழ்த்தான். தேவன் ஜாடை காட்ட, தாலியை நாயின் கழுத்தில் கட்டினான்.

"ஆதப்பா, கொதித்தெழும் உன் கோபக் கனலை தண்ணீர் ஊற்றி ஊற்றி அணைத்த உன் அண்ணன் கட்டளை இடுகிறேன்.—அந்த நாயின் காதுகளையும், வாலையும் அறுத்துப் பரணையில் தொங்கவிடு! நாயைக் கொல்லாமல் அடித்துத்

துரத்து'' என்று சொல்லிவிட்டு மாடிக்குப் போய்விட்டான் தேவன். அண்ணன் கட்டளை! தம்பி செய்து முடித்தான். கல்யாணியின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக விளங்கிய பொன்னி—பட்டமங்கலத்தில் அவளுக்குப் பக்கத்துணையாக இருந்த பொன்னி—வாலை இழந்து, காதுகளை இழந்து, ரத்தம் சொட்டச் சொட்டப் பாகனேரி நோக்கி ஓடியது.

∴ ∴ ∴

செத்த நாய்க்குப் பக்கத்தில் வைரமுத்தன் எவ்வளவு நேரம் உட்கார்ந்திருந்தான் என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை. வெளியிலே வந்து பார்த்தான்; ஊரே தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

நாட்டுக் கூட்டம் போடவேண்டும்; கள்ளர்கள் மத்தியில் வாளுக்குவேலியை கைகட்டி நிற்கச் செய்ய வேண்டுமென்பது வைரமுத்தனின் தணியாத ஆசை; ஆனால், கள்ளர் நாட்டின் விதிமுறை அவனுக்குக் கொஞ்சம் தடங்கலாக இருந்தது. நாட்டுக் கூட்டமென்பது திருவிழாவுக்குக் காப்புக் கட்டுவதற்குமுன் கூடி, கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை ஆராயும் அதிகாரம் பெற்றதாகும். அவ்வாறு கூடும் நாட்டுக் கூட்டத்தில் தான் எல்லா வழக்குகளும் ஆராயப்பட்டு முடிவு பெறுவதுண்டு. ஆனால் பொன்னி தாலி கட்டி வந்த காலம்—நாட்டுக் கூட்டம் கூட்டவேண்டுமென்று வைரமுத்தன் துடித்தகாலம்—பட்டமங்கலத்தில் திருவிழா முடிந்த காலம்! அடுத்த கூட்டத்திற்கு வைரமுத்தன் ஒரு வருஷ காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. பொன்னி கழுத்தில் தாலி கண்ட பிறகு பொறுப்பானா முத்தன் ஒரு வருஷத்திற்கு...?

பாகனேரித் தேரோட்டம்

வைகாசித் திங்களில் திருக்கோஷ்டியூரில் நடைபெற்ற 'கஜேந்திர மோக்ஷம்' திருவிழாவுக்குப் போன வாளுக்கு

வேலி பதினைந்து நாட்களாகப் பாகனேரி வரவில்லை. ஆதப்பனுக்கு அண்ணன் பேரில் மட்டற்ற மரியாதை உண்டு; ஆகவே அவன் கிழமைக்கு ஒரு தடவை திருக்கோஷ்டியூருக்கு ஆளனுப்பிப் பார்த்து வரச்சொல்லுவதுண்டு; தேவனுக்கும் தன் தம்பி மீது அசையாத நம்பிக்கை.

ஆனிமாதம் நடந்துகொண்டிருந்தது. பாகனேரிப் பில்லாத்தா கோயிலுக்குக் காப்புக் கட்டவேண்டுமே! தேவன் இல்லாமல் நடைபெற முடியாதல்லவா! சுந்தரியிடம் சொல்லிவிட்டு பாகனேரி போய் அதற்கான காரியங்களைச் செய்துவிட்டு மறுவெள்ளிக்கிழமையே தேவன் திருக்கோஷ்டியூர் திரும்பிவிட்டான். தேவன் பக்கமிருந்தால் போதும், சுந்தரி தேவலோகத்தில் இருப்பதாகவே நினைப்பாள். அவள் உப்புக் கடல் ஒளிமுத்து அல்லவா? தேவன் துணையிருந்தால் போதுமென்று கருதினளே யன்றி, அவன் வரும் போதெல்லாம் பொன்னும் பொருளும் கொண்டு வந்து கொட்ட வேண்டுமென்று விரும்பவில்லை சுந்தரி.

பாகனேரித் தேரோட்டம் நெருங்கிக்கொண்டு வந்தது. திருவிழாவுக்கு சுந்தரியையும் அழைத்துக் கொண்டு போவதாக இருந்தான் தேவன். கீர்த்திபெற்ற ஆசைராஜாவின் பிறந்த ஊருக்குப் போகப் போவதை எண்ணி அவள் இன்பத்தில் திளைத்துக் கிடந்தாள்.

தேரோட்டத்திற்கு இரண்டு நாட்கள் தான் இருந்தன; தேவன் பட்டமங்கலத்துப் பகையை மறந்திருந்தான்.

பூ எடுக்கத் தோட்டத்திற்குப் போன சுந்தரி பாதியிலேயே திரும்பி வந்தாள்.

"தோட்டத்தில் பூக்கள் இல்லையா? போனதும் வந்ததுமாக இருக்கிறதே!"

"மல்லிகைப் பாத்தியோடு திரும்பிவிட்டேன் அத்தான், நீங்கள் இப்போதே பாகனேரிக்குப் புறப்படுங்கள்"

—என்றுமில்லாமல் சுந்தரி அன்று அப்படி அன்பாகக் கட்டளையிட்டாள்.

தேவனுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

சுந்தரி தேவனருகில் வந்து அவன் காதில் ஏதோ சொன்னாள்.

"உனக்கு யார் சொன்னது சுந்தரி?"

"சிலம்பி சொன்னாள். நேற்று இரவு அவள் வடிவாம்பாள் வீட்டுக்குப் போனாளாம். அங்கே வைரமுத்தரும், அவரோடு வேறுசிலரும் இருந்தார்களாம். அவர்களுக்குள் இப்படிப் பேசிக் கொண்டார்களாம்!"

"அப்படியா சேதி! சரி, சுந்தரி வண்டியைப் பூட்டச் சொல்! ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொடு! நீ திருவிழாவுக்கு வரவேண்டாம்! அடுத்த வருஷம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்!" என்று சொல்லிவிட்டு உடனே பாகனேரிக்குப் பயணமானான் தேவன்.

நாளை விடிந்தால் தேரோட்டம். இரவு முழுதும் தேவன் தூங்கவில்லை. பட்டமங்கலத்தார் தேரோட்டத்தன்று கலகம் விளைவிக்கப் போவதாக சுந்தரி சொன்னது தேவன் மனதை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. கத்தி, கம்பு சகிதமாக ஆட்களைத் திரட்டி வைத்திருந்தான் தேவன்.

விடியப் போகும் நேரத்தில் ஊருக்குள்ளிருந்து தீ! தீ! என்று கூக்குரல் கேட்டது. தேவன் துடித்தெழுந்தான்! "ஆதப்பா கிளம்பு" என்று கட்டளையிட்டான். புற்றீசல் போலப் பாகனேரிப் படை கிளம்பியது.

"எங்கே தீ! யார் வீட்டில் தீ!" என்று கூவிக் கொண்டே ஆயுதந் தாங்கியோர் ஊருக்குள் ஓடினார்கள்.

வழியிலே ஒரு கிழவர்— அவர் பெயர் வேலுடையான். "சண்டாளர்கள் தேரில் தீ வைத்து விட்டார்கள்" என்று அழுதுகொண்டே சொன்னார்.

கிளம்பி வந்த படைக்குக் கோபம் வளர்ந்தது. தேர் நிலைக்கு ஓடினார்கள். சிற்பிகளின் கைவண்ணத்தால் செதுக்கப்பட்டிருந்த சிங்காரத் தேர்—நாளைக் காலை நாலு வீதியும் சுற்றிவர இருந்த கலைச்செல்வம்...சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தீயை அணைக்க மக்கள் மண்ணை வாரி அடித்தார்கள். எண்ணை பிடித்த சிற்பங்களல்லவா! எப்படி அணையும் தீ!'

"பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார்"

தேர் தீப்பற்றி எரிந்த சேதி பட்டமங்கலத்திற்கு எட்டியது. விரோதம் காரணமாக மாட்டைக் கடத்திக் கொண்டு போவதும், மாட்டுக் கொம்புகளை ஒடித்துக் கொண்டு வந்து எதிரியின் வீட்டு வாசலில் போடுவதும், விளைந்து கிடக்கும் கதிர்களை நாசம் செய்வதும் கள்ளர் சீமையில் மிகச் சாதாரணம்; ஆனால், விரோதம் காரணமாகத் தேருக்குத் தீ வைத்ததை கள்ளர் நாடு முதன் முதலாக அப்போதுதான் சந்தித்திருக்கிறது. முதலில் பட்டமங்கலம் திகைத்தது; தேருக்குத் தீ வைத்தது வைரமுத்தன்தான் என்பதை அறிந்தபின் மிரண்டது. வெற்றி வீரர்களானாலும் குற்றக் கூண்டிலே நிற்கும்போது பலவீனமடைந்து விடுகிறார்கள். வைரமுத்தன் பாகனேரிக்கே தீ வைத்திருந்தால் கூட அவனைத் தட்டிக்கொடுத்திருப்பார்கள்; ஆனால், தேவியின் தேருக்குத் தீ வைத்தான் என்றதும் அனுதாபம் காட்டவேண்டியவர்கள் 'கூட வைரமுத்தன்அக்ரமம் செய்தான்' என நொந்து கொண்டார்கள்.

பட்டமங்கலம் திருவிழா நெருங்கிக்கொண்டு வந்தது. பாகனேரிக் கள்ளர்கள் நாட்டுக் கூட்டத்தில் முறையிடக்

கூடும்என பட்டமங்கலத்தார் எதிர்பார்த்தார்கள். முறைப் படி திருவிழாவுக்கு முன் கூடும் நாட்டுக் கூட்டத்திற்கு ஏராளமான வழக்குகள் வந்தன. ஆனால். தெருக்குத் தீயிட்ட வழக்கு வரவில்லை; திருவிழாவுக்குக் காப்புக் கட்டு நடை பெற்றது.

நாளை விடிந்தால் திருவிழா. பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளை யார் கோயில் சிறப்பாக அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந் தது. தெருவெல்லாம் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன; மூலைக்கு மூலை வாலிபர்கள் 'சடுகுடு' விளையாடிக்கொண்டி ருந்தார்கள், வயதுப் பெண்கள் கூட கண்ணும்பூச்சி பொத்தி விளையாடினார்கள். திருவிழாக் காலங்களில் முறைப் படி ஊதவேண்டிய கொம்பு, இளமையான இருட்டில் அன்று ஏகாந்தக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது; வளைந்து ஒலித்த அந்தக் கொம்பொலி, வைகை நதியின் கருமணல் நீரோட்டத்தை நினைவுறுத்திக் கொண்டிருந்தது. பெண்கள் சூடியிருந்த பூக்கள் பட்டமங்கலத்தையே கல் யாண வீடாகக் காட்டியது.

வைரமுத்தன் திருக்கோஷ்டியூருக்குப் போகும் சாலையில் தனிமையாக உட்கார்ந்து பொன்னியை நினைத் துப் பொங்கி எழுவதும் , பின் சாந்தி பெறுவதுமாக இருந் தான். சொக்கநாதபுரம், கருங்குளம், புதூர், கக்காட்டூர் முதலிய சிற்றூர்களிலிருந்து திருவிழாப் பார்க்கப் போய்க் கொண்டிருந்தவர்கள் கண்களில் படாத வகையில் மாற்றி வரண்டு போயிருந்த கண்வாயின் உள்வாயிலில் உட்கார்ந் திருந்த வைரமுத்தனுக்கு, ஊருக்குள்ளிருந்து ஒரு பெருங் கூச்சல் வருவதுபோல் கேட்டது; உற்றுக் கவனித்தான், 'விடாதே பிடி! பிடி!!' என்ற சத்தம் அவனை நோக்கி வருவது போல் பட்டது. இருட்டு; ஒன்றும் புலப்படவில்லை; கண்மாய்க் கரையை விட்டு எழுந்து திருக்கோஷ்டியூர்ச் சாலைக்கு வந்தான். நாலைந்துபேர் வியர்க்க வியர்க்க ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முத்தன் அவர்களை நிறுத்தி

விசாரித்தான். முத்தனைக் கண்டதும் அவர்களுக்கு ஒரு தெம்பு வந்தது. "கோயிலிலே இருந்த பிள்ளையாரைக் காணோம்!" என்றார்கள். முத்தனுக்கு நம்பிக்கை யில்லை. நேராகக் கோயிலுக்குச் சென்று பார்வையிட்டான். பிள்ளையார் சிலை, இருந்த இடத்திலிருந்து பெயர்த்து எடுக்கப்பட்டிருந்தது.

"மனிதனை மனிதன் சிறை வைப்பதுண்டு! மகேஸ்வரனைச் சிறை வைப்பதென்றால்!"— பட்டமங்கலமே மூக்கில் விரல் வைத்தது.

இந்தச் செய்தி பாகனேரிக்கு எட்டியது. கள்ளர் நாட்டில் கோயில் விக்ரகம் காணமற் போனதும் அதுதான் முதல்தடவையாதலால் எங்கும் பெருத்த பரபரப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. கல்யாணிக்குக்கூட பெரிய அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. மேல்மாடத்திற்குப் போனாள். தேவனும் ஆதப்பனும் அடுத்தடுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். வேல் கம்பு, பிச்சுவா இவை வழக்கம்போல் பக்கத்திலிருந்தன. கல்யாணி தேவனை எழுப்பினாள். தேவன் எழுந்திருக்கவில்லை. பக்கத்தில் படுத்திருந்த ஆதப்பன் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தான். அவன் முகத்தில் களைப்புத் தட்டியிருந்தது. ஓர வாயின் வழியே வடிந்திருந்த வெற்றிலைக் காவி உலர்ந்து கரைபடிந்திருந்தது.

"அண்ணா! ஒரு தாக்கல் தெரியுமா?"

"என்ன கல்யாணி?"

"பட்டமங்கலத்திலே பிள்ளையாரைக் காணோமாம்!"

"வேடிக்கையாக இருக்கிறதே! சாமியை எவனாவது தூக்கிப் போவானா?"

"போயிட்டானே!"

அப்போது கவுதாரி வேகமாக மாடிக்கு வந்தான்.

"என்னடா கவுதாரி, என்ன அவசரமாக வருகிறாய்?" —கேட்டான் ஆதப்பன்.

"அதிகாலையிலே கோயில் பூசாரி வந்தாருங்க; வந்து, பில்லாத்தா கோயிலுக்கு எதிரே ஒரு பிள்ளையாரு புதுசா இருக்குதே அது எப்படி வந்ததுன்னு கேட்டாரு. எசமா எந்திருக்கட்டும். கேட்டுச் சொல்றேன்னு சொல்லி அனுப் பிச்சிருக்கேன். அந்தப் பிள்ளையாருக்குக் கீழே 'பட்டமங் கலத்துப் பிள்ளையார்' ருன்னு கரித்துண்டிலே எழுதியிருக்கு தாம்ல"—பயமும் பச்சாதாபமும் கலந்த தொனியில் கவு தாரி சொன்னான்.

"சரி போ! அண்ணன் எழுந்திருக்கட்டும்! கல்யாணி, உன்னை அலக்கழித்த பாவம், பட்டமங்கலத்தையே பிடித் துக் கொண்டது பார்த்தாயா?"

"போங்க அண்ணு! எனக்கு என்னமோ பயமாகத் தானிருக்கு! பட்டமங்கலத்தாரைப் பொல்லாதவர் என் பார்கள்!"

"கல்யாணி! கீழே போ! எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும்!" என்று மிரட்டி அனுப்பிவிட்டான் ஆதப்பன். கல்யாணி மாடிப்படியில் இறங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது, மேலே தேவனின் பேச்சுக்குரல் கேட்டது; அவள் நின்று கவனித்தாள்.

"ஆதப்பா நடந்ததைக் கல்யாணியிடம் சொல்லாதே! இளம் மனம்! மேலும், புருஷன்மீது பக்திகொண்டவள்! பிள்ளையாரை நமது ஆட்கள்தான் தூக்கிவந்தார்கள் என்று தெரிந்தால் அவள் சாப்பிடக்கூட மாட்டாள்." என்று தேவன் படுத்துக்கொண்டே சொன்னது கல்யாணி யின் காதில் விழுந்தது. அடுத்த கணம் மாடிப்படியில் 'தடதட' வென்று சத்தம் கேட்டது. ஆதப்பன் எழுந்தோடி வந்தான். கல்யாணி மயக்கமுற்று மாடிப்படியில் உருண்டு, சிறு சிறு காயங்களுடன் தரையில் சுருண்டு கிடந்தாள்.

'பட்டமங்கலத்துப் பிள்ளையார்' இரண்டு கள்ளர் நாடு களுக்குமிடையே பெருத்த பகையை வளர்த்துவிட்டார். 'கொள்வினை—கொடுப்பினை'கள் கூட அறுந்து போகும் அளவுக்கு விரோதம் முற்றிவிட்டது. நாட்டு அம்பலகாரர் களுக்கெல்லாம் செய்தி எட்டியது. உட்பகை பிறந்து விட்டதே, ஊர் இரணடு பட்டுவிட்டதே என வருந்தினர் கள் பிறநாட்டார்கள். வாளுக்கு வேலியோ, கருத்த ஆதப் பனோ இதுபற்றித் துளியும் கவலைப்படவில்லை. அவர்களுக் கெல்லாம் சேர்த்து கல்யாணி அழுதாள்! நிம்மதியிழந்த வளாய் நாட்களைக் கழித்தாள். அண்ணன்மார் பெருந்தவறு செய்துவிட்டனர் என்று எண்ணி அவள் வேண்டிக் கொள்ளாத தேவதைகள் இல்லை. நெய்விளக்கு, நேரத்திர மலர்கள் எதெதோ வாங்கி வைப்பதாகக் கேட்டுக்கொண் டாள். அத்தான் ஒரு பக்கம்; அண்ணன்மார் ஒரு பக்கம்; சத்தான வாலிபப் பருவம் கருகி உதிர்கிறதே என்ற மனக் கலக்கம் இன்னொரு பக்கம்; கணவன் கண்ணெதிரே கைம் பெண்போல் வாழ்கிறாளே என்ற 'தண்ணீர்த் துறை அரசியல்' ஒரு பக்கம்—கல்யாணி புலம்பினாள்! ஏக்கம் நிறைந்து, எழில் கரைந்தது.

∴ ∴ ∴

ஜாதிக் கட்டுப்பாடு, நாட்டுக் கூட்டம் எதுவும் வாளுக்குவேலி—வைரமுத்தன் தகராறை அடக்க முடிய வில்லை. வாழ்வா? சாவா? என்று போரிட்டு முடிவு செய்யத் தீர்மானித்தார்கள் இருசாராரும். வெள்ளைப் புறாவைப் பறக்கவிட நினைத்தவர்களெல்லாம் ஒதுங்கிக் கொண்டார் கள். அதிவிரைவில் மிகப் பெரிய ரத்தக் களறி ஒன்று நடைப்பெறப் போகிறது என்று ஒவ்வொருவரும் எண்ணிக் கொண்டே 'நமக்கேன் இந்தப் பொல்லாப்பு' என்று விலகிக்கொண்டார்கள். விளக்கு வைக்குமுன் கதவைப் பூட்டுவதும், விடிந்து வெயில் வந்த பிறகு கதவைத் திறப் பதுமான நிலை கள்ளர் நாட்டில் கொஞ்ச காலம் அமுலி

விருந்தது. வாளுக்குவேலி, பட்டமங்கலத்துக் குழந்தை களுக்குப் "பூச்சாண்டி"யாகக் கற்பிக்கப்பட்டான். வைர முத்தனே பாகனேரிச் சிறுர்களுக்கு விரோதியாக அறிமுக மானன்.

"குருதி வழிப் பொட்டல்"

படைகள் மோத நாள் குறித்தாகி விட்டது. பாகனேரி யில் களம் அமைந்தது. ஒரே பாசறையிலிருந்து வெவ் வேறு திசை நோக்கிப் பாயவேண்டிய கள்ளர்கள், எதிர் முகம் நோக்கிக் கச்சை கட்டினர்கள். அந்நியப் படையை நிர்மூலமாக்க வேண்டிய தென்திசை முன்னேடிகள் ஆர்த் தெழுந்து ஒருவரை ஒருவர் விழுங்குவது போல் களத்தில் குதித்தார்கள். பாகனேரி அழுதது! அது கேட்டுப்பட்ட மங்கலம் துக்கித்தது! கள்ளர் தேசமே கண்கலங்கி நின்றது. யார் தோற்ருலும் கள்ளர்தானே தோற்பர் என்றுகூற ஒரு புலவர்கூட அப்போது இல்லே. இனத்தார் ரத்தத்தில் இனத்தார் நீந்துவதா என்று எடுத்துரைக்க எவரும் முன் வரவில்லே. ஒரே உலேக் களத்து வாட்கள் எதிர் நின்று உராய்ந்தன. உறவினர் அங்கங்களே உறவினர் பதம் பார்த்தனர். விறகுடைத்துப் போட்டதுபோல் கள்ளர் பிணம் குவிந்தது. வெற்றி என்ற இறுதி நிலேக்கு எப்படை யும் வரவில்லே. மானுக்கும் மயிலுக்குமா சண்டை? நரிக்கும் ஓநாய்க்குமா பகை? வேங்கைக்கும் வேங்கைக்கு மல்லவா கலகம்! அங்கே வெற்றி என்பது கல்லில் நார் உரிப்பதைக் காட்டிலும் கடினமாகத் தானே இருக்கும்!

போர் தொடர்ந்து நடந்தது. இரவு நேரங்களில் கள்ளர்படை தனித்தனிப் பாசறையில் ஓய்வு பெற்றது. எப்படியும் நாளேயப் போர் இறுதிப் போராக இருக்கு மென்று இருசாராரும் நம்பினர். வைரமுத்தன் அந்த நான்காவது நாள் போரைத்தான் முழுதாக நம்பி யிருந்தான்.

நள்ளிரவு! பிண நாற்றம் மூக்கைத் துளைத்தது. சிறு வயல் காட்டிலிருந்த நரிகள் அனைத்தும் பாகனேரி புகுந்து 'குருதி வழிப்பொட்டலில்' குவிந்துகிடந்த பிணங்களைப் புரட்ட ஆரம்பித்தன! அமைதியான அந்த வேளையில் நரிகள் மனித எலும்புகளைக் கடித்து ஒடித்த ஓசை குடு குடுப்பை அடிப்பதுபோலிருந்தது. அந்த நேரத்தில், வளர்ந்த ஒல்லியான உருவம் ஒன்று பட்டமங்கலப் படையின் பாசறைக்குள் நுழைந்தது. காவலன் தடுத்தான். வடிவாம்பாளின் கணையாழியைக் காண்பித்து உள்ளே புகுந்தது அந்த உருவம். அரை நாழிகைக்கெல்லாம் அந்த உருவம் மூன்று பேர் பின் தொடர, வந்த வழியே திரும்பியது.

சிலை மறவன்

மூன்றும் நாள் போர் முடிந்ததும் தேவன் அன்றிரவே திருக்கோஷ்டியூர் போய்விட்டான். உக்கிரமாகப் போர் செய்த அன்று இரவு போகம் செய்தால் தான் மீண்டும் புது வலிவு வரும் என்று நம்பி அதை நடைமுறைக் கொள்கையாகக் கொண்டு வந்த மாவீரன் அலெக்சாண்டரைப் பின்பற்றினன் வாளுக்கு வேலி. கண்டிப்பும் விதி முறைகளும் நிறைந்திட்ட தமிழர் சமுதாயத்தில் பிறந்தவனுதலால், வாளுக்கு வேலி முறை கெட்ட செயலில் இறங்கப் பயந்தான். குதிரையைத் தட்டிவிட்டான். அந்த வெள்ளைக் குதிரை மாதவ மாளிகை வந்து நின்றது. அன்றிரவு அங்கு தங்கினன். வெள்ளி முளைக்குமுன் எழுந்து போருடை பூண்டான். சுந்தரி நெற்றிக்குத் திலகமிட்டு, உடைவாளைக் கையில் கொடுத்து விடைகொடுத்து அனுப்பினுள்.

""எப்போது வருவீர்களத்தான்"" என்று உருக்கமுடன் கேட்டாள்.

"வந்தால் வாகைசூடிவருவேன்; செத்தால் களத்தில் வந்து பார்த்துக் கொள்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான். சுந்தரியின் கண்களில் கண்ணீர் அரும்புகட்டி நின்றது.

கீழ்வானம் சிவந்துவிட்டது. புலர்ந்து விட்டதே பொழுது எனப் புரவியைத் தட்டினான் தேவன். குதிரையின் நாலுகால் சத்தம் இரண்டு கால் சத்தமாயிற்று. மின்மினிகளின் ஒளி மங்காத நேரம். இரவா பகலா என்று சொல்ல முடியாத பொழுதாக இருந்தது அந்த நேரம். பாதை மட்டுப்படவில்லை. எப்படியோ சரிசெய்து கொண்டு குதிரையை முன்னிலும் வேகமாகத் தட்டினான். செஞ்சிக் குதிரையோ எனத் தேவன் குதிரை கால் கிளப்பிப் பறந்தது.

திருக்கோஷ்டியூர் மேலத் தெரு அயர்ந்திருந்தது. 'டடக் டடக்' என்ற ஓசையுடன் தேவனின் குதிரை ஊரைக் கடந்து விட்டது. இடிந்த கோயிலின் ஓரத்திலிருந்து கழுதை கதறியது. அதைத் தாண்டியதும் ஆற்றங்கரைப் பிள்ளையார் கோயிலில் மணியொலித்தது. இதையெல்லாம் வாளுக்குவேலி தனக்கு வெற்றி கிடைக்கப் போவதற்கான அறிகுறிகள் எனக் கருதினான்.

அடுத்து ஆறு குறுக்கிட்டது; அதைத்தான் மணிமுத்தாறு என்பார்கள். 'கஜேந்திர மோட்சம்"—திருவிழா நடப்பதும் அந்த ஆற்றுக்குள்தான். சாகப் போகிற காலத்திலே இருக்கிற தம்பதிகள்கூட அந்தத் திருவிழா வன்று முதல் இரவுத் தம்பதிகளைப் போலவே இன்பமாக இருப்பார்கள். தேவன் இரண்டு முறை சுந்தரியோடு அந்தத் திருவிழாவுக்கு வந்திருக்கிறான். விடிய விடியக் கேளிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்திருக்கிறான். வெள்ளி நிலவடிக்கும். பட்டு விரிப்பு விரித்து தேவனும் சுந்தரியும் கதை கதையாகப் பேசுவார்கள். தேவன் வீரக்கதை சொல்லுவான். அவள் இன்பக்கதை கூறுவாள். சலிப்புத் தட்டும்

போது சடுகுடு ஆட்டம் பார்க்கப் போவார்கள். பின், வரு வார்கள். சாப்பிடுவார்கள். எங்காவது ஒரு மூலையில் நாடகம் நடக்கும். சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள ஜனங்கள் திரளாகக் கூடி நாடகத்தை ரசிப்பார்கள்.

மாதவி என்றால் மடிமேல் வா
கண்ணகி என்றால் கடந்து செல்

—என்று கோவலன் சொல்லும் கட்டத்தில் ஜனத் திரளே தேம்பி அழும். சுந்தரிகூட சில கட்டங்களில் மெய்மறந்து நின்றிருக்கிறாள். உண்மையில் கிராமத்து ஜனங்களுக்கு திருக்கோஷ்டியூர் கஜேந்திர மோக்ஷம்— திருவிழா சிலப்பதிகாரத்து இந்திரவிழா போலவே தெரியும்;

தேவனின் குதிரை அந்த இடத்தில் போய்க்கொண் டிருந்தபோது அவனுக்கு இந்த நினைவுகளெல்லாம் வந்தன. சுந்தரியோடு உட்கார்ந்திருந்த இடம், அவளோடு அருகிலி ருந்து சாப்பிட்ட இடம், அவளுடைய இலையிலிருந்து மாம்பழக் கீற்றை அவன் திருடித் தின்ற நினைவு —எல்லாம் அவன் நெஞ்சைக் குடைந்தன. அதற்குள் குதிரை பைக் குடிப்பட்டிக்குள் போய் விட்டது. சோலைக்குள் மிதக்கும் கப்பலைப் போன்றது அந்தச் சிங்காரச் சிற்றூர். செழிப்பான தமிழ்க் கிராமம் அது. அப்போதுதான் கருகரு வென்று பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. வயதுப் பெண்க ளெல்லாம் முகம் தெரியுமுன் ஏரிக்கரைக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். குதிரையின் குளம்பொலி அவர்களுக்கு மிரட்சியைக் கொடுத்தது. பாதையைவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

தமிழகத்தில், அதிகாலையில் குதிரையின் மணியோசை கேட்டால், 'அய்யனார் நகர் வலம் வந்து போகிறார்' என்று தமிழ்த் தாய்மார்கள் பேசிக்கொள்வதுண்டு. தேவனின் குதிரைச் சத்தம் கேட்டதும் பைக்குடிப்பட்டிப் பாவையர்

கூட அப்படித்தான் எண்ணி யிருப்பார்கள். இல்லா விட்டால் பவ்யமாகவும் பக்தி சிரத்தையோடும் பாதையை விட்டு விலகி நிற்பார்களா?

தேவனின் குதிரை 'ஜல் ஜல்' என்று போய்க்கொண் டிருந்தது. குதிரையின் கண்கள் சிவந்துவிட்டன. வாயில் வெண்நுரை தள்ளியது. கடிவாளத்தைப் பிடித்திருந்த தேவனின் கரங்கள் பவளம் போலாகிவிட்டன.

அடுத்து கத்தப்பட்டு என்று ஒரு குக்கிராமம். அந்தச் சிற்றூரைத் தாண்டியதும், எதிர்பாராத வகையில் தேவனின் குதிரை ஒரு படுகுழியில் விழுந்துவிட்டது. கிணறுபோல் ஆழமாகத் தோண்டி அதில் பஞ்சை நிரப்பி வைத்திருந்ததை இளங்காலை நேரத்தில் தேவன் எப்படி அறிவான்! படுகுழியில், பஞ்சுக்குள் புதையுண்ட தேவனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. எவ்வளவு ஆழத்தில் கிடக்கிறோம் என்றுகூட அவனால் கணக்கிட்டுப் பார்க்க இயல வில்லை. மூக்குத் துவாரங்களெல்லாம் பஞ்சடைத்து, மூச்சு விடமுடியாமல் தான் வளர்த்த வெள்ளைக் குதிரையோடு அந்தக் குழிக்குள்ளேயே கண்களை மூடினான். அந்த வீர மறவன் சாகும்போது மேலே நின்று நாலைந்து பேர் சிரித்தது—கக்கை போட்டுச் சிரித்தது—'வெற்றி பட்டமங்க லத்திற்கே' என்று 'ஜே' போட்டுச் சிரித்தது அவன் காதில் விழுந்தது. "கோழைக்கு வெற்றி! அது இந்த நூற்றாண் டோடு போகட்டும்! சதிக்குப் பெருமை! அது வைரை முத் தன் காலத்தோடு மக்கிப் போகட்டும்! கல்யாணி பட்ட மங்கல நாட்டு உறவுக்குக் கடைசிப் பெண்! அவள் ஜாதி ரோஜா! வயற் காட்டில்—வளர்ந்திருக்கும் மலை முகட்டில், காலை, மாலை எந்நேரமும் வாள் கோட்டை நாட்டின் கீர்த்தி சொல்லிக் கைம் பெண்ணாகவே வாழ்ந்து சாகட்டும் அவள்! உறவு முறிந்தது!" என்று கத்திக்கொண்டே நாட்டை மறந்தான் வாளுக்குவேலி.

செய்தி பரவியது. பாகனேரி சாவு வீடாகியது. பெண்டிர், பிள்ளைகள், சாகக்கிடந்த குடுகுடு கிழவிகள், கண்ணொளி இழந்த வெண்மயிர் பாட்டர்கள் அத்தனை பேரும் தலைவனை விழுங்கிய சதிக்கிடங்கு நோக்கி விரைந்தனர். ஆயுதந் தாங்கிய அடலேறுக் கோலத்தில் ஆழ் குழியில் கிடந்த அஞ்சா நெஞ்சனை வெளியில் கொண்டு வந்தார்கள். சுந்தரி வைத்த திலகம் காயவில்லை. அவள் சீவி முடித்துவிட்ட முடி அவிழவில்லை. கூட்டுக்குள் இருந்த வாள் கூட்டுக்குள் இருந்தபடி, இடுப்பில் சொருகிய கத்தி இடுப்பில் இருந்தபடி' இராவணனோ இரணியனோ என உருவம் பெற்ற வாளுக்குவேலி பிணமாகக் காட்சி தந்தான். அவனுடைய கள்ளர் பெரும் படைக்கு!

தம்பி ஆதப்பன் அண்ணன் மீது புரண்டு புரண்டு அழுதான்; புலியடித்த கதைகளையும் அண்ணன் புகழ் சேர்த்த கதைகளையும் பாட்டாகச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்பினான்.

'கணவனைத் துறந்த கட்டுக் கழுத்தி!'—கனசமத்துக் காரி கல்யாணி வடித்த கண்ணீர், கத்தப்பட்டு மணலை உப்பாக்கி உலர்த்தியது.

மடிந்த மறவன் மடிந்த இடத்திலேயே சிலை வடிவு பெற்றான். இன்றும் காணப்படும் அந்தச் சிலை, மறவனின் புகழ்பாடி நிற்கிறது. ஆண்டுக்கொருமுறை வாள் கோட்டை நாட்டார் அந்த ஆணழகன் சிலையை அலங்கரித்துப் பூரிக்கிறார்கள். வீர மரணம் எய்திய வேங்கை மார்பனை ஒரு கணம் நெஞ்சுக்குக் கொண்டு வந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். 'வாளுக்குவேலி எங்கள் வாரிசு! வாழப் பிறந்தும், குலத்திற்கு இழுக்குக் கூடாது என்பதற்காக வாழாது மடிந்த புனிதவதி கல்யாணி எங்கள் வாரிசு'' என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே பாகனேரி நாடு இன்றும் பெருமை பெறுகிறது.

நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவெடுத்த பகை இன்றுதான், 'உறவுமில்லை! பகையுமில்லை' என்ற நிலைக்கு மாறியிருக்கிறது. காலம், இரு கள்ளர் நாட்டையும் ஒன்றுபடுத்தி, கல்யாணிகளைக் கொடுத்தும், கல்யாணிகளை எடுத்தும் புத்துறவு நிலவச் செய்யும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

வாழ்க கள்ளர் வீரம்!

